BESTSELLERURILE ULTIMULUI DECENIU

DANIELLE STEEL

NUMĂRUL 1 ÎN TOPURILE AMERICANE

CINCI ZILE LA PARIS

Cuprins

Capitolul I
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12

CINCI ZILE LA PARIS

FIVE DAYS IN PARIS
by *Danielle Steel*

Capitolul I

Vremea era neobişnuit de caldă la Paris când avionul lui Peter Haskell a aterizat pe aeroportul Charles de Gaulle. Câteva minute mai târziu, cu servieta în mână, Peter străbătea aeroportul. Aproape că zâmbea când a ajuns în sala de aşteptare, în ciuda căldurii şi a mulţimii pasagerilor ce se îmbulzeau în faţa lui. Peter Haskell iubea Parisul.

Călătorea în Europa de patru, cinci ori pe an. Imperiul farmaceutic pe care-l conducea avea centre de cercetare în Germania, Elveţia şi Franţa, laboratoare imense şi fabrici în Anglia. Îi plăcea să vină în Europa, să supravegheze echipele de cercetare, mai ales să caute noi pieţe de desfacere. De data asta însă era ceva mai mult decât atât, mai mult decât o simplă călătorie de cercetare sau de promovare a unui nou produs. Era aici pentru naşterea „copilului" său. Vicotec. Visul vieţii sale. Vicotec avea să schimbe viaţa şi înfăţişarea tuturor celor afectaţi de cancer. Avea să modifice în mod spectaculos tratamentul bolii în lumea întreagă. Avea să fie cea mai importantă contribuţie adusă de Peter umanităţii. De patru ani nu trăia decât pentru asta, exceptând propria-i familie. Şi, aspect deloc neglijabil, Vicotec va aduce milioane companiei Wilson-Donovan. Câştigurile pentru primii cinci ani erau estimate la peste un miliard de dolari.

Nu asta îl interesa însă pe Peter. Ţinta era viaţa şi calitatea acestor vieţi omeneşti ce abia pâlpâiau în noaptea adâncă a cancerului. Dar Vicotec avea să le ajute. La început păruse o utopie, acum erau însă la câţiva paşi de victorie, victorie ce-i dădea fiori lui Peter ori de câte ori se gândea la ceea ce avea să se întâmple.

Până acum rezultatele au fost perfecte. În Germania şi Elveţia totul a mers ca pe roate. Testele efectuate în laboratoarele de acolo au fost chiar mai riguroase decât cele făcute în Statele Unite. Acum erau siguri. Medicamentul era sigur. Puteau să treacă la faza de testare pe subiecţi umani de îndată ce FDA va aproba, ceea ce însemna tratarea unui număr de doritori bine informaţi cu doze mici de medicament şi urmărirea reacţiilor.

Wilson-Donovan depusese deja cererea către FDA în ianuarie, în urmă cu câteva luni, şi, pe baza informaţiilor pe care le deţinea acum, urma să ceară ca Vicotec să fie trecut printre priorităţi, pentru a se putea începe testarea pe subiecţi umani. Formula „priorităţi" era folosită pentru a grăbi aprobarea utilizării medicamentelor în maladiile mortale. O dată obţinută aprobarea de la FDA, aveau să înceapă testările

pe un grup de o sută de persoane, cu liberul consimţământ al acestora, subiecţii cunoscând potenţialul pericol al tratamentului. Erau însă pe moarte şi ştiau că ar putea fi şansa lor. Oamenii care fuseseră de acord să fie supuşi experimentului o făcuseră cu recunoştinţă.

Wilson-Donovan voia să pornească testele cât se poate de repede, de aceea era atât de important ca testările preliminare să aibă loc înainte de audierile FDA din septembrie. Peter era sigur că rezultatele obţinute de Paul-Louis Suchard, şeful laboratorului din Paris, vor confirma veştile bune primite de la Geneva.

— În vacanţă sau cu afaceri, domnule? Funcţionarul de la vamă i-a ştampilat indiferent paşaportul şi de-abia i-a aruncat o privire după ce i-a privit fotografia. Avea ochi albaştri şi păr întunecat şi arăta mai tânăr decât cei patruzeci şi patru de ani ai săi. Avea trăsături frumoase, era înalt şi, în general, era considerat un bărbat atrăgător.

— Afaceri, spuse mândru. Vicotec. Victorie. Salvare pentru fiecare om în luptă cu cancerul.

Funcţionarul îi înmână paşaportul, Peter îşi luă geanta şi ieşi, căutând un taxi. Era o superbă zi însorită de iunie şi, nemaiavând ce face în Geneva, venise la Paris cu o zi mai devreme. Îi plăcea aici, unde se puteau face atâtea, fie şi numai să se plimbe de-a lungul Senei. Sau poate că Suchard ar putea fi convins să se întâlnească mai devreme decât fusese stabilit, cu toate că era duminică. Era încă devreme, nu avusese timp să-i telefoneze lui Suchard. Deşi omul era un francez tipic, foarte serios şi cam rigid, Peter avea să-l sune de la hotel pentru a încerca să fixeze o întâlnire.

Cu timpul, Peter învăţase franceza, cu toate acestea discuta cu Suchard în engleză. Peter Haskell învăţase multe de când plecase din Midwest. Era evident până şi pentru funcţionarul de la vamă că Peter Haskell era un om cu greutate, inteligent şi rafinat. Calm, liniştit, puternic şi sigur de el. La patruzeci şi patru de ani, conducea una dintre cele mai mari companii farmaceutice din lume. Nu era un savant, ci un bun manager, asemeni lui Frank Donovan, preşedintele firmei. Şi oarecum întâmplător, cu optsprezece ani înainte, Peter se căsătorise cu fiica lui Frank. Nu fusese o „mişcare inteligentă” din partea lui sau una calculată. Peter o considera un accident, o hotărâre a destinului, împotriva căruia în primii şase ani încercase să lupte.

Peter nu vrusese să se căsătorească cu Kate Donovan. Când s-au cunoscut – la Universitatea din Michigan, ea avea nouăsprezece, iar el douăzeci de ani – nici măcar nu ştia cine este. Kate era blonda drăguţă, studentă în anul doi, pe care o

întâlnise la o petrecere; la a doua întâlnire era îndrăgostit nebuneşte. Erau împreună de cinci luni când cineva i-a spus că e deştept pentru că a pus ochii pe micuţa Katie. A explicat şi de ce. Era unica moştenitoare a averii Wilson-Donovan, cea mai mare companie farmaceutică din ţară. Peter s-a enervat şi a certat-o pe Kate, cu toată mânia şi naivitatea unui băiat de douăzeci de ani, că nu i-a spus.

— Cum ai putut? De ce nu mi-ai spus? a strigat el.

— Ce să-ţi spun? Trebuia să-ţi fi spus cine-i tata? Nu m-am gândit că te-ar putea interesa. O rănise ieşirea lui şi-i era teamă că ar putea s-o părăsească. Ştia că e extrem de mândru şi că părinţii lui sunt foarte săraci. Îi spusese că abia în anul acela reuşiseră să cumpere ferma la care tatăl lui muncise toată viaţa. Fusese înecată în ipoteci, iar Peter era tot timpul îngrijorat că nu vor reuşi şi că va trebui să renunţe la şcoală şi să se întoarcă în Wisconsin pentru a-i ajuta.

— Ba ai ştiut că mă interesează. Ce-am să fac acum? Ştia mai bine ca oricine că nu putea pătrunde în lumea ei, că locul lui nu era printre ai ei şi că ea n-ar putea trăi niciodată la o fermă din Wisconsin. Văzuse prea multe, era prea sofisticată, chiar dacă nu era conştientă de asta. Problema era însă că Peter nu se simţea acasă nici în lumea lui. Cu toate eforturile de a fi „unul de-al lor”, al celor de acasă, de fiecare dată distanţa creştea. Ura viaţa de la fermă de copil, când visa să ajungă la Chicago sau New York şi să facă afaceri. Nu-i plăcea să mulgă vaci, să strângă fânul în clăi, să cureţe staule la nesfârşit. Ani de zile şi-a ajutat tatăl la fermă, după ce venea de la şcoală, iar acum ferma era a tatălui său. Şi Peter ştia ce înseamnă asta. În cele din urmă, după terminarea colegiului, va trebui să se întoarcă acasă pentru a-i ajuta. Nu voia, dar nu căuta cu tot dinadinsul să scape. Credea că trebuie să faci ceea ce se aşteaptă de la tine, că trebuie să-ţi asumi responsabilităţi şi că nu trebuie să te eschivezi. Fusese întotdeauna un băiat bun, aşa spunea mama lui, chiar dacă asta însemna că lua lucrurile în serios. Era de acord să muncească pentru tot ceea ce voia să obţină.

Din momentul în care a aflat cine era Katie, i s-a părut incorect să fie cu ea. Cu toate că o iubea sincer, i se părea că a apucat-o pe o cale uşoară, spre vârf, pe scurtătură. Nu conta cât era de frumoasă sau cât de îndrăgostit de ea era, toate astea nu schimbau nimic. Era atât de hotărât să nu profite de situaţie încât, indiferent la argumentele ei, la două săptămâni după ce a aflat cine e Katie, a părăsit-o. Ea a fost distrusă, iar el nu i-a spus niciodată cât de mult a suferit la gândul că o pierde. Era student în anul trei şi în iunie a plecat acasă, în Wisconsin, să-şi ajute tatăl. La sfârşitul verii s-a hotărât să

întrerupă şcoala pentru un an, pentru a-l ajuta să pună afacerea pe picioare. Avuseseră o iarnă grea, iar Peter spera ca, aplicând ceea ce învăţase la facultate, să acopere pierderile.

Ar fi reuşit dacă n-ar fi fost recrutat şi trimis în Vietnam. A petrecut un an aproape de Da Nang, apoi a fost racolat de Intelligence Service şi trimis în Saigon. A fost o perioadă confuză. Avea douăzeci şi doi de ani la plecarea din Vietnam şi nu găsise răspunsuri la întrebările care-l frământau. Nu ştia ce o să facă în restul vieţii sale, nu dorea să se întoarcă la munca de la fermă, dar credea că ar trebui totuşi. În vreme ce el se afla în Vietnam, mama lui murise şi ştia cât de greu trebuie să-i fie tatălui său.

Mai avea de făcut un an de facultate, însă nu voia să se întoarcă la Universitatea din Michigan, se simţea cumva deasupra acestor lucruri. Nici despre Vietnam nu ştia ce să creadă. Începuse să îndrăgească această ţară, unde venise încărcat de ură şi pe care acum o părăsea cu regret. Avusese aici două aventuri sentimentale fără importanţă, cu o americancă din personalul armatei şi cu o foarte frumoasă vietnameză, însă totul era atât de complicat, iar relaţiile erau afectate inevitabil de faptul că nimeni nu credea că va supravieţui zilei de mâine. Pe Katie Donovan nu o mai căutase, deşi primise de la ea felicitări de Crăciun. La început, când era la Da Nang, se gândise mult la ea, dar i s-a părut mai firesc să nu-i scrie. Ce i-ar fi putut spune? Îmi pare rău că eşti atât de bogată şi eu atât de sărac… îţi doresc o viaţă fericită în Connecticut, eu îmi voi petrece restul zilelor curăţând grajdurile unei crescătorii de vaci… pa.

Dar o dată întors în Wisconsin, pentru toată lumea a devenit evident că era în plus: tatăl lui a fost cel care l-a îndemnat să-şi caute o slujbă la Chicago. A găsit una, a studiat noaptea şi şi-a luat diploma; tocmai se angajase când a dat peste Katie la o petrecere a unui prieten din Michigan. Se transferase şi locuia şi ea în Chicago şi urma să termine facultatea la Northwestern. I s-a tăiat respiraţia de cum a văzut-o. Era mai frumoasă ca niciodată. N-o văzuse de aproape trei ani. L-a şocat faptul că, după trei ani în care s-a chinuit să stea departe de ea, vederea ei îi dădea fiori.

— Ce-i cu tine aici? a întrebat-o nervos, ca şi când ea n-ar fi trebuit să existe decât în amintirile lui din vremea studenţiei. Îl urmărise în gând după ce părăsise facultatea, mai ales în prima parte a serviciului militar. O surghiunise însă de mult undeva în trecut şi se aştepta ca ea să rămână acolo. Dar redevenise, brusc, prezent.

— Termin şcoala, a spus ea, privindu-l cu răsuflarea tăiată. Era mai înalt şi mai slab, ochii-i păreau mai albaştri şi părul mai negru decât îşi amintea. Totul la el devenise mai accentuat şi mai atrăgător decât în amintire. Nu-l uitase nicio clipă. Era singurul om care fugise de ea pentru ceea ce era şi pentru ceea ce el credea că nu-i poate oferi. Am auzit că ai fost în Vietnam, i-a şoptit ea, iar el a încuviinţat. Trebuie să fi fost îngrozitor. Îi era frică să nu-l sperie iarăşi, să nu facă vreo mişcare greşită. Ştia cât e de mândru şi că a doua oară nu s-ar mai întoarce.

Şi el o privea. Se întreba ce făcuse ea în tot acest timp şi ce aştepta de la el. Dar îi părea atât de inocentă şi de inofensivă în ciuda presimţirii pericolului pe care era convins că îl reprezintă. În ochii lui, ea constituise o ameninţare la adresa integrităţii lui, o legătură între un trecut la care nu se mai putea întoarce şi un viitor pe care îl dorea, fără să ştie cum să ajungă acolo. Văzuse atât de multe de la ultima lor întâlnire încât, privind-o acum, abia de-şi mai putea da seama de motivele vechii lui spaime. Nu-l mai speria acum, părea foarte tânără, foarte naivă şi irezistibilă.

Au vorbit ore întregi în noaptea aceea, iar la sfârşit a condus-o acasă. Apoi, deşi ştia că n-ar trebui, a căutat-o. Totul a venit de la sine – Peter îşi spunea chiar că ar putea fi doar prieteni, lucru pe care niciunul din ei nu-l credea. Tot ce ştia era că voia să fie lângă ea. Era inteligentă şi spirituală, înţelegea senzaţia lui că nu-şi găseşte locul, înţelegea ceea ce dorea el de la viaţă. Până la urmă, cândva, la capătul drumului, dorea să răstoarne lumea sau măcar să o schimbe cât de puţin. Era unicul om din viaţa lui care înţelegea asta. Atunci avea atâtea visuri, atâtea intenţii bune. Şi acum, după douăzeci de ani, toate acele visuri se întrupau în Vicotec.

Făcu semn unui taxi, şoferul îi puse geanta în maşină şi dădu din cap când îi spuse unde să-l ducă. Totul la Peter Haskell lăsa impresia că e un om important, obişnuit să comande. Cu toate astea, în ochii lui vedeai bunătate, forţă, integritate, căldură şi umor. Peter Haskell era ceva mai mult decât costumul bine croit, cămaşa albă scrobită, cravata Hermes şi servieta scumpă.

— Cald, nu-i aşa? spuse Peter pe drumul spre oraş, iar şoferul încuviinţă. Îşi dădea seama după accent că era american, dar vorbea bine, iar şoferul îi răspunse în franceză, rar, pentru a fi înţeles:

— De o săptămână vremea e frumoasă. Veniţi din America? îl întrebă cu interes. Aşa reacţionau oamenii faţă de Peter, îi atrăgea fără voia lor. Firește, faptul că vorbise în franceză îl cucerise pe şofer.

— Vin de la Geneva, îi explică Peter şi iarăşi tăcură, Peter zâmbind în sinea lui cu gândul la Katie. Îşi dorise întotdeauna să călătorească împreună, ea însă nu. La început pretextul au fost copiii; mai târziu se legase prea mult de lumea ei, avea mii de obligaţii, în toţi aceşti ani îl însoţise numai o dată sau de două ori. O dată la Londra, a doua oară în Elveţia, dar niciodată la Paris.

Pentru el Parisul era cu totul special, era tot ce visase vreodată, tot ce nici măcar nu ştia că dorise. Muncise din greu ani de zile pentru tot ceea ce avea, deşi anumite lucruri păreau obţinute uşor. El ştia mai bine ca oricine că nu era aşa. În viaţă nimic nu vine de la sine. Dacă nu munceşti, nu ai nimic.

După ce a regăsit-o pe Katie, vreme de doi ani au fost împreună. Ea a rămas în Chicago după absolvire şi şi-a găsit o slujbă într-o galerie de artă numai pentru a fi împreună. Era îndrăgostită nebuneşte de Peter, deşi el rămânea neclintit în hotărârea de a nu o lua niciodată de soţie. Şi insista ca în cele din urmă să se despartă, iar Katie să se întoarcă la New York şi să-şi găsească pe altcineva. Dar nici n-a putut s-o părăsească, nici s-o facă pe ea să plece. Erau prea apropiaţi, iar Katie ştia că el o iubea cu adevărat. Intervenţia tatălui ei a fost hotărâtoare. Era un om inteligent. Nu a discutat cu Peter altceva decât afaceri. Simţise că era singura modalitate de a-l dezarma. Frank Donovan îi voia pe amândoi în New York şi a făcut totul pentru a o ajuta pe Katie să-l cucerească pe Peter.

Ca şi Peter, Frank Donovan era un om de afaceri, şi încă unul bun. A vorbit cu Peter despre carieră, despre planurile lui de viitor şi, pentru că i-a plăcut ce a auzit, i-a oferit o slujbă la Wilson-Donovan. N-a spus nimic despre Katie. L-a făcut să creadă că oferta n-avea nimic de-a face cu ea. L-a convins că munca la Wilson-Donovan înseamnă o carieră minunată şi l-a asigurat că nimeni nu va gândi niciodată că ar avea vreo legătură cu Katie. După Frank, relaţia dintre ei era o cu totul altă problemă. Dar slujba merita toată atenţia şi Peter ştia acest lucru. În ciuda reţinerii sale, o slujbă la o mare companie din New York era tot ce-şi dorise, aşa cum o dorea şi pe Katie.

A ezitat, s-a gândit îndelung, dar până şi tatăl lui l-a încurajat atunci când Peter i-a cerut părerea. S-a dus acasă şi au discutat un weekend întreg. Tatăl lui voia totul pentru Peter şi l-a sfătuit să accepte oferta lui Donovan. Vedea în fiul lui ceva de care el însuşi nu era conştient. Avea calităţi de conducător cum puţini oameni au, o forţă latentă şi un curaj neobişnuit. Tatăl lui ştia că orice ar fi făcut ar fi făcut bine. Şi intuia că slujba de la Wilson-Donovan nu era decât începutul.

Când Peter era mic, obişnuia s-o tachineze pe maică-sa spunându-i că băiatul va ajunge dacă nu preşedinte, măcar guvernatorul statului Wisconsin. Şi uneori ea chiar îl credea. Nu era greu să crezi aşa ceva despre Peter.

Asta credea despre el şi Muriel, sora lui. În ochii ei, Peter era un erou, înainte de Chicago sau Vietnam, înainte chiar ca el să meargă la universitate. Avea ceva special, ceva ce remarca toată lumea. Şi ea i-a spus acelaşi lucru ca şi tatăl lor: du-te la New York şi nu pierde ocazia. L-a întrebat ce are de gând cu Katie şi i-a părut rău să-l audă spunând că n-o să se căsătorească cu ea. Katie i se părea încântătoare şi frumoasă în fotografiile pe care i le arătase Peter.

Tatăl lui l-a tot rugat să o aducă cu el, însă Peter s-a scuzat spunând că n-ar vrea să-i dea false speranţe asupra viitorului lor. Katie probabil s-ar fi purtat ca acasă, ar fi învăţat de la Muriel să mulgă vacile, ce altceva însă? Era tot ce i-ar fi putut oferi şi cu niciun chip n-ar fi putut s-o târască pe Katie în viaţa grea pe care o dusese de mic. Viaţă care, în opinia lui, îi omorâse mama. Murise de cancer şi din cauza lipsei de bani nu fusese îngrijită cum se cuvine. Tatăl lui nu avea nici măcar o asigurare medicală. Era convins că mama murise de sărăcie şi oboseală, din cauza greutăţilor îndurate o viaţă întreagă. Şi o iubea prea mult pe Katie – cu toate că ea nu era săracă – pentru a o obliga să ducă o asemenea viaţă sau măcar să o cunoască mai îndeaproape. La douăzeci şi doi de ani, sora lui părea şi ea extenuată. Se măritase imediat ce terminase liceul cu băiatul pe care-l iubea din şcoală, când el era în Vietnam, şi făcuse trei copii în trei ani. Încă de la douăzeci şi unu de ani arăta învinsă şi posomorâtă. Peter dorise şi pentru ea mult mai mult, însă numai privind-o ştia că asta era tot. Nu urmase nici măcar colegiul. De-acum era prinsă în capcană. Peter ştia, aşa cum ştia şi Muriel, că ea şi soţul ei vor munci toată viaţa la ferma tatălui lor. Nu exista nicio ieşire. Numai Peter scăpase. Iar Muriel nici măcar nu regreta, era doar fericită pentru el. Pentru el era uşor, nu trebuia decât să apuce pe calea deschisă de Frank Donovan.

— Fă-o, Peter, l-a rugat Muriel când a venit la fermă pentru a vorbi cu ei. Du-te la New York. Tata vrea asta. Toţi o vrem. Toţi îl îndemnau parcă să se salveze, să-şi ia zborul din locul care l-ar fi înghiţit dacă s-ar fi lăsat. Toţi doreau ca el să plece la New York, în marea aventură.

Pe drumul de întoarcere de la fermă, a simţit un nod în gât gândindu-se la tatăl său şi la Muriel cum îl priveau plecând, micşorându-se pe măsură ce maşina se depărta. Era ca şi când toţi trei ar fi ştiut că se găsea într-un punct important al vieţii sale. Mai important decât universitatea. Decât Vietnamul. În

inima şi în sufletul său, ultima legătură cu ferma era acum tăiată.

Întors la Chicago, şi-a petrecut noaptea singur. N-a sunat-o pe Katie. Dimineaţa însă l-a sunat pe tatăl ei. Cu mâinile tremurând pe receptor, a acceptat oferta.

Două săptămâni mai târziu, Peter începea munca la Wilson-Donovan şi, o dată ajuns la New York, se trezea dimineaţa cu sentimentul că a câştigat la loterie.

Katie a renunţat la slujba la galeria de artă din Chicago şi s-a întors la New York pentru a locui cu tatăl ei. Frank Donovan era încântat. Planul lui reuşise. Fetiţa lui era acasă şi găsise un tânăr strălucit pentru a se ocupa de afacerile companiei. Planul era bun sub toate aspectele.

În următoarele câteva luni, Peter a fost mai ocupat cu afacerile decât cu dragostea. La început Katie a fost dezamăgită, dar, când s-a plâns tatălui ei, acesta i-a recomandat cu înţelepciune să aibă răbdare. Peter s-a mai relaxat cu timpul, s-a lăsat mai puţin acaparat de diversele proiecte la care lucra la birou, cu toate că, în general, dorea ca totul să meargă ca pe roate pentru a-i răsplăti lui Frank încrederea pe care a avut-o în el, pentru a-şi arăta recunoştinţa.

Nu s-a mai dus acasă, în Wisconsin, n-avea niciodată răgazul necesar. Cu timpul, spre uşurarea lui Katie, în programul lui a început să fie loc şi pentru distracţii. Mergeau la petreceri, la teatru, Katie l-a prezentat tuturor prietenilor ei. Peter a constatat surprins că aceşti prieteni îi plac, că nu i-a fost greu să intre în viaţa ei.

Încetul cu încetul, în lunile următoare, niciunul din lucrurile care-l speriau la Katie nu mai părea atât de îngrijorător. Cariera lui mergea bine şi, spre surprinderea sa, pe nimeni nu deranja poziţia lui sau modul cum a ajuns la ea. Toată lumea părea să-l placă şi să-l accepte. Şi, dus de un val de bune sentimente, într-un an de zile s-a căsătorit cu Katie, lucru care n-a mirat pe nimeni, în afară poate de el însuşi. O cunoştea de atât de mult timp, se simţea atât de bine în compania şi anturajul ei, încât era peste tot în elementul lui. Frank Donovan a spus că aşa a fost să fie, iar Katie a zâmbit. Nu se îndoise niciodată că Peter era bărbatul vieţii ei. O ştiuse dintotdeauna şi dorise cu ardoare să-i fie soţie.

Muriel, sora lui Peter, a fost încântată de vestea cea bună, singurul care a avut ceva de obiectat fiind, spre dezamăgirea lui Peter, tatăl său. Pe cât de convins era acesta că slujba la Wilson-Donovan fusese o şansă pentru fiul său, pe atât de hotărât respingea ideea căsătoriei. Era convins că până la urmă Peter va regreta acest pas.

— Vei fi întotdeauna angajatul lor, fiule. Nu e drept, dar aşa stau lucrurile. Vor vedea întotdeauna în tine omul care ai fost, nu pe cel care eşti.

Dar Peter nu mai credea asta. Lumea ei devenise acum şi a lui. Propria lui lume îi devenise străină, nu-i mai aparţinea. Era ca şi cum ar fi crescut în Wisconsin numai datorită unui accident sau ca şi când ar fi fost un alt om, iar el însuşi nu fusese niciodată acolo. Chiar şi Vietnamul avea pentru el mai multă substanţă decât copilăria petrecută la fermă. Nu-i venea să creadă că petrecuse acolo mai mult de douăzeci de ani. În mai puţin de un an, Peter se transformase într-un om de afaceri, un om de lume, un adevărat newyorkez. Îşi iubea încă familia, o va iubi întotdeauna, însă gândul că ar fi putut duce o viaţă de fermier îi dădea coşmaruri, dar era imposibil să-l convingă pe tatăl său că ceea ce făcea era bine. Bătrânul Haskell a rămas neclintit în obiecţia lui, cu toate că, la insistenţele lui Peter, a fost de acord să vină la nuntă.

În cele din urmă, totuşi, Peter a fost îndurerat de absenţa tatălui său care suferise un accident de tractor din care s-a ales cu spatele rănit şi cu o mână ruptă. Pe punctul de a naşte al patrulea copil, Muriel n-a venit nici ea, nici soţul ei Jack, care n-o putea părăsi într-un asemenea moment. La început Peter s-a simţit părăsit, dar s-a lăsat prins în vârtejul noii sale vieţi.

Luna de miere şi-au petrecut-o în Europa şi luni de zile n-au găsit niciodată timp să se ducă în Wisconsin. Plănuiau o vizită, când unul, când altul. Dar, în ciuda bunelor intenţii, planurile nu s-au concretizat niciodată. Peter îi promisese tatălui său o vizită de Crăciun şi de data asta credea că nimic nu l-ar putea opri. Katie nu ştia nimic, avea să fie o surpriză pentru ea; Peter începuse să creadă că numai astfel vor ajunge acolo.

Când tatăl său a murit în urma unui atac de inimă chiar înainte de ziua Recunoştinţei, Peter a fost zdrobit. Se simţea vinovat pentru tot ceea ce îşi dorise să facă şi nu făcuse. Katie nu-i cunoscuse tatăl.

Peter a dus-o la înmormântare. A fost îngrozitor; sub ploaia continuă, cum stătea lângă Peter, păreau amândoi împietriţi. Peter era distrus, iar Muriel, la distanţă de el, suspina alături de soţ şi copii. O alăturare bizară de ţărani şi domni de la oraş. Şi abia acum a realizat Peter distanţa dintre el şi ei, faptul că nu aveau absolut nimic. În comun. Katie nu s-a simţit în largul ei, Muriel purtându-se rece, contrar firii sale. Când Peter i-a reproşat-o, a bâlbâit stânjenită ceva despre mediul din care vine Katie. Că, deşi era nevasta lui Peter, nu-şi cunoscuse măcar socrul. Că era îmbrăcată luxos în haină

neagră şi căciulă de blană şi că părea iritată că se află acolo. Peter s-a supărat pe ea, s-au certat, apoi au plâns amândoi. Citirea testamentului a adus iarăşi motive de iritare. Tatăl lor le lăsase ferma lui Muriel şi Jack, spre furia lui Katie.

— Cum a putut să-ţi facă asta? a strigat ea când au rămas singuri, în dormitor. Pe jos era linoleum, iar tapetul vechi crăpase şi se cojea. Era altceva decât casa pe care le-o cumpărase Frank la Greenwich. Te-a dezmoştenit! spumega de furie, în timp ce Peter încerca să-i explice. Îşi înţelegea tatăl mult mai bine decât reuşea soţia lui.

— E tot ce au, Katie. Ferma asta nenorocită. Aici e viaţa lor. Eu am o carieră, o slujbă bună, te am pe tine. Eu nu am nevoie de nimic. Nici măcar nu mi-am dorit ferma, iar tata ştia. Peter nu se considera nedreptăţit. Voia ca ferma să fie a lui Muriel, pentru ea însemna totul.

— Ai fi putut s-o vinzi, să le dai o jumătate din bani, cu care s-ar fi putut muta undeva mai bine, spuse ea pe un ton mai blând, nedovedind însă altceva decât că nu înţelege nimic.

— Ei nu vor asta, Katie, şi poate că tata tocmai de aşa ceva s-a temut. El n-a vrut ca noi să vindem ferma. I-a trebuit o viaţă ca s-o cumpere. Ea nu i-a spus ce credea despre fermă, dar se putea ghici în ochii ei şi în tăcerea care se adâncea între ei. Despre fermă îşi făcuse acum o idee mai proastă decât o avea din povestirile lui din facultate şi se simţea uşurată la gândul că nu vor mai veni niciodată aici. Ea, cel puţin, dacă nu şi Peter, acum că tatăl lui îl dezmoştenise. În opinia ei, Wisconsin era acum de domeniul trecutului şi dorea ca şi pentru Peter să fie la fel.

La plecare, Muriel era încă supărată, iar Peter a rămas cu impresia apăsătoare că şi-a luat adio şi de la ea, nu numai de la tatăl său. Deşi nu o spusese niciodată, asta părea să fie dorinţa lui Katie; îl dorea legat numai de ea, prin rădăcini, supunere şi afecţiune. Era ca şi cum Katie ar fi fost geloasă pe Muriel, pe ceea ce însemna ea în viaţa fratelui ei, iar excluderea lui din testament era un bun pretext pentru ruptură.

— Ai avut dreptate să pleci de-aici, şopti Katie pe drumul de întoarcere, părând să nu bage de seamă că Peter plângea. Tot ce-şi dorea Katie era să ajungă la New York cât se poate de repede. Peter, locul tău nu este aici, i-a spus ferm. Ar fi vrut să o contrazică, să-i spună că greşeşte, să-i apere, numai că ştia că avea dreptate şi se simţea vinovat pentru asta. În avion, la Chicago, s-a simţit uşurat. Scăpase încă o dată. Într-un fel se temuse ca nu cumva tatăl său să-i lase ferma şi să fie nevoit să o conducă. Bătrânul fusese însă înţelept. Peter nu

mai avea acum de-a face cu ferma; nu era a lui, nu-l putea înghiţi, aşa cum se temuse. Era, în sfârşit, liber. Problema era acum a lui Muriel şi Jack.

A fost tăcut în avion şi în săptămânile următoare şi-a plâns tatăl în sinea lui. Lui Katie nu i-a spus foarte multe, mai ales că nu părea dispusă să-l asculte. I-a telefonat o dată sau de două ori lui Muriel, dar şi ea era ocupată cu copiii sau se grăbea să-i dea o mână de ajutor lui Jack. N-avea timp de vorbit, iar când o făcea, îl supăra pe Peter cu ceea ce spunea despre Katie. Criticile deschise la adresa soţiei lui au căscat şi mai mult prăpastia dintre ei şi, după o vreme, a încetat să-i mai telefoneze. S-a aruncat în muncă, găsindu-şi astfel încă o dată liniştea. Se simţea în sfârşit acasă. Viaţa la New York era tot ceea ce-şi dorise. Se integrase perfect, la Wilson-Donovan, printre prieteni, în viaţa socială pe care o construia Katie. Părea că se născuse aici, că nu trăise niciodată în altă parte.

Pentru prietenii din New York, era unul de-al lor. Era calm şi rafinat, lumea râdea când le spunea că a crescut la o fermă. Părea mai degrabă originar din Boston sau New York. Răspundea cu naturaleţe aşteptărilor Donovanilor. Frank insistase ca ei să locuiască în Greenwich, Connecticut. Îşi dorea copilul aproape şi, în plus, asta dorea şi Katie. Aveau un apartament şi în New York, unde se afla sediul firmei Wilson-Donovan, dar locuiseră întotdeauna la Greenwich, la o oră de New York. Era aproape, Peter făcea acest drum zilnic cu trenul, împreună cu Frank. Şi lui îi plăcea la Greenwich, îndrăgea casa în care locuiau, era fericit împreună cu Katie. Se înţelegeau perfect, singurul motiv de neînţelegere rămânând acea problemă a moştenirii, dar şi asupra acestui punct încetaseră să se mai certe. Mai era ceva ce-l apăsa pe Peter: faptul că Frank fusese acela care le cumpărase prima locuinţă. Peter a încercat să se opună, dar n-a îndrăznit să o supere pe Katie, care a câştigat. Ea îşi dorea o casă mare, casă pe care Peter nu şi-ar fi permis să o cumpere. Dar Donovanii au rezolvat problema într-un mod elegant, Frank numind casa minunată în stil Tudor, care lui Peter i se părea un castel, un „dar de nuntă”. Era destul de mare pentru o familie cu trei, patru copii, cu o verandă superbă, o sufragerie, o cameră de zi, cinci dormitoare şi o bucătărie impresionantă. Complet diferită de vechea căsuţă pe care o moştenise sora lui şi Peter trebuia să admită cu umilinţă că îi plăcea.

La încercarea lui Frank de a le angaja pe cineva pentru menaj, Peter s-a opus şi de data asta a avut câştig de cauză; i-a ameninţat că va găti el dacă va trebui, dar nu va accepta şi

asta de la Frank. Katie a învăţat să gătească şi a făcut-o, chiar dacă pentru puţin timp; înainte de Crăciun s-a îmbolnăvit atât de tare, încât Peter a trebuit să se ocupe de gătit şi curăţenie. Nu l-a deranjat deloc, era înnebunit după copilul lor. Era ca o transformare mistică, un fel de consolare pentru pierderea tatălui său, pierdere care-l durea încă mai mult decât o spusese vreodată.

Aşa au început optsprezece ani de fericire. În primii patru ani au avut trei băieţi, după care Katie a început să se implice din ce în ce mai mult în acţiuni sociale: comitete de caritate, asociaţii de părinţi. Îi plăceau toate astea. Băieţii aveau o mulţime de preocupări: fotbal, base-ball, înot. De curând, Katie se hotărâse să candideze pentru conducerea Comitetului Şcolii din Greenwich. Era foarte implicată în viaţa comunităţii, în probleme de ecologie şi într-o serie întreagă de chestiuni în care Peter ar fi putut fi interesat, dar nu era. Îi plăcea să spună că problemele globale erau specialitatea lui Katie, care se ocupa de ele pentru amândoi. El încerca să facă faţă la slujbă.

Până şi aici era implicată Katie. Îşi pierduse mama la trei ani şi crescuse avându-l pe Frank permanent alături. Cu vremea, Katie învăţase totul despre munca lui, iar căsătoria ei n-a schimbat nimic. Se întâmpla ca ea să afle înaintea lui Peter despre probleme ale companiei, lucru care-l uimea întotdeauna. Peter a făcut eforturi pentru a se obişnui cu prezenţa lui Frank în viaţa lor. Legăturile lui cu Katie erau mai puternice decât se aşteptase, era însă un om drept şi ştia întotdeauna unde să se oprească. Cel puţin aşa credea Peter înainte ca Frank să se amestece în educaţia fiului lor. În acest caz, Peter a pus piciorul în prag şi l-a ţinut acasă până la liceu. Erau şi momente când Frank rămânea neclintit pe poziţie, iar supărarea lui Peter creştea ori de câte ori Katie îşi sprijinea tatăl, deşi de obicei încerca s-o facă cu diplomaţie.

În ciuda acestor eforturi, legătura dintre Katie şi tatăl ei rămânea la fel de puternică şi se aliau mult mai des decât ar fi dorit Peter. Era singurul lucru de care se plângea în menajul lui, altminteri fericit. Dar avusese atâtea bucurii, încât nu credea că are dreptul să se plângă de rarele divergenţe dintre el şi Frank. Examinându-şi viaţa, constata că aceste bucurii atârnă mai mult decât necazurile.

Singura durere adevărată fusese provocată de pierderea surorii lui, moartă de cancer la douăzeci şi nouă de ani. Exact ca mama lor, numai că Muriel era mult mai tânără. Şi tot ca mama lor, nu-şi putuse permite un tratament adecvat. Din prea multă mândrie, ea şi bărbatul ei nu au apelat la el până în pragul morţii. Cu inima zdrobită, Peter a reuşit să ajungă în

Wisconsin câteva zile înainte de moartea lui Muriel.
În mai puţin de un an, Jack a vândut ferma, s-a recăsătorit şi s-a mutat în Montana. Ani de zile, Peter n-a ştiut unde s-a dus şi ce s-a întâmplat cu copiii surorii sale. Iar când, într-un târziu, la ani după moartea lui Muriel, a primit veşti de la Jack, Katie l-a convins că s-a scurs prea mult timp pentru ca relaţia să poată fi reluată. Peter i-a trimis lui Jack banii de care avea nevoie, dar n-a ajuns niciodată în Montana pentru a-şi vedea nepoţii. Ştia că, dacă ar face-o la un moment dat, ar fi un necunoscut pentru ei. Aveau o altă mamă, o nouă familie, iar Jack îl căutase numai pentru că avusese nevoie de bani. Nu ţinea la fratele primei lui soţii, ca şi Peter, de altminteri, deşi acestuia i-ar fi plăcut să-şi vadă nepoţii şi nepoatele. Era însă prea ocupat pentru a-şi face timp să-i viziteze şi, într-un fel, ei făceau parte din altă lume şi era mai uşor să urmeze recomandările lui Katie de a lăsa lucrurile în voia lor, cu toate că se simţea vinovat ori de câte ori se gândea la ei.

Peter avea acum propria-i viaţă, o familie la care să se gândească, copii de care să aibă grijă, pentru care să lupte. Şi se luptase într-adevăr când, acum patru ani, Mike, fiul lor cel mare, a trebuit să meargă la liceu. Tradiţia familiei Donovan dicta în favoarea liceului din Andover, în timp ce Peter nu era de acord ca fiul său să plece de acasă înainte de universitate. De data asta Frank a câştigat. Votul decisiv a fost cel al lui Mike, convins dinainte de mama şi bunicul său că, pentru a ajunge la o universitate de prestigiu, iar mai apoi pentru a obţine o slujbă bună, trebuie să studieze la Andover. Lui Peter, argumentul i se părea ridicol: el însuşi studiase la Universitatea Michigan, învăţând noaptea în ultimul an, la Chicago, şi nici măcar nu auzise de Andover când era în Wisconsin.

— Şi m-am descurcat bine, a spus zâmbind. Conducea una din cele mai mari companii din ţară. Nu era pregătit pentru ceea ce avea să-i spună Mike.

— Da, dar te-ai însurat bine, tată. E o diferenţă.

A fost cea mai puternică lovitură pe care ar fi putut-o primi şi Mike i-a citit în ochi cât de tare îl lovise, pentru că imediat încercă să îndulcească lucrurile: în douăzeci de ani, vremurile se schimbaseră. Asta a vrut să spună. Amândoi ştiau însă adevărul. Şi Mike s-a dus la Andover, apoi la Princeton, ca bunicul său. Acum şi Paul era la Andover şi numai mezinul, Patrick, se gândea să rămână acasă sau să meargă la Exeter, numai pentru a face altfel decât fraţii săi. Mai avea un an să se gândească, şi vorbea despre internat în California. Peter ar fi vrut să schimbe ceva, dar ştia că nu poate. A pleca de acasă

pentru a urma liceul era în tradiţia familiei Donovan. Chiar Katie, în ciuda apropierii de tatăl său, plecase la Miss Porter's. Peter şi-ar fi vrut copiii acasă, însă a nu-i vedea câteva luni pe an i s-a părut un mic compromis faţă de avantajul unei educaţii de elită. Argumentul era indiscutabil, în plus băieţii aveau să-şi facă acolo prieteni pentru toată viaţa, insista Frank. Peter a cedat şi se simţea foarte singur când băieţii plecau în fiecare an la internat. Nu-i avea decât pe ei şi pe Katie. Fără să o recunoască, le simţea încă lipsa lui Muriel şi a părinţilor.

Viaţa lui a avut un curs excepţional. Era un om important, cu o carieră strălucită. Când şi-a putut permite să o cumpere el însuşi, s-au mutat într-o casă mai mare în Greenwich. Nu se mai punea problema să accepte casa de la Frank. Era o casă superbă, cu un domeniu de şase acri şi, deşi se simţea legat de New York, ştia cât era de important pentru Katie să locuiască la Greenwich, unde trăise toată viaţa, unde-şi avea prietenii, unde copiii ei făcuseră şcoala, alături de tatăl ei. Îi plăcea să trăiască alături de el. Încă mai avea grijă de casa lui, mergeau acolo în weekend pentru a discuta afaceri, probleme de familie sau pentru un meci de tenis. Katie îl vizita tot timpul.

Mergeau vara la Martha's Vineyard pentru a fi cu el. Avea aici o proprietate de vis, faţă de care ferma familiei Haskell era prea modestă, iar Peter a trebuit să fie de acord cu Katie că e un loc minunat pentru copii şi că îi place. Vineyard a însemnat mult pentru el şi, de îndată ce şi-a permis să-şi cumpere o casă acolo, i-a impus lui Katie să se mute din cabana pe care le-o pusese Frank la dispoziţie pe proprietatea lui. Băieţii s-au bucurat când le-a construit o cabană numai pentru ei şi pentru prietenii lor. Mulţi ani, Kate şi Peter au fost înconjuraţi de copii, mai ales la vie. Întotdeauna păreau să fie invitaţi în casa lor pe puţin jumătate de duzină.

Viaţa lor era confortabilă, în ciuda compromisurilor pe care le-a făcut uneori în legătură cu chestiuni domestice ca, de exemplu, unde şi cum să locuiască sau trimiterea băieţilor la internat; nu renunţase însă niciodată la principii şi-şi păstrase integritatea, mai ales că în afaceri avea mână liberă. Peter pusese în practică câteva idei strălucite care au făcut ca firma să prospere mai mult decât Frank îndrăznise vreodată să spere. Sugestiile lui Peter s-au dovedit inestimabile, deciziile lui erau îndrăzneţe, dar sigure. Frank ştiuse ce face când îl angajase şi mai apoi, când îl făcuse preşedinte la Wilson-Donovan, la treizeci şi şapte de ani. S-a dovedit un bun manager încă de la început. Trecuseră şapte ani de atunci, patru dintre ei petrecuţi cu cercetările pentru Vicotec.

Era ideea lui Peter, ca şi linia ştiinţifică de cercetare pentru Vicotec, şi l-a convins pe Frank să-l susţină. A fost o investiţie fabuloasă, care, amândoi erau de acord, avea să merite. Pentru Peter însemna ceva mai mult. Era visul vieţii sale, de om călit în lumea rapace, egoistă a afacerilor: să-i ajute pe oameni. Dacă nu pentru altceva, în memoria mamei şi a surorii sale, Peter dorea ca Vicotec să ia fiinţă cât de curând posibil. Cu un asemenea medicament, viaţa lor ar fi putut fi prelungită, dacă nu salvată. Şi acum dorea să-i salveze pe cei ameninţaţi de cancer, pe fermierii şi ţăranii izolaţi din cauza sărăciei.

Se gândea la toate acestea în taxi, la întâlnirile pe care le avusese în Europa timp de o săptămână. Era deja mulţumit cu stadiul actual al lui Vicotec. În goana maşinii spre Paris, îi părea rău că Katie, ca de obicei, nu îl însoţeşte.

Era oraşul lui preferat. Întotdeauna îi tăia respiraţia. Parisul avea ceva ce făcea ca inima să-i bată nebuneşte. Venise pentru prima oară aici acum cincisprezece ani, cu afaceri, şi avusese senzaţia că în clipa aceea s-a născut. Ajunsese la Paris de unul singur – era o sărbătoare naţională, şi încă îşi mai amintea drumul cu maşina pe Champs-Elysees, spre Arcul de Triumf, cu steagul Franţei fâlfâind în vânt. Oprise maşina, coborâse şi constatase jenat că plângea.

Katie îl tachina spunându-i că probabil fusese francez într-o viaţă anterioară, din moment ce iubea atât de mult Parisul. Oraşul însemna enorm pentru el, deşi nu prea ştia de ce. Îi dădea o impresie de incredibilă frumuseţe şi forţă. Se simţise întotdeauna excelent aici. Şi nici de data asta nu va fi altfel. Cu toată morga lui Paul-Louis Suchard, ştia că întâlnirea lor de a doua zi nu va fi altceva decât un prilej de bucurie.

Peter privea locurile familiare din taxiul care se strecura prin traficul amiezii, Invalides şi Opera, apoi Piaţa Vendôme, unde se simţea ca acasă. În mijlocul pieţei trona statuia lui Napoleon; privind-o printre gene, îţi puteai lesne imagina trecând trăsuri cu armoarii ce purtau nobili francezi cu pantaloni bufanţi de satin. Absurditatea tabloului l-a făcut pe Peter să zâmbească atunci când, la „Ritz”, portarul s-a grăbit să-i deschidă portiera. L-a recunoscut, aşa cum părea să-i recunoască pe toţi clienţii hotelului, şi a chemat un băiat să ia singurul bagaj, în timp ce Peter plătea taxiul.

Faţada hotelului era în mod surprinzător modestă, numai cu o mică arcadă, cu nimic mai impresionantă decât cele ale puzderiei de magazine din jur – Chaumet şi Boucheron cu porţelanurile scânteietoare, Chanel – în colţul scuarului, în spatele căruia se ascundea JAR’s (de la iniţialele fondatorului, Joel A. Rosenthal), cu cele mai scumpe

bijuterii. Şi bineînţeles, unic în lume după părerea lui Peter, hotelul Ritz. Decadent şi luxos, oferea clienţilor săi confort nelimitat şi rafinament. Avusese întotdeauna un sentiment de vinovăţie fiindcă stătea aici în călătoriile sale de afaceri, dar îi plăcea prea mult pentru a putea locui altundeva. Era una din puţinele fantezii dintr-o viaţă altminteri condusă de raţiune. Peter aprecia subtilitatea, eleganţa, decoraţia rafinată a camerelor, frumuseţea somptuoasă a brocarturilor ce tapetau pereţii, minunatul şemineu. Din momentul în care a păşit dincolo de uşa turnantă, s-a simţit cuprins de emoţie.

Hotelul Ritz nu-l dezamăgise şi nu-l înşelase niciodată. Ca o femeie frumoasă pe care o vezi din când în când, îl aştepta de fiecare dată cu braţele deschise, coafată şi cu machiajul perfect, mai frumoasă decât la precedenta întâlnire.

Peter iubea hotelul cum iubea Parisul. Era parte din farmecul lui. În hol îl salută voios o funcţionară, după care se grăbi să urce cele două trepte spre recepţie. Îl amuza chiar şi să aştepte pentru a semna în registru, să privească oamenii. La stânga sa se afla un sud-american atrăgător, mai în vârstă, cu o tânără răpitoare alături, îmbrăcată într-o rochie roşie. Îşi vorbeau în şoaptă, în spaniolă. Avea părul coafat şi unghiile vopsite impecabil, iar pe mâna stângă purta un diamant enorm. L-a privit şi i-a zâmbit. Era extrem de atrăgător şi nimic din ţinuta lui nu-i putea sugera femeii de alături că crescuse la ţară. Părea a fi exact ceea ce era: un om bogat şi puternic aparţinând elitei celor ce conduc imperii. Totul la el sugera putere şi importanţă, dar mai era ceva, o bunătate şi o tinereţe care te cucereau. Iar dacă cineva l-ar fi privit mai atent în ochi, ar mai fi observat încă ceva, ceva ascuns pentru cei mai mulţi dintre oameni. Era acolo o nobleţe, o bunătate şi un fel de compasiune mai rar întâlnite la un om cu putere. Dar nu asta vedea femeia în rochie roşie. Ea văzuse cravata Hermes, mâinile puternice şi curate, servieta, pantofii englezeşti, costumul bine croit, şi a trebuit să facă un efort ca să-şi întoarcă privirile spre propriul companion.

În dreapta lui se găseau trei bătrâni japonezi, bine îmbrăcaţi, în costume închise, care fumau şi discutau discret. Îi aştepta un bărbat mai tânăr şi una din recepţionere le vorbea în japoneză; întorcând privirea de la ei în timp ce-şi aştepta rândul, văzu agitaţie la intrare şi observă intrând prin uşa turnantă patru bărbaţi puternici, cu pielea de culoare închisă, urmaţi de încă doi la fel, apoi pătrunseră vijelios trei femei extrem de atrăgătoare, îmbrăcate de casa Dior în culori vii. Purtau haine la fel, dar de culori diferite, ele însele arătând foarte diferit. Asemeni femeii spaniole de lângă el, aveau o înfăţişare impecabilă. Toate purtau diamante la

urechi şi la gât şi, împreună, făceau o impresie puternică. Cele şase gărzi de corp le înconjurară imediat, laolaltă cu un arab în vârstă, foarte distins, intrat pe uşă imediat după ele.

— Regele Khaled… auzi pe cineva de lângă el murmurând, sau poate fratele său… cu cele trei soţii… rămân aici o lună… au ocupat toate camerele cu vedere la parc de la etajul al patrulea…

Era regele unei mici ţări arabe; străbătu holul însoţit de opt gărzi de corp şi de o mulţime de oameni care păreau să facă parte din suită, acompaniat de o recepţioneră şi de privirile tuturor celor prezenţi. Nimeni nu mai avea ochi pentru Catherine Deneuve, care se grăbea spre restaurant, uitaseră şi de Clint Eastwood, care locuia în hotel pe timpul filmărilor pe care le făcea undeva pe lângă Paris. Erau nume obişnuite la „Ritz", iar Peter se întrebă dacă va fi vreodată suficient de blazat pentru a le ignora. Acum, privind la toate acestea, îl amuza faptul că nu se putea uita în altă parte, prefăcându-se plictisit; asemeni unora dintre obişnuiţii hotelului, nu putea să nu se zgâiască la regele arab şi la stolul lui de neveste încântătoare. Femeile vorbeau şi râdeau discret, apărate de bodyguarzii la pândă. Le înconjuraseră ca un zid de statui, iar regele se plimba cu paşi mici, de vorbă cu un alt bărbat; Peter tresări auzind o voce imediat în spatele lui.

— Bună ziua, domnule Haskell. Bine aţi venit. Ne bucurăm să vă revedem.

— Şi eu mă bucur să vă revăd.

Peter se întoarse şi îi zâmbi tinerei recepţionere. I se dăduse o cameră la etajul al treilea. După părerea lui, la „Ritz" nu erau camere proaste. Ar fi fost fericit cu oricare.

— Păreţi la fel de solicitată ca de obicei. Se gândea la rege şi la mica armată de bodyguarzi, dar hotelul nu ducea niciodată lipsă de asemenea clienţi.

— *Comme d'habitude*... ca de obicei… Tânăra zâmbi în timp ce luă formularul completat de Peter. Acum am să vă arăt camera.

Îi dădu numărul camerei unui *boy,* făcându-i semn lui Peter să-l urmeze de-a lungul holului.

Trecură pe lângă bar şi restaurant, pline cu clienţi bine îmbrăcaţi ce mâncau sau beau discutând afaceri sau făcând planuri. În trecere, reuşi să arunce o privire spre Catherine Deneuve, frumoasă încă, râzând în timp ce stătea de vorbă cu un prieten. Îi plăcea acest aspect al hotelului; oamenii, înfăţişarea lor îl interesau. De-a lungul coridorului spre ascensor, pereţii erau tapetaţi cu vitrine pline cu cele mai scumpe mărfuri din Paris. La jumătatea lui văzu o brăţară de aur care ar fi putut să-i placă lui Katie şi îşi notă în minte să

se întoarcă să o cumpere. Era obiceiul lui. Întotdeauna îi aducea ceva, drept consolare pentru a nu fi venit cu el, obişnuinţă din anii când era ori însărcinată, ori prea ocupată cu copiii încă mici. Acum chiar nu-şi dorea să călătorească, iar Peter o ştia. Prefera întâlnirile cu comitetele în care era membră sau cu prietenii. Ar fi putut să vină acum că băieţii mai mari erau plecaţi de acasă, găsea însă întotdeauna câte o scuză, şi Peter nu mai insista. Pur şi simplu nu voia să vină. Încă le cumpăra cadouri, şi ei şi băieţilor, când ştia că îl aşteaptă acasă.

Când au ajuns la ascensor, regele arab nu se mai vedea, urcase cu suita să-şi ocupe duzina de apartamente. Erau obişnuiţi ai hotelului, nevestele lui îşi petreceau la Paris lunile mai şi iunie, rămâneau uneori şi pentru colecţiile de modă din iulie. Se întorceau iarna pentru acelaşi motiv.

— E cald anul acesta, îi spuse Peter băiatului în timp ce aşteptau ascensorul. Vremea era superbă, liniştită şi caldă, îţi venea să zaci pe iarbă sub un copac, să te uiţi la cer şi la nori. Nu era o zi pentru afaceri, dar Peter avea de gând să-l sune pe Suchard pentru a încerca să devanseze întâlnirea de a doua zi.

— Toată săptămâna a fost cald, îi răspunse acesta prietenos. Toată lumea era bine dispusă datorită vremii frumoase şi, datorită aerului condiţionat din fiecare cameră, nimeni nu se plângea de căldură.

Zâmbiră amândoi când îi depăşi o americancă ce trăgea după ea trei terieri ciufuliţi.

Deodată, ca şi când aerul s-ar fi electrizat, Peter a simţit că ceva se petrece în spatele lui. Se uită la femeia cu câinii, dar şi ea părea intrigată. Crezu că au reapărut arabii cu bodyguarzii lor sau poate vreo stea de cinema. Se întoarse să vadă ce se întâmplase şi văzu un grup de oameni în costume închise şi cu căşti îndreptându-se spre el. Erau patru şi nu lăsau să se vadă nimic în spatele lor. Îţi dădeai seama uşor că erau bodyguarzi după căşti şi walkie-talkies. Dacă ar fi fost mai frig, ar fi purtat cu siguranţă impermeabile.

Se îndreptară spre Peter şi lăsară să se vadă cei câţiva oameni din spatele lor: în costume uşoare, păreau să fie americani, unul dintre ei ceva mai înalt şi mai blond decât ceilalţi. Arăta ca un star şi prezenţa lui magnetiza asistenţa. Ceilalţi trei îi sorbeau fiecare, cuvânt, manifestau un zel deosebit şi mult interes, râdeau la spusele lui.

Intrigat, Peter îl privi lung, sigur că îl ştia de undeva şi până la urmă îşi aminti. Era senatorul de Virginia, Anderson Thatcher, o persoană controversată şi în plină ascensiune. La patruzeci şi opt de ani, implicat nu o dată în scandaluri din care ieşise basma curată, cunoscuse de asemenea tragedia. Cu

şase ani înainte, fratele său – candidat la preşedinţie – fusese ucis în campania electorală. Ar fi câştigat cu certitudine; şi despre asasinarea lui se făcuseră tot felul de supoziţii, plus două filme proaste. S-a acceptat ideea asasinului dement. În anii care au urmat, Anderson Thatcher a câştigat un serios capital politic şi acum era considerat un serios pretendent pentru viitoarele alegeri prezidenţiale. Nu-şi anunţase candidatura, dar lumea politică o aştepta în curând. În ultimii ani, Peter îl urmărise cu interes. În ciuda unor amănunte mai puţin plăcute pe care le auzise, îl considera un candidat interesant la următorul mandat prezidenţial. Privindu-l acum, înconjurat de oficiali şi bodyguarzi, îşi dădea seama că avea ceea ce se numeşte charisma.

A doua tragedie fusese moartea de cancer a băiatului lui de doi ani. Peter nu ştia mare lucru, îşi amintea doar nişte fotografii mişcătoare din *Time,* de la moartea copilului. Una în special, cu soţia lui arătând răvăşită, surprinzător de singură la ieşirea din cimitir, în timp ce Thatcher îşi conducea de braţ propria mamă. Durerea de pe faţa tinerei mame îl făcuse să se înfioare. Toată lumea i-a compătimit atunci şi acum îl privea intrigat pe senatorul adâncit în discuţie cu suita.

Un moment mai târziu, în timp ce ascensorul întârzia, grupul s-a mişcat, lăsându-l pe Peter să vadă încă o persoană în spatele lor. Abia a întrezărit-o – femeia din fotografie. Cu ochii plecaţi, dădea impresia unei incredibile delicateţe, părea foarte mică şi fragilă şi gata să se desprindă de la pământ. Era imaginea feminităţii, cu cei mai mari ochi care se văzuseră vreodată, cu ceva fascinant în toată persoana ei. Purta un costum Chanel albastru ca cerul şi, mergând în spatele bărbaţilor, părea foarte distinsă şi foarte distrată. Nimeni, nici măcar bodyguarzii nu păreau s-o bage în seamă, aşa cum stătea în spatele lor, aşteptând ascensorul. Deodată ridică ochii şi întâlni privirea lui Peter. Erau cei mai trişti ochi pe care-i văzuse vreodată, cu toate că ea însăşi nu avea nimic patetic. Era pur şi simplu cu gândul în altă parte şi, când scoase din poşetă o pereche de ochelari întunecaţi, el îi observă mâinile, delicate, fragile. Nimeni nu i-a vorbit până la sosirea ascensorului, când toţi au intrat înaintea ei şi ea i-a urmat. Părea de o izbitoare demnitate, o lady din cap până-n picioare, retrasă într-o lume a ei.

Interesul sau dezinteresul celor din jur faţă de ea părea s-o lase rece.

Peter ştia multe despre ea: văzuse numeroase fotografii din momente mai fericite ale vieţii ei, când se căsătorise, şi chiar dinainte, împreună cu tatăl ei. Era soţia lui Andy Thatcher,

Olivia Douglas Thatcher. Ca şi Thatcher, se trăgea dintr-o importantă familie de oameni politici. Tatăl ei era respectatul guvernator al statului Massachusetts, fratele ei – reprezentantul Boston-ului în Congres. Peter socoti că ar avea cam treizeci şi patru de ani. Făcea parte din acele persoane aflate mereu în atenţia presei, deşi nu prea oferea subiecte. Interviuri cu el văzuse Peter destule, nu însă şi cu Olivia Thatcher. Se păstra cu totul în umbră, şi acum, intrând în ascensor în urma ei, se simţea fermecat. Stătea cu spatele la el, dar era atât de aproape, încât, fără nici cel mai mic efort, ar fi putut să o îmbrăţişeze. Uitându-se în jos, la părul ei negru minunat, ideea îl făcu aproape să suspine. Ca şi când i-ar fi înţeles gândul, se întoarse brusc spre el şi timpul se opri când privirile li se întâlniră pentru a doua oară. Fu izbit din nou de tristeţea din ochii ei. Părea că încearcă, fără cuvinte, să-i spună ceva. Nu văzuse niciodată ochi atât de expresivi şi se întrebă dacă nu cumva se înşală crezând că citeşte în ei mai mult decât există. Aproape la fel de brusc întoarse capul şi nu-l mai privi până când el părăsi ascensorul, oarecum impresionat.

Băiatul îi adusese deja bagajul, îngrijitoarea verificase camera pentru a constata că totul e în ordine şi, privind în jur, Peter simţi din nou că a ajuns în cer. Brocartul de pe pereţi avea culoarea caldă a piersicii, mobila era stil, marmura şemineului de culoarea caisei, asortându-se cu perdeaua şi cuverturile de pe pat. Camera de baie placată în marmură avea tot ce-şi putea dori. Era ca un vis împlinit; se cufundă în scaunul confortabil privind la grădina întreţinută impecabil. Era perfect.

Îi dădu bacşiş îngrijitoarei, după care se plimbă încet prin cameră, apoi ieşi în balcon admirând florile şi gândindu-se la Olivia Thatcher. Îl obseda imaginea ei, ochii ei, se gândea la acele fotografii; nu văzuse niciodată ceva atât de pregnant ca acel ceva din ochii ei, acel ceva atât de dureros şi atât de puternic. Părea să-i vorbească, lui sau oricui i-ar fi întâlnit ochii. În felul ei, era de departe mai puternică şi mai fascinantă decât soţul ei. Iar Peter nu-şi putu reţine gândul că nu părea genul care să se implice în politică. După câte ştia, nici n-o făcuse şi n-o făcea nici măcar acum, când soţul ei era atât de aproape de intrarea în cursa electorală.

Se întreba dacă într-adevăr există secrete dincolo de ceea ce era afişat sau totul se petrecea numai în imaginaţia lui? Probabil că nu era tristă deloc, ci doar tăcută. Nu vorbise cu nimeni în definitiv. Dar de ce îl privise aşa? Ce gândise oare?

Când, cinci minute mai târziu, după ce se spălase pe faţă şi pe mâini, îi telefonă lui Suchard, îl mai preocupau încă toate

acestea. Nu mai putea aştepta, trebuia să-l vadă imediat, dar era duminică şi Suchard nu părea prea entuziasmat de ideea unei întâlniri neprevăzute, deşi acceptă să-l vadă o oră mai târziu. Peter se plimbă nerăbdător prin cameră, încercă să-i telefoneze lui Kate, dar, ca de obicei, nu era acasă. Era nouă dimineaţa în America şi probabil ieşise cu treabă sau era în vizită la prietene. Kate era foarte rar acasă după ora nouă şi niciodată înainte de cinci şi jumătate. Era din ce în ce mai ocupată, deşi cu numai un copil acasă, şi uneori se întorcea chiar mai târziu.

Când în sfârşit ieşi din cameră, Peter era foarte nerăbdător să-l vadă pe Suchard. Era momentul mult aşteptat, ultimul aviz pentru Vicotec. Ştia că nu e decât o formalitate, dar era importantă pentru a convinge FDA să-l treacă printre priorităţi. Iar Suchard era cel mai autorizat şi cel mai respectat dintre şefii echipelor de cercetare. Binecuvântarea lui era vitală pentru Vicotec.

De data asta ascensorul veni repede şi Peter păşi înăuntru. Purta acelaşi costum, îşi pusese doar o cămaşă albastră cu manşete şi guler apretate şi arăta proaspăt şi curat; în colţul din faţa lui era o siluetă fragilă, o femeie în ţinută sport, cu un tricou negru şi ochelari de soare. Purta părul pe spate, pantofi sport; În ciuda ochelarilor negri, o recunoscu pe Olivia Thatcher.

O ştia de ani de zile din presă şi acum o vedea de două ori la interval de o oră; de data aceasta arăta complet diferit. Părea mai subţire şi mai tânără decât în costumul Chanel şi pentru o clipă îşi scoase ochelarii şi se uită la el. Era sigur că şi ea l-a recunoscut; nu-şi vorbiră însă şi Peter încercă să nu se mai uite la ea. Ceva mai puternic decât el îl atrăgea însă. Nu-şi dădea seama ce. Desigur, ochii, dar şi ceva mai mult decât atât. Era ceva în felul cum arăta, cum se mişca, era legenda care circula pe seama ei. Părea foarte mândră, foarte sigură pe ea, foarte liniştită şi extrem de interiorizată. Privind-o, îţi venea să te duci la ea şi să-i pui o mie de întrebări stupide. Exact ca reporterii. De ce sunteţi atât de sigură de dumneavoastră? Atât de distrată?… Şi, cu toate acestea, păreţi tristă. Sunteţi tristă, doamnă Thatcher? Ce-aţi simţit când va murit băieţelul? Sunteţi deprimată acum? întrebările pe care toţi reporterii i le puneau şi la care nu răspundea niciodată. Şi iată că acum, privind-o, ar fi vrut şi el să ştie toate aceste lucruri, să şi-o apropie, să ştie ce simte, să ştie de ce ochii ei îi căutau pe-ai lui ca două mâini care cer ajutor, să ştie dacă era nebun citind în ea toate aceste lucruri. Ar fi vrut să afle cine e, dar ştia că nu va reuşi niciodată. Erau meniţi să fie străini, să nu-şi vorbească nicicând.

Simpla ei apropiere îi tăia respiraţia. Îi simţea parfumul, vedea lumina strălucindu-i în păr, îi simţea moliciunea pielii şi nu-şi mai putea desprinde privirile când, din fericire, ajunseră la parter şi uşa se deschise. Păşi în hol fără să spună niciun cuvânt bodyguardului care o aştepta şi care o urmă. Avea o viaţă atât de ciudată, gândi Peter urmărind-o cu privirea, atras ca de un magnet; trebui să-şi aducă aminte că are treburi de rezolvat şi că nu are timp pentru fantezii copilăreşti. Îi era clar acum de ce se crease o legendă în jurul ei – avea într-adevăr ceva magic. Era în primul rând un mister. Era genul de om pe care nu ajungi să-l cunoşti niciodată, cu toate că ţi-ai dori. Se întreba, în vreme ce portarul îi opri un taxi, dacă cineva o cunoştea cu adevărat. Din taxi o văzu dând colţul, părăsind Place Vendôme, grăbind pasul pe rue de la Paix, cu capul în jos, cu ochelarii fumurii, cu bodyguardul în spatele ei şi, fără să vrea, Peter se întrebă unde s-o fi ducând. Se strădui să-şi ia ochii şi mintea de la ea şi, în goana taxiului, privi străzile pariziene alergând în urma lui.

Capitolul 2

Întâlnirea cu Suchard a fost scurtă şi la obiect, aşa cum se aşteptase; era nepregătit însă pentru ceea ce Paul-Louis Suchard avea să-i spună. Nu se aşteptase câtuşi de puţin la un asemenea verdict: după el, singurul dintre cei care-l testaseră, Vicotec putea fi periculos, poate chiar mortal dacă ar fi fost întrebuinţat în mod abuziv sau greşit şi, aşa cum o arătau testele, ar putea deveni utilizabil numai după alţi câţiva ani de cercetări. Contrar aşteptărilor lui Peter, concluzia era că medicamentul nu putea fi încă testat pe oameni.

Peter îl ascultă împietrit. Nu-i venea să-şi creadă urechilor, era prea departe de el un asemenea gând. Ştia destule despre compoziţia chimică a produsului pentru a pune întrebări pur tehnice; Suchard nu avea răspuns la toate, însă putea aprecia în mod global că Vicotec era periculos şi că trebuie abandonat. Nu garanta că rezultatele ar fi pozitive după alţi ani de cercetare. Fără aceşti ani, deocamdată Vicotec era în mod sigur un medicament ucigaş. Peter se simţea ca şi când cineva l-ar fi lovit cu o cărămidă.

— Sunteţi sigur că nu e o greşeală de tehnologie, Paul-Louis? întrebă Peter, dorind cu disperare ca eroarea să fie undeva în procedura testării, şi nu în Vicotec.

— Sunt sigur, spuse Paul-Louis, pronunţând răspicat cuvintele englezeşti. Spre disperarea lui Peter, enunţul era prea simplu pentru a putea fi greşit înţeles. Paul-Louis era posomorât, dar aşa era el întotdeauna. El era cel care descoperea erorile produselor şi tot el era aducătorul veştilor rele. Era vocaţia lui. Mai avem de terminat unul dintre teste, ar putea atenua celelalte rezultate, dar asta nu va schimba cu totul situaţia. Continuă să explice cum că cercetările ar putea fi privite cu optimism, dar că totul va dura ani, şi nu luni sau săptămâni, aşa cum sperau, pentru a fi gata înainte de audierile FDA.

— Când vor fi gata toate testele? întrebă Peter, simţindu-se bolnav. Nu-i venea să creadă ceea ce auzea. Era cel mai prost moment din viaţa sa, mai prost decât tot ce i se întâmplase în Vietnam şi, bineînţeles, după. Patru ani pierduţi, măcar în parte.

— Mai avem nevoie de câteva zile, dar cred că testul e mai mult o formalitate. Ştim deja ce poate şi ce nu poate Vicotec. Îi cunoaştem bine punctele slabe.

— Credeţi că se poate rezolva? întrebă Peter înspăimântat.

— Personal, cred că da… unii dintre oamenii mei cred că nu. Ei cred că va fi oricum prea periculos, prea delicat de

utilizat, va constitui un risc prea mare în mâinile unor nespecialişti. Şi că nu va da rezultatele la care vă aşteptaţi. Nu încă. Şi probabil niciodată.

Doriseră să obţină o chimioterapie uşor de administrat chiar şi pentru oameni neinstruiţi, pentru cei izolaţi, din zonele rurale, care nu aveau acces la îngrijire medicală calificată. După spusele lui Paul-Louis, acest lucru nu era posibil. Văzând expresia de pe chipul lui. Peter, chiar şi el părea afectat. Peter arăta de parcă tocmai şi-ar fi pierdut familia şi toţi prietenii şi ar fi încercat să analizeze consecinţele.

Vor fi interminabile. Ceea ce-i spusese Suchard îl şocase.

— Îmi pare foarte rău, adăugă Paul-Louis încet.
Cred că, în timp, veţi câştiga această bătălie, dar trebuie să aveţi răbdare, îi spuse cu blândeţe, în timp ce Peter simţea cum ochii i se umezesc la gândul că, în loc să se apropie de ţintă, se îndepărtaseră. Nu acestea erau răspunsurile pe care le aştepta. Socotise că această întâlnire avea să fie aproape o formalitate, dar se dovedea, în schimb, un coşmar.

— Când ne veţi da rezultatele, Paul-Louis? Nu suporta ideea să se întoarcă la New York şi să vorbească cu Frank înainte de a fi perfect informat.

— Peste două sau trei zile, poate patru. Nu ştiu sigur. Cu siguranţă la sfârşitul săptămânii veţi avea răspunsul.

— Şi un rezultat pozitiv ar putea modifica poziţia dumneavoastră de acum? Cerşea o veste bună. Cunoştea poziţia conservatoare a lui Suchard, poate că de data asta fusese prea grijuliu. Era greu de înţeles cum de rezultatele sale erau atât de radical diferite de ale celorlalţi. Nu greşise însă niciodată până atunci şi să nu-l asculte ar fi reprezentat un risc enorm. Hotărât, părerea lui nu putea fi ignorată.

— Nu întru totul. Dacă aceste rezultate vor fi optime, probabil veţi avea nevoie doar de un singur an pentru următoarele cercetări.

— Sau şase luni? Dacă se va lucra în fiecare laborator şi dacă vom concentra toate resursele de cercetare pe care le avem? Profitul estimat le-ar permite aşa ceva. Despre profit îi plăcea lui Frank Donovan să audă, nu despre teste.

— E posibil. Dar este o întreprindere hazardată.

— Depinde de domnul Donovan, bineînţeles. Va trebui să discut cu el. Avea multe de discutat cu el, dar nu la telefon. Ştia că se agăţa de un fir de speranţă, dar dorea cu adevărat să aibă ultimele rezultate înainte de a vorbi cu Frank. Aş vrea să aştept până când terminaţi ultimul test, Paul-Louis. Dacă nu vă deranjează, aş vrea ca totul să rămână între noi până atunci.

— Desigur. Se înţeleseră ca Paul-Louis să-l caute la hotel după ce ultimul test va fi gata.

Întâlnirea s-a încheiat pe un ton sumbru. În taxiul ce-l ducea la „Ritz”, Peter se simţea epuizat; coborî înainte de a ajunge la hotel pentru a merge puţin pe jos prin Place Vendôme. Se simţea îngrozitor. Munciseră din greu. Crezuse cu ardoare în reuşită, cum de se întâmplase aşa? Cum era posibil ca Vicotec să se dovedească a fi un ucigaş? Cum de nu-şi dăduseră seama mai dinainte? Cum de se întâmplase astfel? Crezuse că avea să ajute omenirea, în schimb, crease un monstru. Avea un gust atât de amar, încât până şi forfota din hotel de la ora cocteilului îl lăsa indiferent. Obişnuiţii de la „Ritz”, arabi, japonezi, stele ale cinematografului francez, modele celebre, nu-i mai reţinură atenţia la trecerea prin hol, în drum spre camera lui. Se gândea la ce-i mai rămăsese de făcut. Ar fi trebuit să-şi sune socrul, dar voia să aştepte pentru a avea toate informaţiile. Ar fi vorbit cu Kate despre toate acestea, ştia însă că, orice i-ar spune, ar ajunge la urechile tatălui ei cel târziu a doua zi dimineaţa. Era punctul slab al relaţiei lor. Kate nu era în stare şi nu voia să-şi ţină tatăl deoparte de ceea ce se petrecea între ea şi Peter. Era o reminiscenţă din copilărie, de când crescuse lângă el, iar Peter, oricât încercase, nu putuse schimba nimic. Renunţase în cele din urmă, era doar atent să nu-i spună lucrurile pe care nu dorea ca Frank să le ştie, exact ca acum. Cel puţin nu încă. Trebuia să aştepte până la următoarea întâlnire cu Paul-Louis, va vedea atunci ce e de făcut. Rămase toată seara în cameră, privind pe fereastră, incapabil încă să accepte adevărul. Era incredibil. La ora zece era în balcon, încercând să-şi scoată din minte ideea eşecului. Nu se gândea decât la visurile spulberate, la speranţele prăbuşite, la vieţile afectate de concluzia lui Paul-Louis Suchard. Mai era o speranţă, o foarte mică şansă de reuşită, dar prezenţa la audierile din septembrie nu-şi mai avea rostul. Nu li s-ar permite efectuarea testelor pe subiecţi umani acum, când mai aveau încă atât de mult de lucru. Totul devenise extrem de complicat dintr-odată. La ora unsprezece se decise să-i telefoneze lui Katie. Nu-i putea împărtăşi frământările lui, era de-ajuns însă să-i audă glasul.

Formă încet numărul, dar nu-i răspunse nimeni. Era cinci după-amiază şi nici Patrick nu era acasă. Probabil că cinau în oraş. Punând receptorul în furcă, se simţi copleşit de disperare. Patru ani de muncă grea duşi pe apa sâmbetei într-o singură zi. Şi nu avea cu cine să vorbească despre toate astea.

Mai rămase puţin în balcon gândindu-se să facă o plimbare, dar până şi gândul la o hoinăreală prin Paris îl atrăgea foarte puţin. Se decise pentru înot; coborî cele două etaje până la piscină – din fericire era deschisă. Îşi adusese un costum de baie albastru, pentru cazul în care ar fi avut nevoie. De obicei folosea piscina de la „Ritz", însă de data asta nu-şi închipuise că ar avea timp s-o utilizeze. Aşa cum stăteau însă lucrurile acum, avea timp din belşug pentru o grămadă de lucruri; dar nu avea chef de nimic.

La vederea lui, îngrijitorul păru surprins; era aproape de miezul nopţii şi piscina era pustie, îngrijitorul se întrerupse din lectură şi îi dădu cheia de la o cabină; puţin mai târziu, Peter se îndreptă spre bazinul principal. Piscina era mare şi frumoasă şi se bucură că venise. Era exact ce-i trebuia. Spera ca înotul să-l ajute să-şi limpezească gândurile.

Se afundă cu încetul şi trupul lui zvelt alunecă în apă. Înotă o vreme sub apă şi când, cu mişcări hotărâte, ieşi la suprafaţă, o văzu. Înota fără zgomot, aproape sub apă, ieşind numai din când în când la suprafaţă. Era atât de mică şi mlădioasă, aproape că se pierdea în bazinul imens. Purta un costum de baie simplu, de culoare neagră, părul ei castaniu părea negru şi la vederea lui ochii ei exprimară surpriza. Îl recunoscuse imediat, deşi nu dădu niciun semn de recunoaştere. Se scufundă iarăşi şi continuă să înoate sub privirile lui. O urmărea cu un sentiment straniu; era întotdeauna atât de aproape, totodată atât de străină, ca în cele două rânduri, în ascensor, sau ca acum. Era chinuitor de aproape, totuşi la fel de departe ca şi când ar fi fost pe o altă planetă.

Înotară tăcuţi la capete opuse ale bazinului, se depăşiră de câteva ori, preocupaţi fiecare să scape de propriile obsesii, şi se opriră ca şi când ar fi fost înţeleşi la capătul îndepărtat al bazinului. Erau fără răsuflare şi, neştiind ce altceva să facă, incapabil să-şi ia ochii de la ea, Peter îi zâmbi, iar ea îi răspunse. Apoi brusc ea reîncepu să înoate înainte ca el să-i vorbească. Nici nu-şi propusese asta, dar bănuia că ea se aştepta la aşa ceva; era obişnuită ca oamenii s-o urmărească, să-i smulgă răspunsuri la întrebări pe care nu aveau niciun drept să le pună. Observă cu surprindere că nu era însoţită de niciun bodyguard. Se întrebă dacă ştia cineva că e aici. Nimeni nu părea să-i acorde atenţie. Când o văzuse în compania senatorului, nimeni nu se uita la ea, nu-i vorbise, iar ea părea mulţumită să fie lăsată în lumea ei, ca acum, când continua să înoate.

Ajunsese la celălalt capăt şi, aproape fără voia lui, Peter începu să înoate încet spre ea. Habar n-avea ce-ar fi făcut dacă ea i-ar fi acordat cea mai mică atenţie. N-o vedea însă

făcând un asemenea pas. Ea era cineva la care să te uiţi, care te fascina, un fel de icoană. Nu era un om în carne şi oase. Ca şi când ar fi vrut să dovedească acest lucru, ieşi cu graţie din piscină, se înfăşură într-un prosop şi, când o căută iarăşi cu privirea, dispăruse. Avusese dreptate: nu era o femeie, era o legendă.

La scurtă vreme se întoarse în camera lui şi se gândi să o sune iarăşi pe Kate. Era aproape şapte în Connecticut şi era probabil acasă, cinând cu Patrick, în caz că nu ieşise cu prietenii.

Ciudat era însă că nu mai dorea să vorbească cu ea. Nu voia s-o mintă, să-i spună că totul merge bine, nici să-i relateze adevărul. Nu avea încredere că ea ar putea să nu-i spună tatălui ei, iar faptul că nu putea vorbi cu Kate îl făcea să simtă o izolare stranie, zăcând aşa în patul lui de la „Ritz", din Paris. Ca într-un soi de purgatoriu în mijlocul paradisului. Şi zăcea acolo, în aerul cald al nopţii, simţindu-se mai bine ca înainte, cel puţin fizic. Înotul îl ajutase. Fusese încă o dată fascinat de apariţia Oliviei Thatcher. Era atât de frumoasă şi de ireală, însă gândul la ea îl făcea să se simtă disperat de singur. Nu ştia prea bine ce anume îi provoca o asemenea stare – numai ceea ce citise despre ea sau ceea ce-i sugeraseră ochii ei căprui catifelaţi, atât de plini de secrete? Nu puteai afla privind-o. Tot ce ştia era că vederea ei îl făcea să dorească să se apropie de ea şi să o atingă, ca pe un fluture exotic, doar să vadă dacă e adevărat şi dacă ar supravieţui atingerii lui. Dar bănuia că, asemenea fluturilor exotici, la simpla atingere aripile s-ar preface în pulbere.

A visat apoi fluturi exotici şi o femeie ce-l pândea din spatele copacilor unei păduri luxuriante, tropicale. I se părea că s-a rătăcit şi se gândea că dacă ar intra în panică şi ar începe să strige, ea ar veni şi l-ar conduce în tăcere spre ieşire. Nu ştia prea bine cine e femeia, bănuia că e Olivia Thatcher.

Când se trezi dimineaţa, încă se gândea la ea. Încerca sentimentul straniu că nu fusese un vis, ci un miraj. Fiind toată noaptea aproape de ea, în vis, avea acum sentimentul că o cunoaşte.

Telefonul sună. Era Frank. Era patru dimineaţa pentru el, zece la Paris; voia să ştie cum a decurs întâlnirea cu Suchard.

— De unde ştii că l-am văzut ieri? întrebă Peter, încercând să se trezească şi să-şi adune gândurile. Socrul lui se trezea în fiecare dimineaţă la ora patru. La şase şi jumătate sau şapte era la birou. Chiar şi acum, la câteva luni de la pensionare, nu-şi modificase programul nici măcar cu un minut.

— Ştiu că ai plecat din Geneva la prânz. Mi-am închipuit că n-ai pierdut timpul. Veşti bune? Frank părea radios şi Peter îşi aminti de şocul provocat de Paul-Louis Suchard.

— N-au terminat încă testele, spuse Peter vag, dorindu-şi ca Frank să nu-l fi sunat. Am să aştept aici câteva zile până când vor termina.

Frank râse şi râsul lui îl călcă pe nervi. Pentru numele lui Dumnezeu, ce-o să-i spună? „Nu-ţi laşi copilul singur nici măcar un minut, fiule." Dar îl înţelegea. Investiseră atât de mult în Vicotec, timp şi bani şi, în cazul lui Peter, suflet, pentru a realiza acest produs. Totuşi, Suchard n-a fost categoric, îşi zise Peter aşezându-se pe pat. Nu spusese decât că aveau probleme. Probleme serioase, e adevărat, dar mai erau speranţe.

— Atunci distrează-te câteva zile la Paris. Ne descurcăm noi aici; la birou nu e nimic nou, iar diseară o invit pe Katie la cină la „21". Atâta timp cât n-o deranjează că eşti nevoit să aştepţi acolo, cred că mă pot descurca şi fără tine.

— Mulţumesc, Frank. Mi-ar plăcea să fi aici când Suchard va veni cu rezultatele. Nu i se părea drept să nu-i dea lui Frank măcar un indiciu. Au fost ceva încurcături, se pare.

— Nimic serios, sunt convins. Frank nu luă în seamă spusele lui Peter. Rezultatele obţinute în Germania şi Elveţia fuseseră prea bune pentru ca să-l poată atinge vreo urmă de îngrijorare. Peter gândise la fel până când Paul-Louis l-a avertizat că Vicotec este un ucigaş potenţial. Spera acum ca specialiştii să se fi înşelat şi, până la sfârşitul săptămânii, problemele apărute să se dovedească a fi minore.

— Ce-ai de gând să faci cât aştepţi? Frank părea doar amuzat. Îi plăcea ginerele lui, fuseseră întotdeauna prieteni. Peter era un om rezonabil şi inteligent, se dovedise un soţ excelent. O lăsa să facă ce vrea, nu se amesteca în treburile ei. O lăsase să locuiască unde voia ea, trimisese băieţii la şcolile „potrivite" pentru ei, adică Andover şi Princeton. Venea la Martha's Vineyard o lună pe an şi respecta relaţia specială dintre el şi fiica lui. În plus, pentru Wilson-Donovan era preşedintele ideal. De asemenea, era un tată bun. De fapt, erau puţine lucruri care nu-i plăceau la Peter, şi anume faptul că stăruia în probleme care, după părerea lui Frank, nu erau treaba lui, cum ar fi unele chestiuni de familie.

Ideile lui de marketing fuseseră epocale şi, mulţumită lui, Wilson-Donovan era acum cea mai puternică companie farmaceutică. Frank era cel care o transformase dintr-o solidă afacere de familie într-o entitate gigantică, dar Peter o adusese la proporţiile unui imperiu internaţional. Numele lui era tot timpul în *New York Times,* iar *Wall Street Journal* îl

numea băiatul minune al lumii farmaceutice. Chiar de curând îi ceruseră un interviu despre Vicotec, însă Peter refuzase pe motiv că nu e gata. Şi Congresul îl invitase să apară în faţa unui important subcomitet pentru a discuta implicaţiile etice şi economice ale preţurilor practicate de companiile farmaceutice. Frank nu le dăduse încă un răspuns.

— Mi-am adus câte ceva de lucru, spuse Peter, privind soarele care strălucea în balcon, fără nici cea mai mică dorinţă de lucru. M-am gândit să lucrez pe computer şi să trimit datele la birou. Am să lucrez şi am să mă plimb, zise, gândindu-se la ziua întreagă pe care o avea înainte.

— Nu uita de şampanie, îi răspunse Frank jovial. Trebuie să sărbătoreşti cu Suchard. Vom sărbători şi aici când ai să te întorci. Să anunţ la *Times* astăzi? întrebă în treacăt Frank, făcându-l pe Peter să sară în picioare.

— Eu zic să mai aştepţi. Cred că e foarte important să aşteptăm sfârşitul testărilor, dacă nu pentru altceva, măcar pentru a ne asigura credibilitatea, zise el serios, întrebându-se dacă nu cumva îl vede cineva prin fereastra deschisă. Avea părul în dezordine şi un cearşaf în jurul şalelor; nu ajungea la halatul de baie de la hotel care zăcea pe un scaun în mijlocul încăperii.

— Lasă emoţiile, îl linişti Frank. Testele or să decurgă bine. Ţine-mă la curent, spuse el, dintr-odată grăbit să închidă şi să plece la birou.

— Bine. Mulţumesc pentru telefon, Frank. Sărut-o pe Kate, în caz că n-o găsesc înainte s-o vezi. Ieri a fost plecată toată ziua şi acum e prea devreme s-o sun, explică el.

— E o fată ocupată, îi spuse taică-său, mândru de ea.

Pentru el era încă o fetiţă şi, într-un fel, Kate nu se schimbase prea mult; arăta aproape la fel ca în urmă cu douăzeci şi patru de ani, când o cunoscuse Peter. Era blondă, suplă şi foarte atletică; prietenii o găseau atrăgătoare. Cu părul scurt şi ochii foarte albaştri, avea ceva de spiriduş, mai puţin atunci când nu obţinea ce dorea. Era o mamă bună, o soţie bună pentru Peter şi o fiică extraordinară pentru Frank. O ştiau amândoi.

— Am să-i transmit, îl asigură Frank, apoi închise, iar Peter rămase uitându-se pe geam, înfăşurat în cearşaf. Ce-are să-i spună când totul va fi pierdut? Cum vor justifica milioanele cheltuite, miliardele necâştigate, cel puţin nu încă, şi nu înainte de a cheltui şi mai mult decât până acum pentru a remedia erorile? Peter nu putea şti dacă Frank va fi de acord să meargă mai departe. Va susţine Vicotec până la capăt sau va insista să se abandoneze proiectul?

Ca preşedinte al consiliului de administraţie, decizia va fi a lui, dar Peter va lupta din toate puterile pentru Vicotec. Era adeptul câştigurilor mari obţinute în timp, spre deosebire de Frank, care prefera câştigul mic, dar rapid şi vizibil. Îl convinsese greu să investească în aceşti patru ani. Încă unul sau doi ar însemna poate să-i ceară prea mult.

Comandă cafea şi cornuri la *room-service* şi ridică receptorul. Ştia că trebuie să aştepte telefonul lui Suchard, dar nu se putu abţine. I se spuse că doctorul Suchard e în laborator şi nu poate fi deranjat. A trebuit să se scuze şi se puse iar pe aşteptat. Parcă trecuse o eternitate, nu doar douăzeci şi patru de ore de la întâlnirea de ieri, iar tensiunea devenise de nesuportat. Înainte să i se aducă micul dejun, îşi puse halatul şi se gândi să se ducă iar să înoate, dar i se păru nepotrivit s-o facă în orele de lucru. Se aşeză în faţa computerului şi încercă să lucreze în timp ce ronţăia un *croissant* şi sorbea din cafea, dar nu reuşea să se concentreze; la amiază renunţă, făcu un duş şi se îmbrăcă.

I-a trebuit mult să se decidă încotro să o ia. Ar fi vrut să facă ceva uşuratic, ceva „parizian”: o plimbare de-a lungul Senei sau în Septieme, pe strada Bac sau în Cartierul Latin, să bea şi să privească trecătorii. Orice, numai să uite de munca lui şi de Vicotec. Să iasă din cameră şi să se piardă în marele oraş. Îşi puse un costum închis şi cămaşă albă. Nu avea nicio întâlnire de afaceri, dar nu-şi adusese altceva. Opri un taxi şi-i ceru şoferului să-l ducă în Bois de Boulogne. Uitase cât de mult îi plăcea acest loc; rămase câteva ore sub soarele cald, pe o bancă, mâncând îngheţată şi privind copiii. Era departe acum de laboratoarele unde se ducea lupta pentru Vicotec, era şi mai departe de Greenwich şi, cufundat în gânduri sub soarele Parisului, încă şi mai departe de tânăra şi misterioasa soţie a senatorului Thatcher.

Capitolul 3

Când părăsi Bois de Boulogne, după-amiază, luă un taxi până la Luvru, unde făcu un tur în fugă. Era frumos organizat, iar statuile din grădină îl impresionară în mod deosebit, creându-i o senzaţie de comuniune. Nu-l deranja nici piramida de sticlă – situată chiar la intrare – care prilejuise atâtea controverse printre străini, dar şi printre parizieni. Se plimbă apoi o vreme, după care luă un alt taxi spre hotel. Fusese plecat ore întregi şi acum se simţea optimist. Indiferent de teste, vor salva ceea ce era bun şi vor merge mai departe. Nu va abandona un proiect atât de important din cauza câtorva probleme.

Audierile FDA nu însemnau sfârşitul lumii; le făcuseră faţă de atâtea ori – în loc de patru ani, vor fi cinci, poate şase.

Când ajunse la „Ritz", privea lucrurile mai detaşat şi ceva mai filosofic. Era după-amiază târziu şi nu-l aştepta niciun mesaj. Se opri să cumpere un ziar şi-şi propuse să meargă să aleagă brăţara pentru Katie. Era un lanţ solid şi frumos de care atârna o inimă de aur. Ei îi plăceau inimile şi ştia că are să o poarte. Taică-său îi cumpăra lucruri extrem de scumpe, coliere şi inele de diamante; ştia că nu putea concura cu el şi atunci ţinea să-i cumpere lucruri pe gustul ei sau cu o semnificaţie deosebită.

Sus, în camera goală, se simţi dintr-odată îngrijorat. Era tentat să-l sune iarăşi pe Suchard, de data asta însă rezistă. La Katie răspunse iarăşi robotul. Era amiază acum în Connecticut, Katie ieşise probabil pentru prânz, iar băieţii erau Dumnezeu ştie unde.

Mike şi Paul ar fi trebuit să vină de la şcoală, iar Patrick nu fusese plecat; într-o săptămână sau două vor pleca cu toţii la Vineyard. Ca întotdeauna, Peter îi va însoţi numai în weekend, până la vacanţa de o lună pe care o va petrece integral cu ei. Anul acesta Frank îşi va lua vacanţă şi iulie, şi august, iar Katie plănuise pentru deschiderea sezonului, de 4 Iulie, o petrecere câmpenească.

— Îmi pare rău că nu te-am găsit, îi dictă el în silă automatului. Diferenţa de fus orar e de vină. Te sun mai târziu. La revedere… Peter. Zâmbi forţat şi închise, dorindu-şi să nu fi fost atât de stupid. „Mare industriaş incapabil să vorbească unui automat", se autoironiză. Se ridică de pe canapea, uitându-se în jur şi întrebându-se unde să ia masa de seară. Putea să meargă la un bistro din apropiere, să mănânce la restaurantul hotelului sau să comande cina de la *room-*

service şi să mănânce în cameră ascultând CNN sau lucrând la computer. Optă pentru ultima variantă, cea mai simplă.

Îşi scoase haina şi cravata şi îşi suflecă manşetele imaculate. Era unul din acei oameni care reuşeau să arate impecabil şi la sfârşitul zilei, nu numai la începutul ei. Băieţii lui îl tachinau, spunându-i că se născuse purtând cravată, lucru care – amintindu-şi tinereţea petrecută în Wisconsin – îl făcea să râdă. I-ar fi plăcut ca şi ei să cunoască puţin din viaţa aceea, şi ceva mai puţin din Greenwich, Connecticut şi Martha's Vineyard. Wisconsin era însă departe, prea departe. Cu părinţii şi sora morţi cu mulţi ani în urmă, nu mai avea niciun motiv să se întoarcă. Se mai gândea din când în când la copiii lui Muriel din Montana, dar i se părea că trecuse prea mult timp ca să mai poată lua legătura cu ei. Erau mari acum, probabil că nu l-ar recunoaşte. Katie avea dreptate; era prea târziu.

Nu era nimic interesant la ştiri şi, o dată cu lăsarea nopţii, se adânci în muncă. Cina l-a surprins în mod plăcut, dar – spre necazul chelnerului – nu o arătă. Era frumos servită, dar el puse laptopul pe masă şi îşi continuă munca.

— *Vous devriez sortir, monsieur,* spuse chelnerul. Ar trebui să ieşiţi.

Era o noapte frumoasă, oraşul arăta splendid sub lună plină, însă Peter se concentră să nu bage de seamă. Îşi promisese ca răsplată o altă şedinţă de înot în noaptea aceea, pentru când avea să termine lucrul, şi tocmai se gândea la asta, pe la unsprezece, când auzi sunetul insistent al unei alarme; bănui mai întâi radioul sau televizorul, apoi crezu că se stricase computerul. Era un sunet enervant, ca un tânguit strident şi, în cele din urmă, neştiind ce se întâmplă, deschise uşa spre hol şi alarma se înteţi. Alţi clienţi ai hotelului, unii arătând îngrijoraţi şi speriaţi, făcuseră la fel.

— *Feu?* Foc? îl întrebă pe unul din băieţii ce se grăbea, şi acesta abia se opri să-i răspundă, ezitând.

— *C'est peut-être un incendie, monsieur,* adică da, este posibil să fie un incendiu. Nimeni nu părea sigur, ceva se întâmplase însă; tot mai mulţi oameni se îndreptau spre ieşire. Şi dintr-odată, întregul personal al hotelului intră în acţiune. Cameristele, supraveghetoarea etajului, toate îngrijitoarele, băieţii de serviciu, toţi mergeau liniştit, dar repede pe paliere, băteau la uşi, apăsau sonerii, grăbind pe fiecare să coboare cât se poate de repede; nu, nu, doamnă, vă rog, nu vă schimbaţi halatul, totul o să fie în regulă.

Supraveghetoarea ajuta la îmbrăcat, iar băieţii de serviciu cărau mici bagaje, ajutau femeile cu câini. Nu fusese încă

oferită o explicaţie, li se spusese doar, că trebuie să evacueze clădirea imediat, fără cea mai mică întârziere.

Peter ezită, întrebându-se dacă să-şi ia laptopul, şi se decise să-l lase; nu conţinea secrete, doar câteva note şi corespondenţa de care se ocupa. Într-un fel, plecarea asta silită era o uşurare. Nici măcar nu-şi puse haina, se mulţumi doar să-şi ia portmoneul şi paşaportul în buzunarul pantalonilor, luă cheia de la cameră şi se grăbi să coboare scările alături de nişte japoneze îmbrăcate la repezeală în veşminte Dior şi Gucci, de o numeroasă familie americană „scăpată" de la etajul al doilea, de câteva arăboaice pline de bijuterii superbe, o mână de nemţi simpatici ce se rostogoleau pe scări înaintea tuturor şi o turmă de terieri pitici şi de pudeli francezi.

Situaţia avea ceva extrem de amuzant şi Peter nu se putu abţine să nu zâmbească în sinea lui, încercând să nu se gândească la comparaţia cu *Titanic*-ul. Era greu de crezut, totuşi, că „Ritz"-ul urma să se scufunde. Pe drum, personalul hotelului asigura, ajuta unde era nevoie, întâmpina pe toată lumea, scuzându-se pentru incident. Nimeni nu spunea încă ce se întâmplase, dacă fusese un incendiu, o alarmă falsă sau o altă ameninţare pentru clienţii hotelului. O dată ajuns în stradă, Peter văzu că trupele CRS, complet echipate, erau acolo. Erau echivalentul trupelor SWAT americane şi, văzându-l pe regele Khaled şi grupul său urcat rapid în maşini oficiale, Peter se gândi la un atac terorist. Mai erau acolo două binecunoscute actriţe franceze cu „prietenii", formând un grup bizar de bărbaţi în vârstă şi fete tinere, şi Clint Eastwood, tocmai întors de la filmări. Până la evacuarea întregului hotel se făcuse miezul nopţii. Impresionant de repede, curat şi sigur, personalul hotelului se achitase magistral de sarcina de a-şi conduce oaspeţii în Place Vendôme şi acum, la distanţă confortabilă, aşezau mese cu prăjituri şi cafea şi, pentru doritori, băuturi tari. Ar fi putut să fie aproape amuzant dacă n-ar fi fost atât de târziu şi dacă în aer n-ar fi plutit încă pericolul.

— S-a dus partida mea de înot, îi spuse Peter lui Clint Eastwood. Stăteau alături şi se uitau spre hotel, încercând să depisteze eventuale trâmbe de fum. Brigada CRS intrase în hotel cu zece minute mai înainte să caute bombe. Se pare că direcţia primise un telefon de avertizare.

— S-a dus somnul meu, răspunse actorul, mohorât. La patru dimineaţa trebuie să fiu în picioare. O să dureze, în caz că e vorba de o bombă. Ar fi dormit acolo, pe loc, dar ceilalţi nu păreau să aibă somn. Stăteau în stradă, încă uluiţi, ţinându-şi bine căţeii, prietenii şi casetele cu bijuterii.

Peter privea un alt rând de trupe CRS ce intra în hotel şi tocmai asculta ordinul de a se da înapoi cu câţiva paşi când o văzu. Îl văzu pe Andy Thatcher înconjurat, ca de obicei, de suită şi de gărzi de corp, părând foarte liniştit; vorbea animat cu cei din anturajul lui, toţi – cu o excepţie – bărbaţi, iar singura femeie din grup părea să fie pe post de vardist. Trăgea cu furie din ţigară şi Thatcher o asculta cu cea mai mare atenţie. Peter o observă pe Olivia stând neluată în seamă în spatele grupului. O urmări fascinat, ca de obicei. Stătea deoparte, ignorată până şi de gărzile de corp, şi sorbea dintr-o ceaşcă de cafea. Purta un tricou alb şi blugi şi părea un copil, în pantofii uşori cu tocul jos; şi, cu ochii care îl vrăjiseră, cuprindea toată scena în care soţul ei se îndepărta uşor, cu grupul lui. Thatcher şi unul din oamenii lui vorbeau celor din trupele CRS, dar aceştia doar clătinau din cap: nu găsiseră încă ceea ce căutau. S-au adus scaune pliante pe care oamenii de serviciu le oferiră clienţilor; se aduse şi vin şi oamenii începură să se dispună. Începuse să arate a petrecere în aer liber. Fără să vrea, Peter continua să o privească cu interes pe Olivia Thatcher.

Părea să se îndepărteze de grup din ce în ce mai mult, iar gărzile de corp nu-i dădeau nicio atenţie. Senatorul stătea cu spatele la ea încă de la ieşirea din hotel, nu i se adresase nici măcar o singură dată şi, o dată instalaţi în scaune, el şi însoţitorii lui, Olivia se îndepărtă şi mai mult de grupul de câteva sute de oameni din Place Vendôme şi mai luă o ceaşcă de cafea. Stătea liniştită la o parte, nederanjată câtuşi de puţin de faptul că soţul ei şi grupul acestuia o ignorau. Privind-o, Peter se simţea din ce în ce mai fermecat şi nu se putea opri să o fixeze cu privirea.

Ea îi oferi unei doamne americane în vârstă un scaun, mângâie un căţel şi lăsă ceaşca goală pe o masă. Un chelner îi oferi o altă ceaşcă, pe care o refuză zâmbind. Răspândea bunătate şi lumină, ca şi când ar fi fost un înger coborât pe pământ. Peter accepta cu greu ideea că nu era altceva decât o femeie. Arăta prea liniştită, prea bună, perfecţiunea însăşi, prea misterioasă şi, când oamenii se apropiau de ea, prea speriată. O deranja evident atenţia celorlalţi şi părea fericită când – exact ca atunci – nu era luată în seamă. Era îmbrăcată atât de banal şi se comporta atât de firesc încât nici măcar americanii din mulţime nu ştiau cine e, cu toate că îi văzuseră fotografiile de sute de ori în presă. Ani de zile fusese visul oricărui paparazzi[1], o urmăriseră pentru a o surprinde nepregătită, mai ales în perioada când copilul se îmbolnăvise şi murise. Chiar şi acum îi intriga, ca o legendă.

O privea întruna şi observă că se îndepărta puţin câte puţin, astfel încât nu o mai putea vedea fără efort. Se întrebă dacă o făcea cu bună-ştiinţă sau inconştient. Era acum departe de soţul ei şi de grupul acestuia, nu o mai puteau zări decât dacă s-ar fi ridicat şi ar fi început să o caute. Mai mulţi clienţi se întorceau acum la hotel de la restaurantele de noapte ca Chez Castel, de la masa de seară luată cu prieteni sau de la teatru. Se adunaseră şi gură-cască.

— Şoaptele mulţimii dădeau vina pe regele Khaled. Era şi un ministru englez în hotel şi se zvonea că ar putea să fie IRA[2] la mijloc; se vorbea despre o bombă şi, din ordinul poliţiei, nimeni nu intra în hotel înainte ca CRS să o găsească.

Era trecut bine de miezul nopţii şi Clint Eastwood plecase de mult să se culce în rulota lui. Nu voia să piardă noaptea aşteptând în stradă. Privind în jur, Peter observă că Olivia Thatcher se îndepărta încet de mulţime, traversând piaţa nonşalant. Întorsese spatele celor de faţă şi se îndrepta încet spre colţul străzii. Se întrebă fără să vrea încotro s-o fi ducând. Încercă să vadă dacă o însoţeşte vreun bodyguard – ştia că, dacă ceilalţi ar fi fost la curent cu ce face, ar fi avut unul. Dar era singură şi deodată grăbi pasul, fără să arunce o privire înapoi. Nu-şi putea dezlipi privirile de la ea şi, fără să-şi dea seama, se îndepărtă şi el de mulţime şi începu să o urmărească. Era atâta agitaţie în jurul hotelului încât niciunul dintre ei nu fusese observat. Peter nu văzu nici el că un om se ţinu câţiva paşi după el, dar renunţă când în piaţă se stârni oarecare agitaţie pentru că două binecunoscute fotomodele începuseră să danseze după un CD-player, sub privirile nervoase ale oamenilor din CRS. Sosiseră şi cei de la CNN şi tocmai îi luau un interviu senatorului Thatcher despre teroriştii naţionali şi internaţionali. Având în vedere tragedia fratelui său, senatorul se situa pe o poziţie radicală împotriva acestor lucruri. Ridică vocea pentru a ţine un mic discurs aplaudat de cei din jur şi reporterii CNN trecură la alţii. Interesant, nu ceruseră să vorbească – cu soţia senatorului – era evident că senatorul vorbea în numele familiei Thatcher; veni rândul modelelor care dansau să fie intervievate. Au spus că seara era extrem de amuzantă şi că asemenea lucruri ar trebui să se întâmple mai des la „Ritz”. Erau la hotel pentru cele trei zile de filmări la *Harper ’s Bazaar* şi declarară la unison că le place Parisul. Cântară apoi un cântecel şi dansară. Formau un grup animat şi, în ciuda pericolului potenţial, noaptea căpătase un aer festiv.

Dar Peter era acum departe de toate acestea, urmărind-o pe soţia senatorului. Nu ezita, părând să aibă o ţintă precisă.

Mergea întins şi Peter trebuia să facă paşi mari pentru a se putea ţine după ea. Rămânea la distanţă şi habar n-avea ce-ar putea să-i spună dacă s-ar întoarce şi l-ar întreba ce vrea. Nu ştia nici el ce face şi de ce o face. Ştia doar că trebuie. O urmărise din Place Vendôme pentru că îşi spunea că trebuie ca cineva să aibă grijă de ea la ora aceea din noapte, nu ştia însă de ce simţea că el trebuie să fie acela.

Străbătu tot drumul până în Place de la Concorde şi se opri, zâmbindu-şi sieşi şi uitându-se la fântâni şi la Turnul Eiffel ale cărui lumini se zăreau în depărtare. Mai erau acolo un vagabond bătrân, un tânăr care se învârtea fără nicio treabă şi două cupluri care se sărutau, dar nimeni n-o băgă în seamă, iar ea părea fericită. Îi venea să meargă la ea, s-o cuprindă cu braţul şi să privească împreună fântânile. Nu făcu însă nimic, continuând să meargă, zâmbind, la o distanţă politicoasă. Apoi, spre surpriza lui, ochii ei îl priviră întrebători. Era ca şi când luase dintr-odată act de prezenţa lui acolo, şi de motivele lui, aşteptând cu toate acestea o explicaţie. Îi era clar că o urmărise, dar nu arăta nici mânie, nici frică şi, spre stânjeneala lui, se apropie de el. Îl recunoscuse, era omul din piscină, iar la apropierea ei Peter roşi în întuneric.

— Eşti fotograf? îl întrebă pe un ton scăzut. Arăta vulnerabilă şi, dintr-odată, foarte tristă. I se întâmplase de mii de ori, de milioane de ori, la infinit. Fotografii o urmăreau peste tot şi se simţeau victorioşi ori de câte ori îi smulgeau o mărturisire intimă. Se obişnuise acum, nu-i plăcea dar acceptase situaţia ca pe un dat.

El clătină din cap, simţindu-se ca un intrus şi părându-i rău că o deranjase.

— Nu, nu sunt… îmi pare rău… Eu… Voiam doar să fiu sigur că… E foarte târziu. Şi dintr-odată, privind-o, se simţi mai puţin încurcat şi mai protector. Era atât de ireală, atât de delicată. Nu mai întâlnise pe nimeni ca ea. N-ar trebui să vă plimbaţi singură noaptea, la o asemenea oră, e periculos. Ea aruncă o privire tânărului şi bătrânului vagabond şi se cutremură.

— De ce mă urmăreşti? îl întrebă direct, iar ochii căprui catifelaţi îl priviră atât de blând încât îl cuprinse o dorinţă nemăsurată să-i atingă obrazul.

— Eu… nu ştiu, recunoscu cinstit. Curiozitate… cavalerism… fascinaţie… prostie… stupiditate… I-ar fi spus că era copleşit de frumuseţea ei, dar nu putea. Voiam să vă ştiu în siguranţă. Apoi se decise să fie sincer. Împrejurările erau neobişnuite, iar ea părea să fie o persoană cu care se poate discuta pe faţă. Ai fugit, nu-i aşa? Nimeni nu ştie că ai

plecat. Poate că până acum aflaseră şi o căutau înnebuniţi peste tot, dar ei nu-i păsa. Îl privea cu aerul unui copil poznaş. El ştia ce făcuse, şi ea ştia că el ştie.

— Probabil că le e totuna, îi mărturisi deschis, fără remuşcări, dar, surprinzător, cu un ton iritat. Observase şi singur că era o femeie uitată. Nimeni din grupul ei nu o lua în seamă, nu-i vorbea, nici măcar soţul ei. Trebuia să plec. Uneori e foarte greu… să fi în pielea mea. Îl privi, neştiind dacă el ştie cine e, atentă ca, în caz că nu, să nu-şi dea seama.

— E greu pentru oricine, uneori, reflectă el. Şi pentru el era greu uneori, ştia însă că pentru ea era şi mai dificil. Apoi o privi cu simpatie. Din moment ce ajunsese până aici, putea să meargă puţin mai departe. Pot să te invit la o cafea? Clişeul era vechi şi zâmbiră amândoi, iar ea ezită mult înainte de a decide dacă el e serios sau glumeşte; Peter îi sesiză ezitarea şi îi zâmbi cu căldură. E o invitaţie adevărată. Sunt relativ bine crescut şi se poate avea încredere în mine pentru o ceaşcă de cafea. Ţi-aş recomanda hotelul meu, dar se pare că tocmai au o problemă.

Ea râse şi îl privi ceva mai relaxată. Îl ştia de la hotel, îl remarcase în lift şi la piscină. Purta o cămaşă scumpă şi arăta îngrijit, pantalonii de la costum şi pantofii erau de calitate. Şi ceva din ochii lui îi spunea că era respectabil şi bun, şi încuviinţă.

— Aş vrea o cafea, dar nu la hotelul tău. În seara asta e puţin cam aglomerat pentru gustul meu. Ce zici de Montmartre? întrebă precaut, iar el zâmbi. Îi plăcea ideea.

— Bună idee. Luăm un taxi? Ea încuviinţă şi se îndreptară spre cea mai apropiată staţie de taxiuri. O ajută să urce, iar ea dădu şoferului adresa unui bistro din Montmartre despre care ştia că e deschis până târziu şi că are mese pe trotuar. Noaptea era caldă încă şi niciunul dintre ei nu dorea să se întoarcă la hotel, deşi se purtau cu timiditate. Ea fu aceea care sparse gheaţa şi îi vorbi tachinându-l:

— Faci asta des? Adică, urmăreşti femei? Deodată păru amuzată, iar el roşi în timp ce nega:

— De fapt, n-am mai făcut-o niciodată. E chiar prima oară şi nu ştiu de ce am făcut-o, lăsând la o parte faptul că părea atât de vulnerabilă şi fragilă, încât, dintr-o pornire obscură, simţea nevoia să o protejeze.

— Mă bucur foarte tare că ai făcut-o, spuse ea privindu-l cu un aer amuzat şi plin de încredere, când ajunseră la restaurant. Un moment mai târziu şedeau la o masă în aer liber cu două ceşti aburinde de cafea dinainte. Ce idee grozavă. Ea îi surâse. Spune-mi totul despre tine, îl invită, cu bărbia în palme, semănând izbitor cu Audrey Hepburn.

— Nu-i mare lucru de spus, mărturisi jenat, dar foarte încântat că se află acolo.

— Ba da. De unde eşti? Din New York? aproape că ghici ea.

— Mai mult sau mai puţin. Muncesc în New York şi locuiesc la Greenwich.

— Şi eşti însurat şi ai doi copii. Îi venea în întâmpinare, cu un zâmbet amar. Probabil că viaţa lui părea fericită şi banală, spre deosebire de a ei, plină de tragedii şi dezamăgiri.

— Trei băieţi, o corectă el. Sunt însurat, într-adevăr. Şi se simţi vinovat că are atâţia copii, vinovat pentru băieţelul ei mort de cancer. Ştia – ca toată lumea – că fusese singurul ei copil şi că nu mai avusese alţii.

— Locuiesc în Washington, spuse ea încet, mai tot timpul. Nu-i spuse dacă are copii, iar el, ştiind ce ştia, nu o întrebă.

— Îţi place la Washington? o întrebă blând, iar ea ridică din umeri şi sorbi din cafea.

— Nu prea. Detest oraşul ăsta încă de când eram mică. Dacă mă gândesc bine, îl detest mai mult acum. Nu oraşul îmi displace, ci oamenii şi ceea ce fac din vieţile lor. Ale lor şi ale tuturor. Detest politica şi tot ce are a face cu ea. O spunea cu patimă. Dar cu fratele, tatăl şi soţul atât de adânc implicaţi în politică, nu prea avea şanse să se elibereze. Îl privi. Nu se prezentase încă, i-ar fi plăcut să creadă că el nu ştie cine e, că e doar o femeie în tricou, blugi şi pantofi de sport. Dar vedea în ochii lui că îi cunoaşte secretul. Poate că nu de asta era el acolo, luând o cafea cu ea la ora două dimineaţa, dar oricum ştia. Presupun că ar fi nerealist să cred că nu-mi ştii numele… nu-i aşa? îl întrebă cu ochii larg deschişi, iar el încuviinţă, simţind iarăşi că-i pare rău pentru ea. Anonimatul i-ar fi căzut bine, dar destinul i se opunea, cel puţin în această viaţă.

— Într-adevăr, e nerealist să crezi că lumea nu te cunoaşte. Dar asta nu schimbă nimic. Ai tot dreptul să deteşti politica sau orice altceva, să te plimbi prin Place de la Concorde sau să-i spui orice unui prieten. Toată lumea are nevoie de asta. Îşi dădu seama cât de prost se simte.

— Mulţumesc. Ai spus mai devreme că oricine se poate simţi rău în propria-i piele. Şi tu?

— Din când în când, răspunse sincer. Toţi avem momente proaste uneori. Conduc o companie şi uneori aş vrea ca nimeni să nu ştie asta şi să fac orice-mi trece prin cap. Ca acum. Pentru o clipă petrecută cu ea, ar fi vrut să fie liber şi să uite că e însurat. Ştia însă că nu-i poate face asta lui Katie. N-o înşelase niciodată şi nu avea de gând să înceapă acum, nici măcar cu Olivia Thatcher. Era ultimul lucru la care se

gândea. Cred că toţi obosim uneori de propria noastră viaţă, de responsabilităţile noastre. Poate că nu atât de mult ca tine, sublinie el cu simpatie, dar cred că fiecare în felul său îşi doreşte la un moment dat să fugă din Place Vendôme şi să dispară pentru un timp. Ca Agatha Christie.

— Întotdeauna m-a intrigat povestea asta, spuse Olivia cu un surâs timid, şi întotdeauna mi-am dorit să fac la fel. Se gândise mereu la motivul pentru care Agatha Christie dispăruse pur şi simplu într-o bună zi. I se găsise maşina, zdrobită de un copac. Şi celebra scriitoare dispăruse. A apărut câteva zile mai târziu, fără să-şi explice cumva absenţa. Se făcuse multă vâlvă şi titlurile ziarelor din Anglia şi din întreaga lume înregistraseră evenimentul.

— Ei bine, ai făcut-o acum, cel puţin pentru câteva ore. Ai ieşit din propria-ţi viaţă, ca şi ea. Zâmbi, şi ea surâse cu un aer ghiduş.

O amuză ideea şi îi plăcu pentru moment.

— Dar ea a lipsit zile întregi. Nu doar câteva ore, spuse Olivia cu regret în glas.

— Probabil că deja au înnebunit căutându-te peste tot. Cred că se gândesc că ai fost răpită de regele Khaled. Râse şi mai tare acum şi arăta ca un copil. Câteva minute mai târziu Peter comandă câte un sandviş pe care îl devorară imediat. Erau morţi de foame.

— Ştii ceva, cred că nici măcar nu mă caută. Cred că dispariţia mea nici nu ar fi observată dacă nu ar fi nevoie de mine pentru o întrunire politică sau pentru o cuvântare la un club de femei. Sunt foarte utilă în asemenea momente. Altminteri, nu sunt foarte importantă. Ca unul dintre arborii aceia artificiali cu care se decorează scena. Nu e nevoie să-i uzi sau să-i hrăneşti, dau bine la public, sunt folosiţi după nevoie.

— E îngrozitor ce spui, o certă Peter, deşi, după câte văzuse el însuşi, era greu să nu-i dea dreptate. Chiar aşa vezi lucrurile?

— Mai mult sau mai puţin, spuse ea, conştientă de gravitatea afirmaţiilor. Dacă se dovedea că bărbatul e reporter de la vreo revistă de scandal, până dimineaţă or să o facă bucăţele. Într-un fel, nu-i păsa. Uneori simţea nevoia să aibă încredere în cineva, iar Peter era atât de cald şi atât de deschis. Nu vorbise niciodată cuiva în felul ăsta şi nu voia să se oprească sau să se întoarcă la viaţa lăsată la „Ritz”. Ar fi vrut să stea cu el în Montmartre pentru totdeauna.

— De ce te-ai căsătorit cu el? îndrăzni să o întrebe când lăsă sandvişul, cu privirea pierdută în noapte pentru o clipă, apoi îndărăt în ochii lui.

— Era altfel atunci. Lucrurile s-au schimbat brusc. Ni s-au întâmplat o mulţime de lucruri. Ne iubeam şi mi-a jurat că nu va intra niciodată în politică. Ştiam ce însemnase cariera tatei pentru noi, mai ales pentru mama; Andy avea să ajungă doar avocat. Urma să avem copii, cai şi câini şi să trăim la o fermă în Virginia. Şi aşa a fost, timp de şase luni, apoi totul s-a terminat. Fratele lui era omul politic al familiei, nu Andy. Tom avea să ajungă preşedinte şi eu aş fi fost fericită să văd Casa Albă numai o dată pe an, de Crăciun. Dar Tom a fost asasinat la şase luni după căsătoria noastră şi cei care-i organizau campania au venit după Andy. Nu ştiu ce i s-a întâmplat, poate că s-a simţit obligat de moartea fratelui lui, obligat să intre în pielea acestuia şi să facă ceva pentru ţară; am auzit fraza asta. Şi apoi, cred că a început să-i placă. E o boală grea această ambiţie politică. Am înţeles că-ţi cere mai mult decât un copil şi că îţi oferă mai multă satisfacţie decât orice femeie. Te devorează dacă eşti prin preajmă. Nu poţi iubi politica şi să şi supravieţuieşti. Pur şi simplu nu poţi. Ştiu asta. Până la urmă, te stoarce de tot ce e în tine, dragoste, bunătate şi decenţă, îl distruge pe cel care ai fost şi pune în loc un politician. Nu-i mare lucru. Oricum, aşa se întâmplă. Şi a intrat în politică. Şi eu alături de el şi, pentru că aşa era stabilit, am avut un copil. El n-a prea vrut. Alex s-a născut în timpul uneia din campaniile lui, iar Andy nici măcar nu a fost prezent. Şi nici când a murit. Faţa îi împietri când spuse acest lucru. Asemenea întâmplări schimbă totul… Tom… Alex… politica. Cei mai mulţi nu supravieţuiesc unor asemenea încercări. Noi n-am supravieţuit. Nu ştiu de ce am crezut că am reuşit. Ceream prea mult, cred că atunci când Tom a murit, a luat cu el o mare parte din Andy. Acelaşi lucru s-a petrecut cu mine şi cu Alex. Viaţa ne pune uneori la încercări grele. Şi oricât de greu ai lupta, oricât de mare este miza, se poate întâmplă să nu câştigi. Am mizat mult, am jucat timp îndelungat. Suntem căsătoriţi de şase ani şi niciunul nu a fost uşor.

— De ce nu pleci?

Era uimită că discuta toate aceste lucruri cu un străin şi amândoi erau surprinşi de întrebările îndrăzneţe şi de candoarea răspunsurilor.

— Cum aş putea? „Îmi pare rău că fratele tău a murit şi toată viaţa ta s-a dat peste cap… îmi pare rău că singurul nostru copil…” Nu reuşi să ducă cuvintele până la capăt. Îi luă mâna în mâna lui şi i-o strânse, iar ea nu şi-o retrase. În noaptea precedentă nu fuseseră decât doi străini înotând într-o piscină, iar acum dintr-odată, la cafeneaua din Montmartre, erau aproape prieteni.

— Nu mai poţi avea copii? întrebă Peter precaut. Nu poţi şti niciodată tot ce s-a întâmplat, ce pot sau nu pot face oamenii, dar ţinea să-i audă răspunsul.

Clătină trist din cap.

— Aş putea, dar nu vreau. Nu acum. Nu mai vreau să iubesc atât de mult o altă fiinţă. Şi nu vreau să am un copil în lumea în care trăiesc acum. Nu cu el. Nu în lumea asta politică. Ne-a ruinat viaţa, mie şi fratelui meu şi mamei mele. A făcut faţă patruzeci de ani şi a urât fiecare clipă. N-a spus-o niciodată şi n-ar recunoaşte-o în faţa nimănui, dar politica i-a distrus viaţa. Trăieşte permanent cu spaima că gesturile îi vor fi interpretate, îi e frică să facă, să fie, să gândească sau să spună ceva. Aşa m-ar vrea Andy, dar eu nu pot fi aşa. Şi, în timp ce vorbea, o cuprinse panica, iar el ştia la ce se gândeşte.

— N-am să-ţi fac niciun rău, Olivia. Nu voi repeta niciodată ce mi-ai spus tu acum. Nimănui. Rămâne între noi şi Agatha Christie. Îi zâmbi, iar ea îl privi atent, neştiind dacă să-l creadă sau nu. Era ciudat, dar avea încredere în el. Numai privindu-l, simţea că nu o va trăda. Nu s-a întâmplat nimic astă seară, spuse el cu grijă. Ne vom întoarce separat la hotel, nimeni nu va şti unde am fost sau că am fost împreună. Nu te-am întâlnit niciodată.

— E liniştitor, spuse ea şi arăta într-adevăr uşurată şi recunoscătoare. Îl crezu.

— Scrii, nu-i aşa? o întrebă, amintindu-şi că citise asta despre ea cu ani în urmă.

— Scriam. Şi mama scria. Mama avea talent. A scris un roman despre Washington care a atras atenţia, de mult, la începutul carierei tatei. A fost publicat, dar tata nu i-a mai dat voie să publice şi e păcat. Eu nu sunt atât de talentată şi n-am publicat nimic, dar vreau să scriu o carte despre oameni şi compromisuri, şi ce se întâmplă când faci compromisuri prea mari şi prea dese.

— De ce n-o scrii? Pusese întrebarea serios, dar ea începu să râdă şi dădu din cap.

— Ce crezi că s-ar întâmpla dacă aş face-o? Presa ar înnebuni. Şi s-ar spune că i-am periclitat cariera. Cartea n-ar vedea niciodată lumina tiparului. Oamenii lui i-ar da foc într-un depozit oarecare.

Era ca pasărea din poveste, închisă în colivia de aur. Nu putea face nimic de frică să nu-şi rănească soţul. Şi totuşi fugise de el, dispăruse pentru a lua o cafea în Montmartre şi pentru a-i spune unui străin tot ce avea pe inimă. Ducea o viaţă stranie şi, privind-o, Peter îşi dădea seama că nu mai

poate rezista mult. Ura ei faţă de politică şi durerea pe care i-o produsese erau imense şi vizibile.

— Dar tu? întoarse spre el ochii căprui şi adânci. Ştia doar că e însurat, că are trei băieţi, că e om de afaceri şi că locuieşte la Greenwich. Mai ştia că e un bun ascultător şi că atunci când îi luase mâna şi o privise ceva în ea se mişcase, era partea din ea pe care o credea moartă şi pe care o simţise dintr-odată respirând. Ce faci la Paris?

A ezitat un timp, ţinându-i încă mâna şi privind-o în ochi. Nu spusese nimănui, dar ea avusese încredere în el – îi era dator. Ştia că n-o să repete nimic, nimănui.

— Sunt aici pentru interesele companiei mele. Lucrăm de patru ani la un produs foarte complicat; patru ani nu e mult pentru domeniul nostru, dar nouă ni se pare mult şi am cheltuit enorm. E un produs care ar putea revoluţiona chimioterapia cancerului şi e foarte important pentru mine. Mi se pare că e singurul meu dar pentru oameni, atât de important încât ar răscumpăra tot ce e egoist şi frivol în mine. E totul pentru mine. Şi a trecut toate testele până acum. Ultimele teste au loc aici şi am venit să le supraveghez, în baza acestor rezultate, vrem să cerem permisiunea de la FDA pentru a începe probele clinice. Laboratoarele noastre au ajuns pe ultima sută de metri şi, până acum, totul a mers şnur. Dar testele de aici dau rezultate complet diferite. Nu sunt gata încă, şi ieri şeful laboratorului mi-a spus că s-ar putea să apară probleme serioase. Cu alte cuvinte, medicamentul ar putea fi, în loc de dar dumnezeiesc pentru salvarea speciei umane, un pericol. Nu e nimic sigur până la sfârşitul săptămânii, dar ar putea să fie sfârşitul unui vis sau începutul altor ani lungi de experimentări, în cazul din urmă, mă voi întoarce acasă şi voi spune preşedintelui companiei – care întâmplător e socrul meu – că şansele sunt împărţite. N-o să fie o veste prea bună.

Îl privi cu înţelegere.

— Nu prea. I-ai spus despre cele aflate ieri? Pusese întrebarea pur retoric şi rămase stupefiată când îl văzu că neagă cu un aer vinovat.

— Nu vreau să-i spun nimic până când nu am informaţii complete, spuse evaziv. Ea îl privea adânc în ochi.

— O să fie o săptămână grea pentru tine – să stai şi să aştepţi, spuse ea cu simpatie, înţelegând din privirea lui cât de important era pentru el. Soţia ta ce a spus? Presupunea că între el şi soţia lui relaţia era diferită de ceea ce cunoştea ea, deci normală. Nu avea cum să ştie că el era în situaţia nefirească de a nu putea avea încredere în Kate.

O şocă încă o dată, de data asta chiar mai tare.

— Nu i-am spus nici ei.

— Nu? De ce? Nu-şi putea imagina motivul.

— E o poveste lungă. Îi zâmbi cu blândeţe Oliviei. Ochii lui exprimau singurătate şi dezamăgire. Dar era ceva atât de subtil, încât ea se întrebă dacă el însuşi e conştient de acest lucru. E foarte apropiată de tatăl ei, spuse încet, atent la cuvinte. Mama ei a murit când ea era copil şi a crescut numai cu el. Nu are secrete faţă de el. O privi şi îşi dădu seama că fusese înţeles.

— Chiar lucruri confidenţiale? Pe Olivia o înfuria indiscreţia.

— Da, zâmbi el. Kate nu are secrete faţă de tatăl ei. Îi bătea inima spunând toate aceste lucruri.

Nu prea ştia de ce, dar acum îl deranjau mai mult ca niciodată.

— Nu cred că ţi-e uşor, spuse Olivia căutându-i privirea, încercând să vadă dacă era nefericit sau dacă ştia că e nefericit. Încerca să dea de înţeles că găseşte loialitatea lui Katie faţă de tatăl ei nu numai acceptabilă, ci normală. Şi încă o dată ochii lui grăiau altceva. Se întreba dacă nu cumva asta voia să spună atunci când afirma că pentru oricine e greu uneori să fie în propria piele. Oliviei, pentru care intimitatea, discreţia şi loialitatea însemnau aproape totul, a fi în pielea lui Peter i se părea acum dureros.

— Aşa stau lucrurile, spuse el cu simplitate. Le-am acceptat cu mult timp în urmă. Nu înseamnă mare lucru, doar că uneori nu-i pot spune ce mă frământă. Sunt extraordinar de apropiaţi. Olivia decise, de dragul lui, să schimbe subiectul. Nu ţinea să străpungă această argumentaţie protectoare, să-l rănească arătându-i cât de nelalocul lui era comportamentul soţiei sale. Abia îl cunoscuse, nu avea niciun drept să facă asta.

— Trebuie să te fi simţit tare singur astăzi, îngrijorat de teste şi neavând pe cineva cu care să vorbeşti. Îl privea cu simpatie şi vorbele ei atinseră miezul problemei. Schimbară un surâs cald de înţelegere. Amândoi purtau poveri grele pe umeri.

— Am încercat să-mi umplu timpul, fiindcă nu aveam cu cine vorbi. M-am plimbat prin Bois de Boulogne şi am privit copiii. Am luat-o apoi de-a lungul cheiului, am fost la Luvru şi în cele din urmă m-am întors la hotel. M-am apucat să lucrez şi s-a dat alarma. Zâmbi. Iar ziua a fost minunată după aceea. În curând avea să înceapă o nouă zi. Era aproape cinci dimineaţa şi ştiau amândoi că nu mai era mult şi va trebui să se întoarcă la hotel. Au mai vorbit încă o jumătate de oră şi la cinci şi jumătate au părăsit cu regret cafeneaua în căutarea

unui taxi. Mergeau încet pe străzile din Montmartre, ea în tricou şi el în cămaşă, ţinându-se de mână, ca doi copii la prima întâlnire, şi se simţeau nespus de bine împreună.

— Viaţa e ciudată uneori, nu-i aşa? îl întrebă ea fericită, gândindu-se la Agatha Christie şi întrebându-se dacă şi ea făcuse ceva asemănător sau chiar mai cutezător. Faimoasa scriitoare nu explicase niciodată. Te crezi singur pe lume şi apoi cineva iese din necunoscut şi, surprinzător, nu mai eşti singur, şopti Olivia. Nu visase niciodată, niciodată, să întâlnească pe cineva ca el. Îi era foame de prietenie.

— E un lucru de care ne vom aduce aminte când ne va merge prost. Nu ştii niciodată ce te aşteaptă la cotitură, spuse Peter zâmbind.

— În cazul meu, mă tem că imediat după colţ se află alegerile prezidenţiale. Sau mai rău, încă un glonte al unui nebun.

Era un gând îngrozitor, care îi aminti de asasinarea cumnatului său. Evident, îl iubise cândva cu-adevărat pe Andy Thatcher şi încă o întrista faptul că viaţa îi încercase atât de nemilos. Într-un fel, lui Peter îi părea rău pentru amândoi, mai mult însă pentru Olivia. Ori de câte ori îi întâlnise, Thatcher îşi ignora soţia aşa cum Peter nu văzuse niciodată pe cineva ignorând o fiinţă umană. Era o indiferenţă totală, ca şi cum ea n-ar fi existat sau ca şi cum n-ar fi văzut-o. Lipsa lui de atenţie faţă de ea îi molipsise şi pe consilierii lui. Poate că avea dreptate, poate pentru ei ea nu era decât un element de decor.

— Dar tu? îl întrebă ea pe Peter cu un interes renăscut pentru persoana lui. Cât de grav ar fi pentru tine dacă s-ar dovedi că medicamentul e un eşec? Cum vor reacţiona cei de la New York?

— Voi fi spânzurat de picioare şi jupuit, spuse el cu un zâmbet amar, după care redeveni serios. Nu va fi uşor. Socrul meu urma să se retragă anul acesta, în mare măsură ca o dovadă de încredere în mine. Nu cred că o va face dacă medicamentul va fi un eşec. Va fi foarte greu, însă sper să rezist. Dar nu era numai asta. Ieşirea lui Vicotec pe piaţă era un mijloc de a salva oameni care ar muri ca mama şi sora lui cu mulţi ani în urmă. Şi asta însemna totul pentru Peter. Era mai mult decât profitul sau reacţia lui Frank Donovan. Şi acum puteau pierde întregul proiect. Numai gândul îl ucidea.

— Aş vrea să am curajul tău, spuse ea cu amărăciune şi privirea ei era acum cea pe care o văzuse la prima întâlnire, de o tristeţe fără margini.

— Nu poţi fugi din faţa vieţii, Olivia. Ea o ştia deja. Băieţelul ei de doi ani îi murise în braţe. Ce altă dovadă de

curaj putea să dea? Nu avea nevoie de prelegeri despre curaj.

— Şi dacă fuga înseamnă supravieţuire? îl întrebă ea cu seriozitate.

Îi cuprinse umerii cu braţul.

— Trebuie să fi foarte sigură de asta, replică el serios, dorindu-şi să o poată ajuta. Avea nevoie cu disperare de un prieten şi i-ar fi plăcut ca el să fie acela pentru mai mult decât câteva ore. Dar ştia că, o dată ajunşi la hotel, n-are să-i mai poată vorbi. O va putea doar vedea.

— Cred că sunt aproape sigură, spuse ea încet, încă nu *foarte* sigură.

Era o declaraţie cinstită şi dureroasă. Era atât de disperat nefericită, încât nu se putea decide încă.

— Şi unde să fugi? o întrebă când, în sfârşit, găsiră un taxi, cerând să-i ducă pe strada Castiglione. Nu voia să o ducă chiar la hotel, nu ştiau dacă lumea intrase sau mai aştepta încă în stradă.

Pentru Olivia, ultima întrebare era uşoară. Mai fusese acolo cândva şi ştia că întotdeauna va fi refugiul ei sigur.

— Există un loc unde mergeam cu mult timp în urmă, în anul în care am studiat aici. E un sătuc de pescari în sudul Franţei. L-am descoperit când am venit prima dată şi obişnuiam să mă duc acolo în weekend. Nu e şic, nu e la modă, e foarte rustic, dar e singurul loc unde mă puteam regăsi. După moartea lui Alex am stat acolo o săptămână şi am plecat de frică să nu mă găsească presa. N-aş suporta să-l pierd. Mi-ar face plăcere să mă întorc acolo într-o bună zi, să stau o vreme, să scriu poate cartea pe care o am în minte, să văd dacă sunt în stare. E un loc fermecat, Peter. Aş vrea să ţi-l pot arăta.

— Poate că ai să mi-l arăţi într-o bună zi, spuse grăbit, trăgând-o aproape de el, în semn de înţelegere şi sprijin. Nu-i făcu niciun fel de avansuri, nu încercă să o sărute. Şi-o dorea mai mult decât orice pe lumea asta, dar, din respect pentru Olivia şi pentru soţia lui, n-ar fi făcut-o. Olivia era pentru el, într-un fel, o fiinţă ireală şi numai faptul că vorbise cu ea o noapte întreagă era un dar pe care avea să-l păstreze toată viaţa. Cum se cheamă, totuşi, acest loc? întrebă, iar ea îi zâmbi şi îi dădu numele satului ca pe un cadou. Era aproape ca o parolă comună.

— La Favière. În sudul Franţei, lângă o localitate care se cheamă Cap Benat. Să te duci acolo dacă vei simţi vreodată nevoia. E cel mai de preţ dar pe care-l pot face cuiva, şopti ea lăsându-şi capul pe umărul lui şi tot restul drumului o ţinu acolo, simţind că de asta are nevoie. Ar fi vrut să-i spună că îi va fi întotdeauna prieten, că va fi lângă ea ori de câte ori va

avea nevoie de el, că nu trebuie să ezite să-l caute, nu prea ştia însă cum să i-o spună şi se mulţumi să o ţină în braţe. Într-un moment de nebunie simţi chiar nevoia să-i spună că o iubeşte. Se întreba de când nu se mai făcuse o asemenea declaraţie, de cât timp nu-i mai spusese cineva că ţine la ea. Eşti norocos, îi spuse ea în timp ce taxiul oprea pe strada Castiglione, lângă Place Vendôme.

— Ce te face să spui asta? întrebă Peter curios. Singurul noroc i se părea acum faptul că-şi petrecuse noaptea cu ea, golindu-şi sufletele şi împărtăşindu-şi secretele.

— Pentru că viaţa ta te mulţumeşte, pentru că ai încredere în ceea ce faci şi pentru că încă mai crezi în oameni. Şi eu aş vrea să cred, dar e mult de când nu mai pot s-o fac. Ea nu fusese atât de norocoasă. Cu el, viaţa fusese generoasă mai tot timpul, cu Olivia Thatcher nu. Nu-i spuse că, în opinia ei, căsnicia lui era mai puţin împlinită decât dăduse el de înţeles, pentru că nu credea că el şi-ar dori să ştie. Într-un fel era norocos fiind atât de orb, dar era sincer şi iubitor; muncise din greu şi nu voia să vadă indiferenţa soţiei lui, nici amestecul revoltător al socrului său în viaţa lor intimă. În ochii Oliviei, era un norocos pentru că nu avea ochi pentru singurătatea din jurul lui. Poate că o simţea, dar de văzut nu o vedea. Era un om atât de bun, de decent şi iubitor. O înconjurase cu atâta căldură toată noaptea, încât acum, în zori, n-ar fi vrut să se despartă de el.

— Nu vreau să mă întorc, şopti ea somnoroasă, cu capul sprijinit pe pieptul lui. Vorbiseră toată noaptea şi acum se simţeau epuizaţi.

— Nu vreau să te părăsesc, spuse el cinstit, şi încercă să se gândească la Kate, dar nu ea era cea cu care voia să fie. Aşa cum vorbise cu Olivia în noaptea aceea, nu vorbise niciodată cu nimeni aşa de bun şi înţelegător. Era atât de singură, atât de rănită şi atât de însetată de dragoste. Cum ar putea s-o părăsească? Îi era greu acum să vadă de ce trebuia totuşi.

— Ştiu că trebuie să mă întorc, dar nu-mi amintesc de ce. Îi zâmbi somnoroasă, gândindu-se ce mană cerească pentru paparazzo ar însemna povestea lor din ultimele şase ore. Nu-i venea să creadă că lipsiseră atât de mult timp. Vorbiseră ore întregi în Montmartre, iar acum era atât de dureroasă despărţirea. Brusc, Peter realiză că nu vorbise niciodată cu Kate aşa cum o făcuse în noaptea aceea cu Olivia. Mai rău, se îndrăgostise de ea şi nici măcar nu o sărutase.

— Trebuie să ne întoarcem, amândoi, spuse el mohorât. Probabil că sunt înnebuniţi de grijă pentru tine. Iar eu trebuie să aştept veşti despre Vicotec. Dacă n-ar fi fost asta, i-ar fi plăcut să fugă cu ea în lume.

— Şi apoi? se gândea la Vicotec.

— Drumurile noastre se despart, fiecare în lumea lui. De ce tocmai noi trebuie să fim eroi? Avea aerul unui copil capricios, iar el zâmbi văzându-i expresia.

— Cred că pentru că asta e menirea noastră. Undeva, cândva, cineva a spus „Hei, voi de colo, treceţi aici, voi sunteţi eroii”. Dar să ştii, Olivia, tu eşti mult mai puternică decât mine. O simţise în noaptea aceea şi o respecta mult pentru acest lucru.

— Nu, nu sunt, răspunse simplu. N-am avut de ales. Nu aveam alternativă. S-a întâmplat. Nu e eroism, aşa a fost să fie. Îl privea tăcută, dorindu-şi să fie al ei, ştiind că asta n-o să se întâmple niciodată. Îţi mulţumesc pentru că m-ai urmărit… şi pentru cafea. Îi zâmbi, iar el îi atinse buzele cu degetele.

— Oricând, Olivia… ţine minte. Ori de câte ori vrei o cafea, voi fi lângă tine… la New York… Washington… Paris… Era felul lui de a-i oferi prietenia, iar ea înţelese. Din păcate pentru amândoi, asta era tot ce-i putea oferi.

— Succes pentru Vicotec, îi spuse coborând din taxi. Dacă vrei atât de mult să-i ajuţi pe oameni, vei reuşi. Sunt convinsă.

— Şi eu, răspunse cu tristeţe, simţind că îi e deja dor de ea. Ai grijă de tine, Olivia. Ar fi vrut să-i spună atât de multe, să-i dorească atâta bine, să o îmbrăţişeze, să fugă cu ea în micul ei sat de pescari de lângă Cap Benat. De ce viaţa era uneori atât de nedreaptă? De ce nu puteau să dispară, pur şi simplu, ca Agatha Christie?

Stăteau în colţul străzii parcă de o veşnicie şi, după ce îi strânse mâna încă o dată, ea traversă piaţa – O siluetă mică, subţire, în tricou şi blugi. Privind-o, se întreba dacă are să o mai vadă vreodată, fie şi la hotel. Rămăsese în uşa de la „Ritz” şi îi păru rău că nici măcar nu o sărutase.

Capitolul 4

Spre mirarea lui, Peter dormi până la amiază. La şase dimineaţa, când ajunsese la hotel, era epuizat. Când se trezi, gândul îi era numai la Olivia. Se simţea inert şi trist fără ea şi, privind pe fereastră, văzu că plouă. Rămase mult timp cu gândul la ea, cu cornurile şi cafeaua în faţă, întrebându-se ce se putuse întâmplă la întoarcerea ei acasă. Se întreba dacă soţul ei fusese furios sau speriat, bolnav de grijă sau doar intrigat de lipsa ei. Nu şi-o putea imagina pe Kate făcând aşa ceva. Dar două zile mai devreme nu se putea imagina nici pe el făcând ce făcuse.

Ar fi vrut să fi putut vorbi cu Olivia mai mult.

Era atât de sinceră şi deschisă cu el. Terminându-şi cafeaua, se gândea la ce-şi spuseseră, despre viaţa ei şi despre a lui. Privindu-şi căsnicia cu ochii ei, descoperi dintr-odată o altă perspectivă şi relaţia lui Katie cu tatăl ei începu să-l deranjeze. Erau atât de apropiaţi încât se simţi deodată exclus şi îl irita faptul că nu-i putea vorbi lui Kate despre Suchard şi despre motivele întârzierii lui la Paris. Chiar dacă nu-i putea spune încă lui Frank, i-ar fi plăcut să vorbească cu soţia lui, şi nu era posibil.

Ciudat cât de uşor îi fusese noaptea trecută să se destăinuie unei străine! Olivia fusese atât de bună şi înţelesese atât de uşor cât de ucigătoare era aşteptarea pentru el. Ar fi vrut să-i vorbească iarăşi; sub duş şi în timp ce se îmbrăca, descoperi că tot ce-i rămăsese în amintire despre ea erau… ochii… faţa… imaginea ei plecând… şi durerea pe care o simţise la despărţire. Totul părea atât de ireal. O oră mai târziu, telefonul lui Katie a fost ca o eliberare. Trebuia să ajungă iarăşi la ea, să şi-o apropie, să fie sigur că îl iubeşte.

— Bună, spuse ea, vioaie şi plină de elan, deja grăbită la şapte dimineaţa. Cum e la Paris?

Ezită un moment, neştiind ce să-i răspundă.

— E bine. Mi-e dor de tine, şi dintr-odată simţi iarăşi apăsarea aşteptării verdictului lui Suchard în timp ce noaptea dinainte îi părea doar un vis. Sau poate că Olivia era cea reală, iar Katie o iluzie? Era încă obosit după noaptea trecută şi totul era confuz.

— Când vii acasă? îl întrebă ea sorbind din cafea şi terminându-şi micul dejun la Greenwich. Trebuia să prindă trenul de ora opt spre New York şi se grăbea.

— Sper că în câteva zile, îi răspunse gânditor. Mai precis, la sfârşitul săptămânii. Suchard a întârziat cu testările şi am

hotărât să aştept aici, poate asta îl va face să termine mai repede.

— De ce întârzie? E ceva important sau rutină? întrebă ea şi aproape că îl văzu pe Frank alături de ea, aşteptând răspunsul. Era sigur că Frank o pusese la curent cu discuţia lor. Şi, ca de obicei, trebuia să fie atent la ceea ce avea să-i spună, pentru că totul va ajunge imediat la urechile tatălui ei.

— Chestiuni minore. Ştii cât de meticulos e Suchard, răspunse Peter nonşalant.

— După mine, e un cusurgiu. Creează probleme acolo unde nu există. Tata spune că la Geneva a mers grozav. Părea mândră de el, deşi un pic distantă. Cu anii, relaţia lor luase o întorsătură ciudată. Era mai puţin afectuoasă ca pe vremuri, mai puţin iubitoare, cu excepţia momentelor în care era foarte bine dispusă sau când erau singuri.

— Da, a mers grozav la Geneva. Zâmbi şi încercă să-şi aducă în minte imaginea ei, dar nu reuşi decât să şi-o imagineze pe Olivia în bucătăria de la Greenwich. Era o halucinaţie stranie care îl îngrijoră. Katie, nu Olivia era viaţa lui. Deschise ochii larg şi privi ploaia dincolo de fereastră, încercând să se concentreze la ceea ce spunea. Cum a fost cina cu tatăl tău aseară? Voia să schimbe subiectul. Nu dorea să discute cu ea despre Vicotec. Aveau timp berechet pentru asta în weekend.

— Grozavă. Am făcut planuri pentru la Vineyard. Tata va încerca să stea cu noi două luni anul ăsta. Părea încântată, iar Peter se strădui să nu se gândească la ce-i spusese Olivia despre compromisul total. Trăise astfel timp de douăzeci de ani şi trebuia să meargă mai departe.

— Ştiu că va sta acolo două luni; mă părăsiţi cu toţii. Gândul îl făcu să zâmbească, apoi trecu la copii. Ce fac copiii? În vocea lui vibra dragostea pentru ei.

— Sunt foarte ocupaţi. Nu-i văd niciodată. Pat a terminat şcoala, Paul şi Mike au venit acasă în ziua plecării tale şi casa arată din nou ca o grădină zoologică. Toată ziua adun şosete şi blugi şi încerc să împerechez tenişi mărimea treisprezece. Ştiau amândoi că fuseseră binecuvântaţi cu trei copii minunaţi. Iar lui Peter îi plăcuse întotdeauna să fie alături de ei. La spusele lui Katie, începu să le simtă lipsa.

— Ce faci azi? şi vocea lui sună trist. Încă o zi de aşteptare în cameră, fără altceva de făcut decât să lucreze la computer.

— Am o întrunire în oraş. M-am gândit să iau masa cu tata şi apoi să fac ceva cumpărături pentru Vineyard. Băieţii au distrus cearşafurile anul trecut şi ne trebuie prosoape noi şi alte nimicuri. Părea ocupată şi distrată şi faptul că se întâlnea iarăşi cu tatăl ei nu trecu neobservat.

— Dar ai luat masa cu Frank aseară, spuse Peter încruntându-se. Privea lucrurile într-o nouă lumină.

— Da, dar i-am spus că vin în oraş astăzi şi m-a invitat la un prânz pe fugă în sala de consiliu. Ce tot aveau de vorbit, oare? Dar tu? Katie îndreptă discuţia asupra persoanei lui, iar el privea ploaia căzând pe acoperişurile Parisului.

— M-am gândit să rămân în cameră şi să lucrez la computer.

— Nu mi se pare prea plăcut. De ce nu iei măcar cina cu Suchard?

Ar fi dorit ceva mai mult decât o cină de la el şi nici nu voia să-l deranjeze.

— Cred că e foarte ocupat, spuse Peter vag.

— Şi eu. Trebuie să alerg ca să prind trenul. Vrei să-i transmit ceva tatei? Peter clătină din cap, gândindu-se că dacă ar fi avut ceva să-i spună i-ar fi telefonat sau i-ar fi trimis un fax. Nu-i trimitea mesaje lui Frank via Katie.

— Doar distracţie plăcută. Ne vedem peste câteva zile, spuse Peter şi nimic în vocea lui nu-l trădă că şi-a petrecut o noapte dezgolindu-şi sufletul în faţa unei alte femei.

— Şi mai încet cu munca, îi spuse înainte de a închide. El rămase locului timp îndelungat, gândindu-se la Katie. Conversaţia lăsase de dorit, era tipic pentru ea. O interesa ce făcea, tot ce avea legătură cu afacerile. Dar pentru el nu avea niciodată timp, nu-şi împărtăşiseră niciodată gândurile intime sau sentimentele. Uneori credea că se temea să se apropie prea mult de alt bărbat în afară de tatăl ei. Pierderea mamei în copilărie o făcuse să se teamă să nu fie abandonată şi evita să se ataşeze de altcineva. Tatăl ei îi fusese întotdeauna aproape. Ca şi Peter. Numai că Frank avea întâietatea. Şi acesta cerea foarte mult de la Katie. Cerea interes, atenţie. Era generos în schimb. Dar Katie avea nevoie şi de altceva, de copii, de soţul ei. Peter bănuia că nu iubise niciodată pe cineva aşa cum îl iubea pe Frank, nici măcar pe el, nici pe copii, deşi ea n-ar fi admis-o în ruptul capului. Când Frank era atacat, îl apăra ca o leoaică. O asemenea reacţie ar fi trebuit să aibă pentru propria familie, nu pentru tatăl ei. Era anormal şi acest lucru îl deranja pe Peter: ataşamentul pentru tatăl ei întrecea orice limite.

A lucrat toată după amiaza, până la ora patru, când s-a decis să-l sune pe Suchard. Regretă încă o dată că a făcut-o. De data asta Suchard a preluat telefonul în laborator, dar a fost foarte laconic: nu avea noutăţi. Promisese doar că-l anunţă la sfârşit.

— Ştiu, îmi pare rău, dar… m-am gândit… Se simţea prost pentru că era atât de nerăbdător, dar Vicotec îl obseda,

însemna prea mult pentru el, mai mult decât pentru oricine altcineva. Îl obseda, ca şi Olivia Thatcher. Nu mai era în stare să lucreze şi la cinci plecă la piscină cu gândul că înotul îl va ajuta să se elibereze de tensiune.

O căută din priviri pe Olivia în ascensor, apoi peste tot, dar nu era. Se întreba ce făcuse toată ziua, ce gândea despre noaptea precedentă. Dacă însemna pentru ea un simplu interludiu sau o cotitură. Era urmărit de tot ce-şi spuseseră, de imaginea ei, de sensurile ascunse ale vorbelor ei. Era urmărit de ochii ei căprui imenşi, de inocenţa trăsăturilor ei, de expresia ei gravă şi de silueta subţire, în tricou, îndepărtându-se. Înotul nu-l ajută să o uite şi nu se simţi mai bine nici în cameră, în faţa televizorului. Avea nevoie ca ceva, orice, să-l salveze de vocile pe care le auzea, de imaginea femeii pe care de-abia o cunoştea şi de grija pentru Vicotec.

La CNN constată că lumea nu se schimbase câtuşi de puţin. Conflicte în Orientul Mijlociu, cutremur în Japonia, un atentat cu bombe la Empire State Building în New York care a aruncat în stradă mii de oameni înspăimântaţi. Îşi aminti de noaptea trecută, începând cu momentul când pornise în urmărirea Oliviei Thatcher. Tocmai se întreba dacă nu cumva îşi pierduse minţile, când crainicul îi pronunţă numele şi pe ecran apăru o fotografie neclară, Olivia în tricou, privită din spate, mergând grăbită, şi încă una, şi mai neclară, un om la o bună distanţă în spatele ei. Nu i se vedea decât spatele, nicio trăsătură distinctă.

„Soţia senatorului Anderson Thatcher a dispărut noaptea trecută, în timpul unui atentat cu bombe la Hotelul Ritz din Paris. A fost văzută părăsind grăbită Place Vendôme, iar acest om o urmărea. Nu se ştie nimic despre el, dacă prezenţa lui se datorează întâmplării sau unui plan. Nu era una dintre gărzile de corp şi nimeni nu pare să ştie ceva despre el”.

Peter realiză deodată că el era cel din fotografie, dar din fericire nu era de recunoscut. Era imposibil să-l identifici după fotografia aceea.

„Doamna Thatcher a fost văzută ultima oară aproape de miezul nopţii şi nu există alte informaţii despre ea. Un paznic de noapte afirmă că a văzut-o venind în zori, dar după alte informaţii se pare că nu s-a mai întors la hotel din momentul în care a fost fotografiată. Nu se poate şti încă dacă a căzut victimă unui atentat sau, din cauza tensiunii campaniei, a plecat pur şi simplu pentru câteva ore cu prieteni, în Paris sau în afara oraşului, deşi, pe măsură ce orele trec, această ipoteză devine din ce în ce mai puţin probabilă. Singurul

lucru sigur este că Olivia Thatcher a dispărut. Aici CNN, Paris".

Peter se uita neîncrezător la ecran. Urmă un montaj cu fotografii de-ale ei, apoi un reporter al postului local de limbă engleză pe care îl urmărea Peter îi luă soţului ei un interviu. Reporterul aminti de faptul că, de doi ani, de la moartea băiatului lor, Olivia era într-o criză depresivă. Andy Thatcher negă. Adăugă doar că era sigur că soţia lui se află în siguranţă acolo unde e, căci, dacă ar fi fost răpită, grupul terorist ar fi luat legătura cu el. Părea sincer şi uimitor de calm. Avea ochii uscaţi şi nu dădea semne de panică. Reporterul a spus apoi că poliţia fusese toată ziua la hotel, supraveghind telefoanele, aşteptând un semn de la ea. Ceva în atitudinea lui Andy Thatcher îi spunea că îşi petrecuse orele lucrând pentru campanie, nu cine ştie ce îngrijorat de soarta nevestei sale. Şi deodată Peter se îngrozi, întrebându-se ce s-a întâmplat cu ea după ce a părăsit-o.

O lăsase la hotel puţin după ora şase dimineaţa şi o văzuse intrând. Ce i se putuse întâmpla? Se simţea responsabil, se întreba dacă fusese victima unui atentat în drum spre camera ei. Oricât îşi muncea mintea, ajungea mereu în acelaşi punct. Îl îngrijora ideea că ar fi putut fi răpită şi, în acelaşi timp, nu-l convingea. Cuvintele *Agatha Christie* îl obsedau. Nu-i ieşea din cap gândul că i se întâmplase ceva rău, dar, cu cât se gândea mai mult la posibilitatea asta cu atât îi sporea bănuiala că e vorba despre altceva. Noaptea trecută fugise, putea la fel de bine să fi fugit încă o dată. Poate că nu putuse îndura gândul de a se întoarce la viaţa pe care o ducea, cu toate bunele ei intenţii. Chiar noaptea trecută îi mărturisise că, de s-ar întoarce, n-ar fi pentru multă vreme.

Începu să se plimbe prin cameră şi, câteva minute mai târziu, ştia ce are de făcut. Nu era uşor, desigur, dar merita, pentru siguranţa ei. Trebuia să-i spună senatorului că fusese cu ea şi unde, şi că o adusese dimineaţa la hotel. Voia să-i spună şi despre La Favière, pentru că era aproape sigur că acolo se află. Simţea că era singurul loc unde Olivia s-ar fi putut gândi să se refugieze. I se părea evident, deşi o cunoştea atât de puţin. Iar lui Andy Thatcher, deşi ştia cu siguranţă ce însemna La Favière pentru ea, poate că i-a scăpat din vedere. Peter voia să-i sugereze să trimită imediat poliţia acolo. Iar dacă nu e acolo, atunci cu siguranţă că e în pericol.

Nu pierdu timpul aşteptând ascensorul. Se îndreptă direct spre scară şi urcă în fugă cele două etaje. Aflase în noaptea precedentă numărul camerei şi remarcă imediat în hol prezenţa poliţiei şi a serviciului secret. Păreau stăpâni pe situaţie şi nu foarte îngrijoraţi. Chiar şi în faţa apartamentului

ei, nimeni nu părea foarte afectat. Îl priviră apropiindu-se. Arăta respectabil, îşi pusese haina la ieşirea din cameră. Cravata o avea în mână şi se întrebă dacă Anderson Thatcher avea să-l primească. N-ar fi vrut să spună nimănui, era jenant să-i spună că luase o cafea cu soţia lui timp de şase ore în Montmartre, dar i se părea important să fie cinstit cu el.

La uşă ceru să-l vadă pe senator şi, la întrebarea bodyguardului de serviciu dacă este aşteptat, se văzu nevoit să admită că nu. Îi spuse cine e şi se necăji că nu telefonase în prealabil. După ce auzise de dispariţia ei, se grăbise însă prea tare să spună că ştie unde ar putea fi.

Când bodyguardul intră în apartament, până la Peter răzbătură râsete şi zgomot, fum şi o conversaţie însufleţită. Părea să fie o petrecere. Nu vedea ce legătură aveau toate acestea cu eforturile pentru găsirea Oliviei, dacă nu erau, aşa cum bănuise mai devreme, discuţii privind campania electorală şi alte chestiuni politice.

Bodyguardul se întoarse imediat şi se scuză politicos pentru senatorul Thatcher. Era într-o întrunire, poate că domnul Haskell va fi bun să telefoneze, ar putea discuta problema la telefon. Era sigur că domnul Haskell înţelege, având în vedere întâmplările recente. Şi chiar aşa s-a întâmplat, domnul Haskell a înţeles. N-a înţeles însă de ce se râdea în încăpere, de ce nu se agitau, de ce nu erau îngrijoraţi pentru ea. Era oare ăsta un obicei la ea? Sau pur şi simplu nu le păsa? Sau bănuiau ca şi el că se săturase până peste cap şi îşi luase un răgaz de o zi-două?

A fost tentat să specifice că a venit în legătură cu dispariţia soţiei senatorului, dar ştia că e posibil să se înşele; în plus, înţelegea mai bine ce neplăcut ar fi să explice întâlnirea lor din noaptea precedentă, în Place de la Concorde. Şi de ce, mă rog, o urmărise? Din alt unghi, totul se putea transforma într-un scandal enorm, neplăcut şi pentru ea, şi pentru el. Îşi dădea seama că nu trebuia să vină aici. Ar fi trebuit să telefoneze şi se întoarse în cameră pentru a o face. La CNN era din nou fotografia ei. Reporterul susţinea că e vorba mai degrabă de o sinucidere decât de o răpire. Arătară fotografii vechi, ale copilului mort, ale ei – plângând la înmormântare. Şi privirea ei de animal hăituit îl implora să n-o trădeze. Urmă un interviu cu un specialist în depresiuni nervoase; se vorbi despre actele nebuneşti de care e în stare un om disperat, despre ce bănuiau că a simţit Olivia Thatcher când şi-a pierdut copilul. Peter simţea nevoia să arunce cu ceva în ei. Ce ştiau despre durerea ei, despre viaţa ei? Ce drept aveau să-i pună viaţa pe masa de disecţie? Arătaseră fotografii de la

nunta ei, de la funeraliile cumnatului ei, la şase luni după căsătoria cu Andy.

Cu receptorul în mână, Peter îi auzea vorbind despre tragediile familiei Thatcher, despre asasinarea lui Tom Thatcher de acum şase ani, despre băiatul mort, despre dispariţia Oliviei Thatcher. O numeau deja tragedie când centralistul răspunse şi, deşi era gata să-i dea numărul camerei lui Thatcher, renunţă. Nu putea s-o facă. Nu încă. Trebuia mai întâi să ştie. Şi dacă nu era acolo, abia atunci îl va suna pe Andy. Nu-i datora nimic Oliviei, în afară de tăcere. Spera doar că prin asta nu-i riscă viaţa.

Pe când punea jos receptorul, crainicul de la CNN tocmai spunea că părinţii ei, guvernatorul Douglas şi soţia lui, nu făcuseră până acum niciun comentariu asupra dispariţiei misterioase a fiicei lor.

Vocea crainicului se pierdu, iar Peter înşfăcă un pulover din dulap. Ar fi vrut să-şi fi adus o pereche de blugi, dar nu avusese cum să ştie că va avea nevoie de ei. Nu prea mergeau la întâlnirile de afaceri.

Chemă apoi recepţia şi, după ce i s-a spus că nu mai e niciun zbor spre Nisa în noaptea aceea şi că ultimul tren pleacă în cinci minute, ceru o maşină şi o hartă care să-i arate drumul de la Paris spre sudul Franţei. Deşi ar fi fost mai uşor şi mai repede cu un şofer, îl refuză când i se oferi. I s-a spus că într-o oră maşina îl va aştepta la uşa din faţă şi harta în maşină. Era trecut de şapte. La ora opt îl aştepta un Renault nou, cu un teanc de hărţi pe scaunul din faţă. Portarul, foarte îndatoritor, îl îndrumă cum să iasă din Paris.

Nu avea niciun fel de bagaj, în afară de un măr, o sticlă cu apă de Evian şi periuţa de dinţi în buzunar. Pornea la vânătoare de fantome. Ceruse permisiunea ca, în caz de nevoie, să poată abandona maşina la Nisa sau la Marsilia, pentru a lua avionul. Asta numai în caz că n-ar găsi-o. Şi dacă da, se întreba dacă avea să se întoarcă cu el, cu maşina. Cel puţin ar putea discuta pe drumul de întoarcere. Era evident că Olivia are multe probleme şi poate că ar putea-o ajuta să facă puţină ordine în ele. Pe *Autoroute du Soleil,* traficul era încă în toi şi s-a subţiat abia după Orly, când a reuşit să crească viteza pentru următoarele două ore, până la Poully. Până atunci Peter fusese cuprins de o pace stranie. Nu ştia de ce, dar era sigur că e bine ce face. Şi pentru prima dată după multe zile, se simţi eliberat de griji şi de probleme. Faptul în sine, să se urce în maşină şi să gonească în noapte, îi dădea senzaţia că toate necazurile au rămas în urmă. Fusese minunat să stea de vorbă cu ea în urmă cu o noapte, ca şi cum ai întâlni un prieten unde nu te aştepţi. Şi stând la volan, nu

vedea altceva decât chipul ei, ochii ei care îl urmăreau, ca atunci când o zărise pentru prima oară. Se gândea la ea aşa cum o văzuse în piscină, înotând la distanţă de el, ca un peştişor mic, fragil şi negru… străbătând grăbită Place Vendôme, în noaptea precedentă, spre libertate… privirea deznădăjduită de la întoarcere… liniştea din glasul ei când vorbea despre micul sat de pescari. Era o nebunie să străbată Franţa pentru ea, şi o ştia. Abia dacă o cunoştea. Şi totuşi, ca şi când nu avea decât să treacă strada, ca în noaptea trecută, ştia că trebuie. Motivele îi erau încă ascunse, dar trebuia s-o găsească.

Capitolul 5

Drumul spre La Favière era lung şi plictisitor, dar merse repede şi ajunse mai curând decât se aştepta. I-au trebuit exact zece ore. Intră în oraş la ora şase, tocmai când soarele urca. Mâncase mărul, iar apa de Evian era pe ducă. Oprise o dată sau de două ori pentru cafea şi lăsase radioul deschis ca să-l ţină treaz. Mersese cu toate geamurile deschise, dar acum, la destinaţie, se simţea epuizat. Nu dormise toată noaptea, a doua consecutiv, iar entuziasmul de la început şi adrenalina scăzuseră. Simţi că are nevoie de o oră de somn înainte să înceapă căutările. Oricum, era prea devreme s-o caute. În afară de pescarii ce începuseră să se arate la docuri, toată lumea dormea în La Favière. Peter trase la marginea drumului şi se întinse pe bancheta din spate. Era incomod, dar nu-i trebuia mai mult. Era ora nouă când s-a trezit, auzind copiii jucându-se lângă maşină. Ţipau alergând şi Peter auzi apoi pescăruşii deasupra capului. Se ridică în mijlocul unui amestec bizar de zgomote şi se simţea ca şi când ar fi murit. Avusese o noapte lungă şi o călătorie şi mai lungă. Dacă o va găsi, merita. Se privi în oglinda retrovizoare şi pufni în râs. Era bun de speriat copiii.

Se pieptănă, se spălă pe dinţi cu restul de apă de Evian şi arăta cât se poate de respectabil la coborârea din maşină. Nu ştia de unde să înceapă cercetările; se luă după copiii pe care-i auzise, ajunse la brutărie, de unde îşi cumpără un corn cu ciocolată, după care ieşi şi se duse să se uite la mare. Vasele de pescuit erau deja în larg, câteva şlepuri şi vase mai mici erau încă în port, grupuri de oameni în vârstă discutau în vreme ce tinerii pescuiau. Soarele era acum sus, iar Peter, privind în jur, constată că ea avea dreptate. Era un loc perfect pentru evadare, liniştit, frumos, şi mai era ceva, un fel de căldură, ca îmbrăţişarea unui prieten. De la port încolo se întindea o plajă lungă. Îşi termină cornul şi porni încet prin nisip, dorindu-şi o ceaşcă de cafea. Se simţea ca vrăjit de soare şi de mare şi se întreba unde să o caute. Parcursese aproape tot drumul spre plajă, gândindu-se la ea, întrebându-se dacă va fi furioasă că a găsit-o, în caz că era aici, când văzu silueta unei fete venind dinspre o plajă alăturată. Era desculţă, purta tricou şi şort, era mică şi subţire. Rămase cu ochii la ea. Se întâmplase firesc, fără eforturi, simplu. Era acolo, zâmbindu-i ca şi când l-ar fi aşteptat. Se îndreptă spre el.

— Nu cred că e o întâmplare, spuse încet, aşezându-se pe piatră alături de el. Era copleşit încă, nu făcuse nicio mişcare

de când o văzuse, prea tulburat de faptul că o găsise.

— Mi-ai spus că te duci acasă, răspunse, încercând să-i pătrundă adânc în ochi, fără mânie. Nu mai era surprins şi acum totul era simplu, erau împreună.

— Am vrut. Dar când am ajuns, n-am mai putut. Era o mare tristeţe în glasul ei. De unde ai ştiut că sunt aici? îl întrebă blând.

— Am văzut la CNN. Îi zâmbi, dar ea arătă îngrozită.

— Că sunt aici?

El râse.

— Nu. Au spus doar că ai dispărut. Mi-am petrecut toată ziua încercând să mi te închipui soţie de senator, iar la ştirile de la şase te-am văzut. Presupuneau că ai fost răpită şi aveau o fotografie cu mine urmărindu-te la ieşirea din Place Vendôme, ca posibil răpitor. Din fericire, nu se vedea mare lucru. Zâmbea. Totul era atât de absurd şi cam nebunesc. Nu-i spuse nimic despre reportajul în legătură cu starea ei depresivă.

— Dumnezeule, n-am ştiut nimic. Se gândea la ceea ce-i spusese el. Am vrut să-i las lui Andy un bilet, să-i spun că mă întorc după câteva zile. Până la urmă, n-am mai făcut nici asta. Am plecat pur şi simplu. Am luat trenul şi am venit aici, spuse ea în chip de explicaţie, iar el încuviinţă, preocupat să înţeleagă motivele pentru care venise el aici. Era a doua oară când o urmărea, împins de o forţă pe care nu şi-o putea explica, dar căreia nu-i putea rezista. Îl privi adânc în ochi şi niciunul dintre ei nu se mişcă. În ochii lui se citea dragostea, dar nu încercară să se atingă unul pe celălalt. Mă bucur că ai venit, adăugă blând.

— Iată-mă… Arăta iarăşi ca un puşti, cu părul negru răvăşit de vânt şi ochii de culoarea cerului de vară. Mi-a fost teamă că ai să te superi dacă te găsesc. Tot drumul se temuse. Ar fi putut să considere prezenţa lui ca pe o intruziune de neiertat.

— Cum aş fi putut? Ai fost atât de bun cu mine… m-ai ascultat… ţi-ai amintit. Era năucită de faptul că o căutase până aici, că ţinea atât de mult la ea. Era un drum lung de la Paris până aici. Sări brusc în picioare, arătând mai mult ca oricând a fetiţă, şi îl luă de mână. Hai să mâncăm. Cred că mori de foame după tot drumul ăsta. Îl luă de braţ şi se îndreptară agale spre port. Cu picioarele goale, subţiri şi graţioase, nu părea să simtă nisipul fierbinte. Eşti foarte obosit?

Râse amintindu-şi cât de obosit se simţise la sosire.

— Mă simt bine. Am dormit vreo trei ore când am ajuns. Nu prea dorm când eşti prin preajmă. Cu siguranţă, viaţa nu

era anostă alături de ea.

— Îmi pare rău, spuse şi, puţin mai târziu, îl conduse într-un restaurant curat şi comandară omletă, cornuri şi cafea. Li s-a servit o masă bună, cu lucruri proaspete, iar Peter devoră totul. Ea de-abia se atinse de mâncare. Îl privea bând cafeaua tare şi amară.

— Încă nu-mi vine să cred că eşti aici, şopti. Părea mulţumită şi totuşi gânditoare. Andy n-ar fi făcut niciodată aşa ceva. Nici măcar la început.

— Am încercat să-i spun soţului tău despre acest loc, declară cinstit, iar ea păru dintr-odată îngrijorată.

— Ce-ai spus? I-ai spus că bănuieşti că sunt aici? Nu-l dorea pe Andy aici. N-o deranja prezenţa lui Peter, chiar o bucura, dar pentru Andy nu era încă pregătită. El era principalul motiv pentru care venise aici.

— Până la urmă nu i-am spus nimic. Gândi iute ce-ar trebui să-i dezvăluie. Am vrut, dar nu m-au lăsat să-l văd. Erau acolo poliţia, serviciul secret, gărzile de corp. Şi părea să fie într-o întrunire.

— Sigur era ceva fără nicio legătură cu mine. Andy are o imagine cu totul aparte despre ceea ce ar trebui să-l îngrijoreze şi ce nu. De asta nu i-am lăsat biletul. Am greşit, cred, dar mă cunoaşte destul de bine pentru a fi liniştit în privinţa mea. Presupun că nu crede cu adevărat că am fost răpită.

— Şi eu am avut aceeaşi impresie atunci când l-am căutat, admise Peter. Nu simţise în aer panica, firească în cazul în care Andy ar fi crezut-o în pericol. Nu-l credea nici măcar îngrijorat, ceea ce-l determinase să vină după ea. Ai de gând să-i telefonezi acum, Olivia? o întrebă îngrijorat.

— Am să-l sun. Nu ştiu încă ce să-i spun. Nu ştiu dacă pot să mă întorc, cu toate că presupun că va trebui până la urmă. Îi datorez o explicaţie, oricare. Dar ce era de explicat, că nu mai vrea să trăiască alături de el, că nu-l mai iubeşte, că se simţea trădată în speranţa pe care şi-o pusese în el, că renunţase la orice urmă de decenţă şi la tot ceea ce îndrăgea ea şi cerea de la el? Nu avea pentru ce să se întoarcă. Aflase acest lucru cu o noapte în urmă, când nu avusese puterea să întoarcă cheia în uşa apartamentului lor. Nu putea să se întoarcă. Ar fi făcut orice pentru a scăpa. Pe de altă parte, nu mai însemna nimic pentru el. O ştia. Şi asta de ani de zile. O ignora în cea mai mare parte a timpului.

— Ai să-l părăseşti, Olivia? o întrebă încet când terminară micul dejun. Nu era treaba lui, dar condusese timp de zece ore ca să se asigure că nu i s-a întâmplat nimic rău. Ştia că asta îi dă dreptul să pună întrebări.

— Cred că da.

— Eşti sigură? Vei provoca un scandal.

— Nu unul atât de mare ca în cazul în care ai fi găsit aici cu mine, râse ea. Râse şi el, pentru că de data asta nu putea să nu-i dea dreptate. Apoi redeveni serioasă. Nu scandalul mă sperie. Ăsta e doar zgomot, joc de copii. Nu asta e problema. Nu mai pot trăi în minciună, nu mai suport falsul şi prefăcătoria. Îmi ajunge pentru încă zeci de ani de acum înainte. Ştiu că n-aş mai putea trece printr-o altă campanie electorală.

— Crezi că va candida pentru preşedinţie la anul?

— E posibil. Mai mult decât probabil, spuse gânditoare. Dar dacă o face, nu pot fi alături de el. Îi datorez multe, dar asta nu pot. Mi s-ar cere prea mult. Am pornit la drum cu idei generoase şi ştiu cât a însemnat Alex pentru el, deşi nu era niciodată prezent când era nevoie de el. De cele mai multe ori l-am înţeles. Cred că s-a schimbat când a murit fratele lui.

O parte din Andy a murit atunci. A pierdut tot ceea ce fusese şi a uitat ce însemnase pentru el politica până atunci. Nu pot să-l ajut şi nu văd de ce ar trebui s-o fac. Nu vreau să ajung ca mama. Bea prea mult, are migrene, visează urât, trăieşte terorizată de ziarişti, mâinile îi tremură tot timpul. O înspăimântă ideea de a nu face vreun gest care să afecteze situaţia tatei. Nu se poate trăi sub o asemenea presiune. S-a nenorocit, şi asta cu mulţi ani în urmă. În schimb, arată grozav. Ochii fardaţi şi faţa netedă îi ascund spaima. Iar tata o târăşte după el la orice activitate politică. Dacă ar fi cinstită, ar recunoaşte că îl urăşte pentru asta, dar n-o s-o facă niciodată. Şi-a distrus viaţa. Ar fi trebuit să-l părăsească de mult şi, dacă ar fi făcut-o, ar fi rămas poate ea însăşi. Şi cred că nu l-a părăsit de teamă că ar pierde alegerile. Peter o asculta serios, impresionat de spusele ei. Nu m-aş fi măritat cu Andy dacă aş fi bănuit că va intra în politică. Ar fi trebuit să-mi dau seama, spuse ea cu tristeţe.

— N-aveai cum să ştii că fratele lui va fi ucis şi că el va fi atât de marcat de această nenorocire.

— Poate că a fost doar pretextul, poate că totul s-ar fi năruit oricum. Cine ştie? Dădu din umeri şi îşi feri privirea, uitându-se pe fereastră. Vasele de pescuit punctau orizontul, păreau nişte jucării. E atât de frumos aici… Aş vrea să nu mai plec niciodată, şi era limpede că spunea adevărul.

— Ai rămâne aici? Dacă-l părăseşti, te întorci aici? Voia să ştie unde să şi-o închipuie, unde s-o vadă cu ochii minţii când se va gândi la ea în timpul iernilor aspre şi lungi de la Greenwich.

— Poate, răspunse ea, încă nesigură în atât de multe privinţe. Deşi nu voia, ştia că trebuie să se întoarcă la Paris şi să vorbească cu Andy. Lăsase timp de două zile să se întărească ideea răpirii şi îşi imagina ce circ are să fie la întoarcerea la Paris.

— Am vorbit ieri cu soţia mea, spuse Peter încet, gândindu-se la soţul ei. După toată discuţia noastră, mi-a fost greu. Întotdeauna am apărat-o, în orice privinţă… chiar şi în relaţia cu tatăl ei, deşi nu-mi făcea plăcere. După ce am vorbit cu tine, dintr-odată m-a iritat. Era atât de cinstit cu ea, îi spunea tot ce avea pe suflet. O simţea deschisă, profundă şi atentă cu sentimentele lui. Luase cina cu tatăl ei cu o seară înainte. Va petrece cu el două luni vara aceasta, zi şi noapte. Uneori am impresia că e măritată cu el, nu cu mine. Bănuiesc că întotdeauna am simţit asta. Singura mea consolare este că am avut o viaţă frumoasă, că avem nişte copii minunaţi şi că taică-său îmi dă mână liberă în afaceri. Atâţia ani i se păruse că are prea mult şi se înşelase.

— Îţi dă mână liberă? insistă ea, lucru pe care nu l-ar fi îndrăznit la Paris. De data asta el deschisese subiectul. Iar acum se cunoşteau mai bine. Venirea lui în La Favière îl apropiase şi de sufletul ei.

— De cele mai multe ori. Nu merse mai departe.

Terenul era periculos. Avea motivele ei să-l părăsească pe Andy, dar el nu dorea ca relaţia lui cu Katie să eşueze. Era sigur de asta.

— Şi ce se va întâmplă dacă testele pentru Vicotec vor fi negative?

— Îl vom susţine în continuare, sper. Va trebui doar să continuăm cercetările, deşi va costa mult. Era singura problemă – nu-l credea totuşi pe Frank în stare să dea înapoi tocmai acum. Vicotec i se păruse până acum o idee genială. Nu trebuia decât să anunţe FDA că nu erau încă gata.

— Toţi facem compromisuri, constată Olivia. Singura problemă este când considerăm că am făcut prea multe. Le faci sau nu, nu contează atâta timp cât eşti fericit. Eşti fericit? îl întrebă, privindu-l cu ochii larg deschişi. Întrebarea nu venea de la o femeie, ci de la un prieten.

— Cred că da. Dintr-odată arăta derutat, întotdeauna am crezut-o, dar ascultându-te, sincer să fiu, am început să mă îndoiesc. Am cedat în prea multe ocazii. Unde să locuim, la ce şcoli să meargă băieţii, unde să ne petrecem verile. Ei şi, cui îi pasă? Problema e că mie îmi pasă. Şi probabil că nu mi-ar păsa dacă ea ar fi alături de mine, dar, deodată, o ascult şi îmi dau seama că e departe. Fie la o adunare a vreunui comitet oarecare, fie îşi rezolvă problemele ei sau ale

copiilor, fie alături de tatăl ei. Aşa se petrec lucrurile de o vreme, de când băieţii au plecat la şcoală sau poate chiar mai dinainte. Dar am fost prea ocupat. N-am vrut să observ. Şi a venit o clipă, după optsprezece ani, când nu am cu cine vorbi. Mă găsesc aici, într-un sat de pescari din Franţa, spunându-ţi ţie lucruri pe care ei nu i le-aş putea spune… pentru că nu am încredere în ea. E grav ce am spus, zise trist, şi totuşi… O privi cu atenţie şi îi luă mâna. Nu vreau s-o părăsesc, nu m-am gândit niciodată s-o fac. Nu mă văd părăsind-o, nu-mi imaginez viaţa altfel decât lângă ea şi lângă copiii noştri… dar îmi dau seama acum de un lucru de care n-am fost – sau n-am îndrăznit să fiu – conştient. Sunt singur. Olivia încuviinţă în tăcere. Era un sentiment mai mult decât familiar pentru ea şi îl bănuise şi la Peter încă de la prima lor discuţie, când simţise că el nu e conştient de asta. Lucrurile s-au desfăşurat în aşa fel încât el s-a găsit într-o situaţie cu totul neaşteptată. O privi pe Olivia cu maximă sinceritate – încă un lucru, nou despre sine pe care îl descoperise în ultimele două zile. Indiferent de ce simt sau de ce face, nu cred că aş avea puterea să o părăsesc. Ar fi atâtea de descurcat. Însăşi ideea de a lua totul de la capăt îl epuiza.

— Nu ţi-ar fi uşor, şopti Olivia gândindu-se la ea, încă ţinându-l de mână. Nu o preocupa mai puţin din cauza celor spuse. Dimpotrivă, aprecia faptul că fusese în stare să vorbească. Şi pe mine mă sperie. Voi măcar aveţi o viaţă a voastră, oricât de prost ar merge lucrurile. Ea e acolo, vorbeşte cu tine, te iubeşte în felul ei, cu toate că e atât de legată de tatăl ei. Dar îţi e credincioasă, ţie şi copiilor tăi. Aveţi o viaţă a voastră, Peter, chiar dacă nu una perfectă. Andy şi cu mine nu avem nimic. De foarte mult timp. El s-a îndepărtat de mult, aproape de la început. Peter bănuia că nu exagerează şi nu încercă să-l apere pe Andy.

— Atunci poate că ar trebui să pleci. Era îngrijorat pentru ea – părea atât de vulnerabilă şi de fragilă. Nu voia s-o ştie singură, nici măcar aici, în satul acesta uitat. Îşi închipuia cât de dureroasă are să fie despărţirea de ea. În numai două zile devenise atât de importantă pentru el şi nu-şi putea imagina viaţa fără discuţiile cu ea. Fiinţa ireală din ascensor devenise femeie. N-ai putea să te duci la părinţii tăi pentru o vreme, până se vor calma lucrurile, şi apoi să te întorci aici? încerca să găsească o soluţie şi ea îi zâmbi. Erau prieteni la bine şi la rău.

— Poate că da. Nu ştiu dacă mama ar face faţă, mai ales dacă tata se va alia cu Andy împotriva mea.

— Crezi că ar fi în stare? întrebă Peter dezaprobator.

— Tot ce se poate. Ca o alianţă politică. Din principiu, fratele meu e de partea lui Andy, orice-ar face. Şi tata îl sprijină. Dragii de ei. Iar tata vrea ca Andy să candideze la preşedinţie. Nu cred că dezertarea mea va fi aprobată. Îi va diminua şansele sau îl va scoate din cursă. E de neimaginat un preşedinte divorţat. După, i-aş face un serviciu. Cred că o asemenea sarcină e un coşmar. Infernul. Nu mă îndoiesc că m-ar ucide.

Peter încuviinţă, uluit de cele ce auzea. Aşa complicată cum era viaţa lui, mai ales de când proiectul Vicotec era ameninţat să se prăbuşească, era cu siguranţă mult mai simplă decât a ei. Măcar din punctul de vedere al intimităţii. Fiecare mişcare a ei era supravegheată. Iar în familia lui nimeni nu avea nici cea mai mică intenţie să candideze pentru serviciul public, cu excepţia lui Katie, membră în comitetul de conducere al şcolii. În schimb, Olivia era rudă cu un guvernator, cu un senator şi cu un congresman şi posibil, în viitorul nu foarte îndepărtat, cu un preşedinte. Era uimitor.

— Crezi că ai putea rămâne alături de el dacă va candida?

— Nu prea văd cum. Ar fi greşeala maximă. Dar totul e posibil. Dacă-mi pierd minţile, dacă mă leagă şi-mi astupă gura şi mă ţine într-un dulap. Ar putea să spună că dorm. Peter zâmbi şi ieşiră braţ la braţ din restaurant, după ce plătiră o sumă surprinzător de mică.

— Dacă face asta, va trebui să vin să te eliberez din nou, îi spuse râzând, în timp ce stăteau pe chei, legănându-şi picioarele deasupra apei. Peter purta în continuare cămaşa albă şi pantalonii de la costum, iar ea era tot desculţă. Făceau un contrast curios.

— Asta ai făcut acum? îl întrebă, aplecându-se spre el cu un zâmbet larg. M-ai eliberat? Părea să-i placă o asemenea apreciere a situaţiei. De ani de zile n-o mai eliberase nimeni şi era un gest binevenit.

— M-am imaginat… ştii, din cauza răpitorului, teroristului sau ce-o fi fost tipul în cămaşă albă care te-a urmărit la ieşirea din Place Vendôme. Mi s-a părut un personaj cam tenebros. M-am gândit să te eliberez. Îi zâmbea, iar soarele fierbinte strălucea deasupra lor. Îşi bălăbăneau picioarele ca nişte copii.

— Îmi place, spuse ea şi propuse să se întoarcă pe plajă. Am putea merge până la hotelul meu şi de-acolo să ne ducem să înotăm. El râse. Nu putea să înoate în pantaloni. Putem să cumpărăm ceva. E păcat să nu profităm de aşa o vreme.

O privi gânditor. Era păcat să pierzi orice, dar totul avea o limită.

— Trebuie să mă întorc la Paris. Mi-au trebuit zece ore să ajung aici.

— Nu fi ridicol. Nu poţi să faci atâta drum numai ca să iei micul dejun. În plus, n-ai altceva mai bun de făcut acolo decât să aştepţi veşti de la Suchard, şi e posibil să nu te fi sunat încă. Poţi să întrebi la hotel dacă ai primit mesaje şi să-i telefonezi de aici dacă trebuie.

— Asta sigur rezolvă totul, admise el, amuzat de soluţia rapidă propusă.

— Ai putea să iei o cameră la hotelul meu şi ne-am întoarce împreună mâine dimineaţă, continuă ea cu naturaleţe, amânând plecarea pe a doua zi, dar, cu toată tentaţia, Peter nu era tocmai convins că ar trebui să accepte.

— Nu crezi că ar trebui măcar să-i telefonezi? îi sugeră Peter, în timp ce se îndreptau spre plajă sub soarele fierbinte. Imaginea ei radioasă, mergând alături, îl făcea să se simtă liber pentru prima oară în viaţă.

— Nu neapărat, explică Olivia cu o expresie nu tocmai vinovată. Uită-te câtă publicitate a atras, câtă simpatie, câtă atenţie. Ar fi păcat să-l lipsesc de toate acestea.

— Ai făcut prea multă politică, râse Peter şi, tras de mână, se aşeză lângă ea pe nisip. Îşi scosese pantofii şi şosetele şi se simţea ca un vagabond. Ai început să gândeşti ca ei.

— Niciodată. Nu sunt ca ei. N-aş avea cum. Am pierdut singurul lucru pe care l-am vrut de la viaţă. Nu mai am nimic de pierdut.

Era lucrul cel mai trist pe care-l auzise vreodată şi ştia că e vorba despre copilul ei.

— Ai putea să ai alţi copii într-o bună zi, spuse blând, iar ea se întinse lângă el pe nisip, cu ochii închişi, ca şi cum astfel s-ar fi putut feri de durere. Dar avea lacrimi în colţurile ochilor şi Peter i le şterse uşor. Trebuie să fi fost îngrozitor… îmi pare rău… Ar fi vrut să plângă cu ea, s-o strângă în braţe, să-i aline durerea care o chinuia de şase ani. Nu putea face însă nimic.

— A fost cumplit, suspină ea, cu ochii încă închişi. Mulţumesc, Peter… pentru că îmi eşti prieten… pentru că eşti aici. Deschise ochii şi se uită la el. Privirile li se întâlniră, susţinute vreme îndelungată. Străbătuse cale lungă pentru ea şi realizară dintr-odată că, ascunşi de toţi cei care îi cunoşteau în acest sătuc din Franţa, erau aici unul pentru celălalt, cât de mult timp se putea, cât de mult îndrăzneau. O privea sprijinit în cot şi ştia cu certitudine că nu se simţise niciodată ca acum, că nu mai cunoscuse pe nimeni ca ea. Nu se putea gândi la nimic altceva sau la altcineva.

— Vreau să fiu alături de tine, îi spuse, atingându-i obrazul şi buzele cu degetele… Şi nu am dreptul să fiu aici. N-am făcut niciodată una ca asta. Îl tulbura şi în acelaşi timp era ca un balsam pentru toate rănile sale. Să fie cu ea era cel mai bun lucru care i se întâmplase vreodată, dar şi cel mai derutant.

— Ştiu asta, zise ea. Ştia totul despre el, cu sufletul, cu inima, cu toată fiinţa ei. Nu vreau nimic de la tine, explică ea, mi-ai stat deja alături cum n-a făcut-o nimeni în ultimii zece ani. Nu-ţi pot cere mai mult… şi nu vreau să te fac nefericit, adăugă, privindu-l cu tristeţe. În anumite privinţe, ştia mult mai multe decât el despre viaţă, despre deznădejde, despre durere, iar despre trădare încă mai multe.

— Ssst… şopti el, şi îi atinse buzele cu un deget. Apoi, fără o vorbă, se apropie şi o sărută.

Nu era nimeni să-i vadă, să-i fotografieze sau să-i oprească. Numai conştiinţa lor şi piedicile pe care ei singuri le-ar fi putut pune, lăsate acum deoparte, ca pietrele aduse de mare la ţărm. Copiii lor, prietenii lor, amintirile lor, vieţile lor. Şi nimic nu mai conta în faţa acestui sărut în care pusese toată pasiunea sugrumată şi uitată vreme de atâţia ani. Rămaseră mult timp înlănţuiţi şi sărutările ei au fost la fel de însetate ca ale lui, sufletul ei şi mai însetat. Şi-au amintit târziu unde se aflau şi au reuşit cu greu să se desprindă din îmbrăţişare; zăceau pe nisip zâmbindu-şi unul altuia.

— Te iubesc, Olivia, spuse el cu răsuflarea tăiată. Vorbise primul şi o trase mai aproape pentru a privi soarele unul lângă altul. Poate ţi se pare o nebunie să-ţi spun aşa ceva după doar două zile, dar am impresia că te ştiu dintotdeauna. Nu am dreptul să ţi-o spun… dar te iubesc. În privirea lui era ceva cu totul nou şi ea îi răspunse cu un zâmbet.

— Şi eu te iubesc. Numai Dumnezeu ştie ce are să se întâmple cu noi, dar n-am fost niciodată atât de fericită. Poate că ar trebui să fugim. La naiba cu Vicotec şi cu Andy. Râseră amândoi de exprimarea ei delicată şi găsiră că era extraordinar faptul că nimeni pe lume nu ştia unde se aflau. Se credea despre ea că fusese răpită sau mai rău, iar el dispăruse pur şi simplu cu o maşină închiriată, o sticlă de apă de Evian şi un măr. Era extraordinar să ştie că nimeni nu-i putea găsi.

Deodată Peter se gândi că e posibil ca, în momentul acela, să fie căutaţi de Interpol.

— De ce soţul tău nu bănuieşte că ai putea fi aici? Lui i se păruse evident. Normal ar fi fost ca şi Andy să bănuiască.

— Nu i-am spus nimic despre asta, niciodată. A fost mereu secretul meu.

— Da? făcu Peter stupefiat. Lui îi spusese încă din prima noapte în care stătuseră de vorbă şi nu-i spusese lui Andy? Era copleşit. Încrederea pe care i-o acorda era extraordinară. E drept că fusese reciprocă.

Nu i-ar fi putut ascunde nimic. În cazul ăsta, cred că suntem în siguranţă aici. Măcar pentru câteva ore. Era încă decis să se întoarcă după-amiaza târziu, dar după ce cumpărară un costum de baie pentru el şi înotară împreună în ocean, hotărârea lui începu să se clatine. Era ceva mai plăcut decât să înoţi în piscina de la „Ritz". Acolo îl vrăjise, şi încă nu o cunoştea, iar aici, înotând foarte aproape de el, era ca un vis.

Ei îi era frică să înoate în ocean, motiv pentru care nu-i plăcea nici să navigheze. O îngrijorau curenţii şi mareele şi peştii de tot felul care înotau în jurul ei. Dar se simţea în siguranţă lângă el şi înotară amândoi până la o barcă legată de o geamandură. Urcară în ea şi se odihniră puţin şi Peter avu nevoie de toată voinţa pentru a nu face dragoste cu ea chiar acolo, în mica ambarcaţie. Dar aveau deja o înţelegere şi Peter ştia că dacă ceva se va întâmplă între ei, totul se va duce de râpă. Vor fi copleşiţi de sentimentul vinovăţiei şi amândoi erau conştienţi că, indiferent de ceea ce se înfiripase între ei peste noapte, singura lor relaţie posibilă era prietenia. Nu-şi puteau permite să o distrugă printr-o prostie. Iar Olivia era de acord cu acest lucru, cu toate că în căsătoria ei lucrurile mergeau de departe mult mai prost decât în a lui. O aventură cu Peter nu ar face altceva decât să complice şi mai mult explicaţia pe care avea să o aibă cu Andy, la întoarcerea la Paris.

Cu siguranţă că era greu pentru ei să se mulţumească cu sărutări. Discutară mai departe toate acestea la întoarcerea pe plajă, încercând să se poarte cât mai detaşat; nu era prea uşor. Trupurile lor încă ude se atingeau aproape în timp ce vorbeau despre tot ce era atât de important pentru ei: despre copilărie, a ei – La Washington, a lui – în Wisconsin. El îi spuse cât de străin s-a simţit printre ai lui, acasă, şi cât de norocos s-a socotit când a întâlnit-o pe Katie.

L-a întrebat despre familie şi el i-a povestit despre părinţi şi despre sora lui. I-a vorbit despre cancerul care i-a omorât mama şi sora şi despre cât de mult înseamnă Vicotec pentru el.

— Dacă ar fi avut la îndemână un asemenea medicament, poate că altfel ar fi stat lucrurile, spuse el cu tristeţe.

— Poate că da, admise ea gânditoare. Dar uneori pierzi, indiferent câte medicamente miraculoase ai la dispoziţie.

Încercaseră totul şi nu reuşiseră să-l salveze pe Alex. Se întoarse apoi spre el, cu gândul la sora lui.

— Avea copii? El încuviinţă şi ochii i se umplură de lacrimi. Vă vedeţi?

Îi era ruşine să răspundă. O privi în ochi şi înţelese cât de mult greşise. Şi deodată, simţi nevoia să schimbe lucrurile. Prezenţa ei îl făcu să dorească o mulţime de schimbări, unele mai uşoare, altele mai grele.

— Cumnatul meu s-a mutat şi s-a recăsătorit după mai puţin de un an. Mult timp nu am avut nicio veste de la el. Nu ştiu de ce, poate că a vrut să lase totul în urmă. Nu m-a sunat să-mi spună unde se află până când el şi soţia lui au avut nevoie de bani. Cred că între timp mai făcuseră încă doi copii. Şi Katie m-a convins că trecuse prea mult timp, că prea puţin le pasă, iar copiii nici măcar nu mă mai cunosc. Am lăsat lucrurile aşa şi vreme îndelungată n-am ştiut nimic de ei. Ultima informaţie e că locuiau la o fermă în Montana. Mă întreb uneori dacă lui Katie nu-i convine chiar că eu nu am pe nimeni în afară de ea, de băieţi şi de Frank. Ea şi sora mea nu prea s-au înţeles, iar Katie s-a supărat când Muriel a moştenit ferma. Dar tata a avut dreptate când i-a lăsat-o ei. Nu o voiam şi nu aveam nevoie de ea, iar tata ştia asta. O privi din nou pe Olivia, ştiind acum ceea ce refuzase să înţeleagă de ani de zile. Nu trebuia să las ca acei copii să iasă din viaţa mea. Ar fi trebuit să mă duc să-i văd în Montana. I-o datora surorii sale. Dar îi fusese mai uşor s-o asculte pe Katie.

— Nu e timpul pierdut, replică Olivia blând.

— Aş vrea s-o fac. Numai să-i găsesc.

— Ai să-i găseşti dacă încerci.

Încuviinţă, ştiind acum ce avea de făcut.

Următoarea ei întrebare îl luă prin surprindere:

— Ce s-ar fi întâmplat dacă nu te-ai fi căsătorit cu ea? îi plăcea să se joace cu el, să-i pună întrebări dificile.

— N-aş fi avut cariera pe care o am, răspunse simplu.

Olivia clătină din cap a dezaprobare.

— Greşeşti. Asta e singura ta problemă, spuse ea fără ezitare. Crezi că îi datorezi ei tot ce ai: slujba, cariera, chiar şi casa din Greenwich. E o nebunie. Ai fi avut oricum o carieră strălucită. Tu ai făcut totul, nu ea. Ai fi avut o situaţie extraordinară oriunde, până şi în Wisconsin. Ai o minte şi o capacitate specială pentru a reuşi. Vicotec, de pildă. Ai spus singur că e în întregime creaţia ta.

— Nu e încă gata, ripostă el modest.

— Va fi. Indiferent de ce va spune Suchard. Într-un an, doi, ce contează? Vei reuşi, insistă ea cu convingere. Şi dacă nu, vei reuşi altceva. Fără nicio legătură cu nevasta ta. Avea

dreptate, numai că el nu ştia. Nu neg că Donovanii ţi-au oferit o şansă, dar ai fi avut-o oricum. Şi uită-te la ceea ce le-ai oferit tu. Peter, tu crezi că ei au făcut din tine ceea ce eşti şi asta te deranjează. Dar tu ai făcut totul singur şi nici măcar nu-ti dai seama.

Nu privise niciodată lucrurile dintr-o asemenea perspectivă şi, ascultând-o, simţea că începe să aibă încredere în el însuşi. Era o femeie deosebită. Îi oferea ceea ce nimeni, cu atât mai puţin Katie, nu-i oferise vreodată. Aşa cum şi el îi oferea în schimb ceva după care tânjea – căldură şi tandreţe.

S-au întors la hotel la sfârşitul după-amiezii şi au mâncat pe terasă, salată a la Nisa, pâine şi brânză. La ora şase se uită la ceas şi găsi că e momentul să pornească spre Paris. Dar, după o zi de înot şi soare, de efortul făcut pentru a-şi stăpâni pasiunea pe care o avea pentru ea, era prea obosit să se mişte, darmite să pornească la un drum de zece ore.

— Nu cred că e cazul să pleci, îi spuse ea, şi arăta foarte tânără şi drăguţă, bronzată şi întrucâtva îngrijorată. I-ar fi plăcut să rămână lângă ea o veşnicie. Nu dormi de două nopţi şi n-ai să ajungi înainte de patru dimineaţa chiar dacă pleci în următoarele zece minute.

— Trebuie să recunosc că nu sunt prea bucuros de plecare, recunoscu el, simţind că-l cuprinde o oboseală plăcută, dar trebuie. Sunase la „Ritz” şi nu-l aştepta niciun mesaj, dar trebuia să fie acolo în eventualitatea că Suchard l-ar căuta. Răsuflase uşurat aflând că nici Frank, nici Katie nu-l căutaseră între timp.

— Ce-ar fi să rămâi peste noapte şi să pleci mâine la Paris? propuse Olivia, iar el o privi indecis.

— Dacă plec mâine, ai să vii cu mine?

— Poate că da, spuse ea privind spre ocean, dintr-odată foarte tulburată.

— Asta-mi place la tine, dovedeşti o reală înclinare pentru aţi lua angajamente.

O pasionau însă altele şi puţinul pe care-l cunoscuse aproape că îl înnebunise.

— Bine, bine, cedă el. Era într-adevăr prea obosit pentru a porni la drum; prefera s-o facă în dimineaţa următoare, după un somn bun.

La hotel însă, singura cameră disponibilă fusese închiriată. Erau patru cu totul, ea o avea pe cea mai bună: o cameră micuţă cu vedere la ocean. Rămaseră uitându-se unul la altul.

— Poţi să dormi pe podea, vorbi ea în final, cu un zâmbet strengar, încercând să salveze înţelegerea de a nu face ceva ce ar putea regreta mai târziu. Erau momente când era greu să-şi amintească de această înţelegere.

— Nu-mi place să recunosc, dar e cea mai bună ofertă care mi s-a făcut în ultimul timp. Accept.

— Perfect. Şi promit să fiu cuminte. Pe cuvânt de onoare. Şi ridică două degete, încercând să se arate dezamăgită.

— Nu-i prea încurajator. Râdeau amândoi, mergând braţ la braţ să caute pentru el un tricou, un aparat de ras şi o pereche de blugi. Le-au găsit pe toate în magazinul local. Tricoul făcea reclamă la FANTA, blugii îi veneau perfect şi el insistă să se radă în baia micuţă înainte de cină; când termină, arăta mai bine ca niciodată. Ea purta o fustă albă din bumbac cu dantelă, un maiou şi o pereche de espadrile pe care le cumpărase la venire, şi arăta minunat, bronzată şi cu părul strălucitor. Nu-i venea să creadă că e aceeaşi femeie despre care citise şi de care fusese fascinat atâta timp. Părea altă persoană. Era prietena lui, femeia de care era îndrăgostit. Şi era ceva foarte plăcut în ceea ce simţeau unul pentru celălalt şi, în ciuda ocaziei cu totul favorabile, refuzau să se lase purtaţi de sentimente. Era romantic şi demodat.

Se ţineau de mână şi se sărutau; la miezul nopţii s-au plimbat pe plajă şi au dansat pe nisip după muzica ce se auzea în depărtare, strâns îmbrăţişaţi; apoi el a sărutat-o.

— Ce-o să facem la întoarcere? o întrebă la sfârşit, când se aşezară unul lângă altul, ascultând muzica ce se mai auzea încă. Ce-am să mă fac fără tine? Întrebarea îi revenea stăruitor în minte.

— Ce-ai făcut şi până acum, răspunse ea abia auzit. Nu dorea să-i strice căsnicia, nici să-l încurajeze să se gândească la aşa ceva. Nu avea dreptul să o facă, indiferent de evoluţia relaţiei dintre ea şi Andy. În plus, în ciuda atracţiei reciproce, abia dacă se cunoşteau.

— Ce am făcut până acum? întrebă el părând dintr-odată nefericit. Nu-mi mai aduc aminte. Dacă privesc înapoi, totul îmi pare ireal. Nici măcar nu ştiu dacă am fost fericit. Mai rău era faptul că începea să bănuiască cum că nu fusese. Şi asta era ceva nou pentru Peter.

— Poate că nu asta contează. Poate că nu trebuie să-ţi pui asemenea întrebări, aprecie ea cu înţelepciune. Avem totul acum… ne va rămâne amintirea acestei zile. O să-mi ajungă pentru multă vreme, spuse ea tristă şi ridică privirea spre el. Amândoi ştiau adevărul despre viaţa lui, că totul se terminase fără ca el să prindă de veste, dar ea n-ar fi spus asta niciodată. Îşi găsise scuze şi-i lăsase pe Katie şi Frank să conducă totul, de la cămin la afaceri. Lucrurile se petrecuseră treptat. Uimitor era, privind acum cu ochii Oliviei, faptul că el nu observase. Îi fusese mult mai uşor aşa.

— Ce-am să mă fac fără tine? O cuprinse şi se simţi aproape nefericit. Nu-şi putea imagina viaţa fără interminabilele discuţii cu ea. Supravieţuise patruzeci şi patru de ani fără ea şi deodată nu suporta gândul despărţirii nici măcar pentru o clipă.

— Nu te mai gândi, spuse Olivia şi îl sărută, ea de data asta. Şi avură nevoie de toată tăria pentru a se desprinde unul de altul. Se îndreptară spre hotel îmbrăţişaţi. Pe când urcau încetişor spre camera ei, Peter îi zâmbi şi oftă.

— Poate că va trebui să stai de veghe toată noaptea şi să mă stropeşti din când în când cu apă rece, zise el cu un zâmbet îndurerat. Ar fi vrut să aibă bagheta magică şi puterea să schimbe împrejurările. Ceea ce doreau ei însă nu li se cuvenea, iar abţinându-se treceau un test de integritate.

— Aşa am să fac, promise Olivia zâmbind. Încă nu-i telefonase lui Andy şi nici nu părea să aibă intenţia să o facă pentru moment. Peter nu insistă. Simţea că trebuie lăsată să decidă singură; îl intriga doar încăpăţânarea; poate că voia să-l pedepsească sau poate că îi era doar frică de el.

În cameră, Olivia se ţinu de cuvânt. Îi oferi toate pernele şi una din pături şi îl ajută să improvizeze un aşternut incomod pe covorul de lângă propriul pat. Se culcă în blugi, tricou şi desculţ, iar ea îşi puse o cămaşă de noapte. În sfârşit, ea în pat şi el pe podea, mână-n mână, vorbiră ore întregi în întuneric, dar el nu încercă să o sărute şi era aproape ora patru dimineaţa când ea tăcu şi adormi. Se ridică încet, o înveli, o privi – arăta ca o fetiţă, se aplecă şi o sărută blând. Se întinse din nou şi se gândi la ea până dimineaţa.

Capitolul 6

Soarele pătrundea prin fereastră şi era aproape zece şi jumătate când se treziră. Olivia se trezise prima şi îi urmărea din pat primele mişcări. Când deschise ochii, ea îi zâmbea.

— Bună dimineaţa, îi şopti drăgăstos, iar el gemu întorcându-se pe spate. Covorul subţire şi pătura nu făcuseră ca podeaua să-i pară mai puţin tare şi era cam obosit, mai ales că adormise la ora şapte. Ai înţepenit? Părea obosit şi se oferi să-i maseze spatele. Erau amândoi foarte mândri de propria lor cuminţenie.

— Mi-ar face plăcere. Acceptă oferta cu un zâmbet larg şi se întoarse pe burtă cu un geamăt care o amuză. Şi ea zăcea pe burtă, în pat, masându-i uşor gâtul, iar el zâmbea fericit pe patu-i improvizat.

— Ai dormit bine? îl întrebă trecând acum la umeri şi încercând să nu remarce netezimea pielii. O piele ca de copil.

— M-am gândit la tine toată noaptea, recunoscu el. A fost realmente un tribut adus gentlemanului din mine sau poate doar un semn de prostie ori de bătrâneţe. Se întoarse şi o privi, apoi îi luă mâinile şi, fără veste, se ridică şi o sărută.

— Te-am visat azi-noapte, zise ea.

El şedea pe podea faţă-n faţă cu ea, se juca cu mâinile în părul ei şi o săruta întruna. Ştia că în scurt timp avea să o părăsească.

— Povesteşte-mi, şopti el în timp ce o săruta pe gât, începând să uite ceea ce-şi promisese.

— Înotam în ocean şi era să mă înec… iar tu m-ai salvat. Rezumă destul de bine cele întâmplate de când te-am cunoscut. Mă înecam când te-am cunoscut, adăugă, privindu-l lung, iar el o înconjură cu braţele şi o sărută. Era în genunchi, iar ea în pat şi deodată mâinile lui îi căutară sânii sub cămaşa de noapte. Ea suspină uşor la atingerea lui şi încercă să-i amintească de promisiunile făcute, dar le uită imediat şi-l trase spre ea.

Sărutările lor erau din ce în ce mai aprinse, iar ea îl trase încet în pat şi o clipă mai târziu trupurile lor se înlănţuiră, se încurcară în cearşafuri, ea încă în cămaşă şi el în blugi. S-au sărutat îndelung, uitând de ei şi descoperind teritorii pe care îşi promiseseră să nu le exploreze. Sărutând-o, Peter ar fi vrut parcă să o devoreze, să o înghită întreagă, să o facă să fie parte din el, să o poată păstra cu el pentru totdeauna.

— Peter… îi şopti numele, iar el o strânse şi mai tare şi o sărută din nou, iar ea îl căută înfometată.

— Olivia… nu… nu vreau să regreţi mai târziu… Încerca să se stăpânească de dragul ei mai mult decât pentru sine sau pentru Kate, dar nu se mai putea opri. Fără să mai spună un cuvânt, Olivia îi scoase blugii, tricoul era deja scos, iar el îi aruncă în aer cămaşa de noapte care, în timp ce începură să se iubească, căzu undeva pe podea. Era aproape de amiază când îşi recăpătară răsuflarea. Zăceau îmbrăţişaţi, epuizaţi şi satisfăcuţi. Niciunul nu arătase vreodată mai fericit, iar Olivia îi zâmbea în braţe, cu mâinile şi picioarele ei superbe împletite cu ale lui.

— Peter… te iubesc.

— Asta-i bine, spuse el, trăgând-o atât de aproape încât aproape că păreau o singură persoană, pentru că n-am iubit pe nimeni niciodată aşa cum te iubesc pe tine. Nu prea m-am dovedit un gentleman, îi spuse privind-o cu un regret atât de vag şi cu o mulţumire atât de mare pentru ceea ce făcuseră, încât ea îi zâmbi somnoroasă.

— Mă bucur. Suspină şi se cuibări şi mai aproape de el.

Tăcură vreme îndelungată, unul în braţele celuilalt, recunoscători pentru clipele împărtăşite. Şi, ştiind că în curând se vor despărţi, se iubiră încă o dată, pentru ultima oară. La sfârşit, Olivia se agăţă de el şi plânse. Nu voia să-l părăsească, dar ştiau că aşa trebuie. Hotărî să se întoarcă împreună cu el la Paris. Au părăsit hotelul la ora patru, arătând ca doi copii izgoniţi din Paradis.

S-au oprit să mănânce, vin şi sandvişuri, pe plajă şi să privească oceanul.

— Am să mi te închipui aici, în caz că te vei întoarce, îi spuse el cu tristeţe, privind-o şi dorind – ca şi ea – să poată rămâne împreună pentru totdeauna.

— Ai veni să mă vezi? îl întrebă zâmbind, plină de dorinţă, cu părul în ochi, cu fire de nisip pe obrazul pe care se sprijinise.

Un timp, Peter nu răspunse. Nu ştia ce să-i spună. Nu putea să-i promită nimic. Kate făcea încă parte din viaţa lui şi, cu o oră mai înainte, Olivia afirmase că poate să înţeleagă asta. Nu voia nimic de la el. Nimic altceva decât amintirea momentelor împărtăşite în ultimele două zile. Era mai mult decât au alţii într-o viaţă întreagă.

— O să încerc, zise el într-un târziu, nedorind să rupă o promisiune înainte de a o face. Amândoi ştiau că are să le fie greu şi că relaţia lor nu putea continua. Nu putea să fie altceva decât o amintire. Viaţa fiecăruia era atât de complicată, erau prea legaţi de cei din jurul lor. O dată întoarsă în lumea ei, Olivia nu va mai reuşi niciodată să scape

de paparazzo pentru a trăi ceva asemănător. Împărtăşiseră un miracol irepetabil.

— Aş vrea să mă întorc aici şi să închiriez o casă, declară ea solemn. Aş putea să scriu aici.

— Ar trebui să încerci, îi răspunse şi o sărută. Aruncară resturile prânzului şi rămaseră o clipă mână-n mână privind oceanul. Mi-ar plăcea să cred că ne vom întoarce aici cândva. Împreună, spuse Peter, făcând o promisiune pe care mai devreme nu cutezase s-o facă, anunţând o speranţă firavă şi îndepărtată în viitor. Poate doar pentru încă o zi. Încă o amintire de păstrat.

Olivia nu-şi putea dori altceva.

— Poate că ne vom întoarce, spuse ea încet.

— Dacă aşa trebuie, se va întâmpla. Aveau de trecut obstacole deocamdată. Îl aştepta Vicotec pentru a-l duce la bun sfârşit şi pentru a-şi mulţumi socrul, Kate îl aştepta acasă, iar pe Olivia o explicaţie cu Andy.

Se îndreptară agale spre maşină; Olivia cumpărase câte ceva de mâncare pentru drum. Puse pachetele pe scaunul din spate, sperând ca el să nu-i vadă ochii înecaţi în lacrimi. Însă Peter le simţea chiar şi fără să le vadă. Le simţea în inimă. Plângea şi el pentru aceleaşi motive. Voiau ceva la care niciunul din ei nu avea dreptul. O trase aproape şi îi spuse cât de mult o iubeşte şi priviră pentru ultima oară marea. Ea îi spuse acelaşi lucru, se sărutară şi urcară în maşină pentru a începe lunga întoarcere spre Paris.

Tăcură o vreme, dar după un timp se relaxară şi începură să vorbească. Fiecare despre ce li se întâmplase, încercând să absoarbă evenimentele şi să le posede, să accepte inevitabilele restricţii.

— Are să-mi fie greu, spuse Olivia zâmbind printre lacrimi, la trecerea prin La Vierrerie, să te ştiu undeva unde nu e loc pentru mine.

— Ştiu, spuse el cu un nod în gât. La asta mă gândeam când am plecat de la hotel. Simt că înnebunesc. Cu cine am să mai vorbesc? Acum, că făcuseră dragoste, simţea că, într-un fel, îi aparţine.

— Ai putea să-mi telefonezi din când în când, spuse ea plină de speranţă. Am să te anunţ unde mă găsesc.

Dar amândoi ştiau că, oriunde s-ar fi aflat el, ar fi fost tot căsătorit.

— Nu mi se pare cinstit faţă de tine. Nimic nu era. Nici pericolul reprezentat de ceea ce se petrecuse între ei. Să nu se fi iubit, situaţia nu ar fi fost mult diferită. În unele privinţe, ar fi fost chiar mai grea. Măcar aşa avuseseră totul şi le rămânea amintirea.

— Am putea să ne întâlnim undeva peste şase luni; doar să vedem ce s-a întâmplat cu fiecare. Arăta puţin stânjenită, pentru că se gândea la unul din filmele ei favorite – cu Cary Grant şi Deborah Kerr. Un film clasic, la care plânsese de sute de ori când era mai tânără. Ne-am putea întâlni la Empire State Building, spuse ea pe jumătate în glumă.

— Nu ţine. Tu n-ai veni. Eu aş înnebuni, iar tu ai sfârşi într-un scaun cu rotile. Încearcă alt scenariu. Îi zâmbi şi ea izbucni în râs.

— Ce vom face? îl întrebă mohorâtă, privind pe geam.

— Întoarce-te şi fi tare. Întoarce-te la tot ce ai lăsat şi încearcă s-o iei de la capăt. Cred că o să-mi fie mai uşor mie. Am fost atât de prost şi de orb, nici măcar nu mi-am dat seama că sunt atât de nefericit. Dar şi tu ai atâtea de rezolvat. Pentru mine soluţia este să mă comport ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, ca şi când săptămâna asta la Paris nu mi-ar fi deschis ochii. Cum aş putea explica una ca asta?

— Poate că nu va fi nevoie să o faci. Se întreba cât de tare îl va afecta eşecul cu Vicotec. Rămânea de văzut, însă Peter era şi el din ce în ce mai îngrijorat.

— De ce nu mi-ai scrie, Olivia? Măcar să-mi spui unde eşti. Aş înnebuni să nu ştiu. Îmi promiţi?

— Sigur, încuviinţă ea.

Au vorbit toată noaptea şi au ajuns la Paris aproape de patru dimineaţa. Peter a oprit la câteva intersecţii înainte de hotel şi, deşi erau amândoi obosiţi, glumi:

— Pot să vă ofer o cafea? o întrebă, amintindu-şi de modul în care o abordase în Piaţa Concorde, iar ea zâmbi trist.

— Poţi să-mi oferi ce vrei, Peter Haskell.

— Ce vreau eu să-ţi ofer nu poate fi cumpărat. Cu niciun preţ, spuse şi se gândi la tot ce simţea pentru ea şi simţise din prima clipă în care o văzuse. Te iubesc. Şi te voi iubi tot restul vieţii mele. Nu va mai fi alta asemeni ţie. N-a fost şi nu va fi niciodată. Să-ţi aminteşti asta, oriunde te-ai afla. Te iubesc. O sărută apoi lung şi apăsat şi se agăţară unul de celălalt ca doi oameni care se înecă.

— Şi eu te iubesc, Peter. Aş vrea să mă poţi lua cu tine.

— Şi eu aş vrea. Peter ştia că niciunul nu va uita ultimele două zile şi ceea ce se întâmplase între ei în dimineaţa aceea.

O conduse înapoi la hotel şi o lăsă la celălalt capăt al Pieţii Vendôme. Nu avea bagaje, în afară de blugii şi tricoul pe care le ţinea în mână, rulate. Nu-i lăsase nimic lui Peter, doar inima, şi îl mai privi o dată, apoi traversă piaţa în fugă cu obrajii şiroind de lacrimi.

Peter rămase timp îndelungat-cu gândul la ea, privind intrarea hotelului, acolo unde o văzuse pentru ultima dată.

Trebuia să fie deja în camera ei acum, promisese că de data asta nu va mai fugi. Dacă ar fi vrut să fugă, i-ar fi plăcut să vină la el sau măcar să-i spună unde se duce. Nu-i plăcea s-o ştie hoinărind prin Franţa. Spre deosebire de bărbatul ei, Peter îşi făcea griji pentru ea. Îl îngrijora totul: ce se întâmplase între ei, ce avea să se întâmple cu ea acum, la întoarcere – va fi sau nu folosită în continuare, îl va părăsi de data asta? Îl îngrijora întâlnirea cu Kate, la întoarcerea acasă; se întreba dacă ea va simţi că s-a schimbat ceva între ei. Se schimbase oare? Olivia îl făcuse să înţeleagă că succesul lui era numai al lui, cu toate acestea simţea că îi datorează enorm lui Kate. N-o putea părăsi acum. Trebuia să se poarte ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Cele petrecute între el şi Olivia nu aveau trecut, prezent sau viitor. Un vis de o clipă, un diamant găsit în nisip pe care-l ţinuseră între ei. Aveau amândoi alte îndatoriri. Katie era trecutul, prezentul şi viitorul lui. Singura problemă rămânea durerea pe care o simţea în inimă. Îndreptându-se spre hotel, gândul la Olivia îi zdrobea inima. Se întreba dacă are să o mai vadă vreodată, se întreba unde este ea în momentul acela. Nu-şi putea imagina viaţa fără ea şi totuşi asta era tot ce avea să urmeze.

Când deschise uşa camerei lui, văzu micul plic care-l aştepta. Da. Paul-Louis Suchard telefonase şi îl ruga pe Mr. Haskell să-l sune cu prima ocazie.

Îşi regăsea viaţa reală, lucrurile importante pentru el până acum: soţia, copiii, afacerile. Şi undeva, departe, abia întrezărită printre ceţuri, femeia de care era îndrăgostit nebuneşte.

Răsăritul soarelui îl găsi în balcon, tot cu gândul la ea. Totul părea un vis. Poate că visase. Poate că nimic nu se întâmplase în realitate. Piaţa Concorde… cafeneaua din Montmartre… plaja din La Favière… totul. Indiferent ce simţea pentru ea, oricât de frumos fusese, totul se terminase.

Capitolul 7

La ora opt, când sună telefonul, Peter era mort pentru lumea asta şi, după ce lăsă receptorul în furcă, se întrebă de ce se simte atât de rău. Îşi simţea sufletul ca de plumb şi dintr-odată îşi aduse aminte. O pierduse. Se terminase. Trebuia să-i telefoneze lui Suchard, să se întoarcă la New York şi să-i înfrunte pe Frank şi pe Katie. Olivia se întorsese şi ea la bărbatul ei.

Sub duş, gândul la ea îi provocă o senzaţie nespus de proastă, alungându-i din cap toate problemele pe care trebuia să le rezolve.

Exact la ora nouă îl căută pe Suchard; acesta refuză însă să-i comunice rezultatele la telefon. Îi cerea o întrevedere de o oră, lăsându-i astfel timp să prindă avionul care decola la ora două. Puţin agasat de faptul că nu-l informa măcar pe scurt asupra testelor, Peter acceptă să se ducă la biroul lui Suchard la ora zece treizeci.

Comandă cafea şi cornuri de care nu se atinse şi la ora zece plecă de la hotel, ajungând la întâlnire cu zece minute mai devreme. Suchard îl aştepta cu o expresie sumbră. Până la urmă însă, rezultatele nu erau atât de rele pe cât se temuse Peter şi pe cât prevăzuse Suchard. Una dintre componentele de bază era cu siguranţă periculoasă, dar putea fi găsit un înlocuitor, iar produsul nu trebuia abandonat. Mai trebuia „lucrat” – după expresia lui Suchard –, proces ce putea fi de durată. Până la urmă, admise că modificările puteau fi efectuate în şase luni sau un an, poate chiar mai puţin, printr-o minune. În mod normal însă, estima că procesul avea să dureze doi ani, ceea ce era cam mult după aşteptările lui Peter. Cu o echipă mărită, puteau probabil să termine în mai puţin de un an, ceea ce nu însemna sfârşitul lumii, deşi nu era cu siguranţă o bucurie. În stadiul actual însă, produsul constituia un pericol virtual. N-ar fi trebuit să fie aşa, iar Suchard avea deja câteva sugestii pentru modificările necesare. Peter ştia însă că nu acestea erau veştile bune aşteptate de Frank. Ura întârzierile, iar cercetările care urmau aveau să fie costisitoare. Nu mai puteau obţine acum permisiunea de a începe testele clinice şi nici nu puteau prinde audierile din septembrie pentru a cere prioritate. Frank voia, desigur, ieşirea cât mai rapidă a medicamentului pe piaţă, concretizată în încasări masive, spre deosebire de ceea ce dorea Peter. Indiferent însă de motivele şi scopurile fiecăruia, deocamdată nu puteau cere nimic.

Peter îi mulţumi lui Paul-Louis pentru energia şi minuţiozitatea de care dăduse dovadă şi, pe drumul spre hotel, se adânci în gânduri, încercând să găsească cuvintele potrivite pentru Frank. Vorbele lui Paul-Louis îi răsunau neplăcut în urechi: „Vicotec, aşa cum se prezintă acum, este un ucigaş". Sigur că nu asta urmăriseră şi nu asta şi-ar fi dorit el pentru mama şi sora lui. Dar nu-l vedea pe Frank, şi nici pe Katie, primind veştile rezonabil. Ea nu suporta lucrurile care îl supărau pe tatăl său. Dar de data asta chiar şi ea va trebui să înţeleagă. Nimeni nu voia să provoace o serie de drame, nici măcar una. Nu-şi puteau permite aşa ceva.

Peter îşi făcu bagajele şi, în cele zece minute cât avea de aşteptat maşina, deschise televizorul la ştiri. Cum era de aşteptat, era acolo. Bomba zilei: Olivia Douglas Thatcher fusese găsită. Iar povestea lor era prea ciudată pentru a fi adevărată şi bineînţeles că nu era. Ieşise să întâlnească un prieten şi avusese un accident de maşină din care se alesese cu o uşoară amnezie ce durase trei zile. La spital, nimeni nu o recunoscuse şi nu privise ştirile şi, în mod miraculos, cu o noapte înainte îşi revenise, iar acum îşi regăsise fericită soţul.

„Totul pentru o informare corectă", îşi zise Peter, clătinând din cap dezgustat. Urmară aceleaşi fotografii vechi şi obosite, continuară cu un interviu cu un neurolog ce făcea speculaţii asupra urmărilor posibile ale unei contuzii cerebrale minore. Se termină cu urarea de însănătoşire grabnică adresată doamnei Thatcher. „Amin", zise Peter şi închise televizorul. Aruncă o ultimă privire în cameră şi îşi luă servieta. Bagajele fuseseră duse deja, nu trebuia decât să plece.

De data aceasta, plecarea îi provocă o nostalgie aproape dureroasă. Se întâmplaseră atâtea şi simţea dorinţa să urce scările pentru a o vedea. Ar putea să bată la uşa apartamentului lor, ar spune că e un prieten vechi… iar Andy Thatcher ar crede probabil că e nebun. Peter se întreba ce crede el despre ultimele zile, dacă măcar îi pasă. Era greu să-ţi dai seama, povestea spusă presei era cusută cu aţă albă. Peter o găsea ridicolă şi se întreba cine o scornise.

Jos, aceleaşi personaje: arabi, japonezi. După atentat, regele Khaled plecase la Londra. Peter încercă să-şi facă loc spre recepţie printr-o mulţime de nou-veniţi. În faţa uşii batante era un grup de bărbaţi în costume, cu walkie-talkie şi căşti. Apoi o văzu. Tocmai urca într-o limuzină în care se găseau deja Andy cu doi din oamenii lui. Era cu spatele la ea, discuta cu ei şi, ca şi când i-ar fi simţit prezenţa, Olivia privi peste umăr. Se opri ca fermecată, cu ochii la el. Privirile li se întâlniră timp îndelungat şi Peter se temu să nu fie observaţi. O salută uşor din cap, iar ea se lăsă să alunece în limuzină şi

portiera se închise în urma ei. Peter rămase pe trotuar, încercând să străpungă cu privirea dincolo de geamurile întunecate.

— Maşina vă aşteaptă, domnule, îi spuse portarul, politicos, îngrijorat de îmbulzeala din faţa hotelului. Două top-modele plecau la filmări, iar maşina lui Peter le bloca trecerea. Se agitau şi scoteau ţipete isterice.

— Scuze. Dădu bacşiş portarului şi urcă în maşină fără un cuvânt şi fără să mai arunce o singură privire spre ea. Se uita drept înainte, în vreme ce şoferul pornea spre aeroport.

*

Andy şi Olivia mergeau la ambasadă, la o întâlnire cu doi congresmani şi cu ambasadorul. Plănuise întâlnirea toată săptămâna şi insistase ca ea să-l însoţească. La început, agitaţia produsă de ea îl înfuriase; după ce se întorsese însă, ajunsese la concluzia că putea trage o sumedenie de avantaje din dispariţia ei. Împreună cu oamenii lui, luase în calcul o serie de variante menite să atragă simpatia, mai ales în lumina planurilor lui actuale. Voia să facă din ea o a doua Jackie Kennedy. Avea înfăţişarea potrivită şi acelaşi curaj în faţa adversităţilor, ca şi un stil elegant înnăscut. Consilierii lui o considerau perfectă. Aveau să-i acorde mai multă atenţie pe viitor şi nu se îndoiau că va face faţă.

Iar ea va trebui să înceteze cu micile dispariţii, începuseră după moartea lui Alex, durau câteva ore sau o noapte, la fratele ei sau la părinţi. Durase mai mult de data asta, dar Andy nu crezuse nicio clipă că ar putea fi în pericol. Ştia că se va întoarce până la urmă, spera doar ca între timp să nu fi făcut vreo prostie.

Chiar înainte de plecarea la ambasadă i-a comunicat ce crede despre fuga ei şi ce aşteaptă de la ea de acum înainte. La început a refuzat să meargă cu el. Iar la povestea pe care o însăilaseră pentru presă s-a opus vehement.

— Sună de parcă aş fi complet cretină. Şi era îngrozită. Şi bolnavă mintal, pe deasupra, se plânse ea cu amărăciune.

— Nu prea ne-ai lăsat de ales. Ce-ai fi vrut să spunem? Că ai zăcut trei zile într-un hotel beată moartă? Sau adevărul? Apropo, care-i adevărul sau n-am voie să-l ştiu?

— Nu e nici pe departe atât de interesant ca poveştile voastre. Am simţit nevoia să fiu singură, asta-i tot.

— Asta credeam şi eu, admise el, mai degrabă plictisit decât supărat. Avea şi el micile lui dispariţii periodice, era doar ceva mai subtil decât nevastă-sa. Data viitoare să-mi laşi un bilet sau să-i spui cuiva unde te duci.

— Am vrut să-ţi las un bilet, spuse ea, încurcată acum, dar m-am gândit că nici măcar n-o să-mi remarci lipsa.

— Tu ai impresia că puţin îmi pasă de ceea ce se întâmplă, spuse el ofensat.

— Şi nu-i aşa? Măcar în ceea ce mă priveşte. Îşi luă apoi inima în dinţi şi-i spuse ceea ce avea de gând. Aş vrea să-ţi vorbesc astăzi. Poate după ce ne întoarcem de la ambasadă.

— Am o întâlnire la prânz, îi răspunse, pierzându-şi brusc interesul pentru ea. Se întorsese. Nu-l încurcase. Presa era mulţumită. Avea nevoie de ea la ambasadă, dar după aceea avea altele pe cap.

— După-amiază e perfect, zise ea cu răceală. Remarcase expresia din ochii lui când îi spusese că nu are timp pentru ea. Era o expresie familiară.

Nu cea care-o făcuse să-l îndrăgească.

— S-a întâmplat ceva? o întrebă surprins. Nu era un lucru obişnuit ca ea să-i ceară din timpul lui şi nici nu se aştepta la ceea ce avea să urmeze.

— Nimic. Am dispărut trei zile. Ce să se întâmple?

Nu-i plăcea deloc privirea ei şi nici felul în care vorbise.

— Ai fost al dracului de norocoasă că am reuşit să aranjez lucrurile, Olivia. În locul tău, nu m-aş purta aşa copilăreşte. Doar nu speri ca lumea să se amuze de hoinărelile tale. Dacă presa ar fi ţinut cu tot dinadinsul, ar fi scormonit până ar fi aflat tot adevărul. Aşa că, las-o baltă. Era prea îngrijorat ca asemenea dezvăluiri publice să nu-i diminueze şansele.

— Te rog să mă ierţi, răspunse ea furioasă. N-am vrut să te necăjesc. Nu-i spusese niciun cuvânt din care să se vadă că a fost îngrijorat. Şi chiar nu fusese. Aşa cum o cunoştea, fusese convins că se ascunde. O să discutăm după-amiază, după ce ai să-ţi termini treburile. Încercă să o spună calm, dar era prea supărată pe el. Nu-i păsa de ea. De ani de zile, nu se putea sprijini pe el. Şi-i venea mai greu acum să accepte, pentru că nu se putea abţine să nu-l compare cu Peter.

Nu se putea gândi decât la Peter şi, ceva mai târziu, când plecau spre ambasadă, vederea lui aproape că-i zdrobise inima. Se temuse să dea vreun semn de recunoaştere. Ştia că pentru o vreme presa e cu ochii pe ea. Era posibil ca povestea încropită la repezeală să le fi trezit suspiciunile şi ar fi fost mulţumiţi cu orice amănunt picant pe care ar fi putut pune mâna.

La ambasadă a fost tot timpul dusă pe gânduri. Andy nu i-a cerut să-l însoţească la prânz. Avea o întâlnire mai lungă cu un om politic francez. La ora patru, când s-a întors, nu era câtuşi de puţin pregătit pentru ce avea să audă. Aştepta liniştită în living, cu ochii pe fereastră. Peter era acum în avion, în drum spre New York – nu se putea gândi la altceva. Se întorcea la „ei”, ceilalţi oameni din viaţa lui, la cei care

nu-l iubeau. Asemeni ei, întoarsă – e adevărat că nu pentru mult timp – la cei care se foloseau de ea.

— Despre ce e vorba? întrebă Andy de cum intră. Era însoţit de doi dintre asistenţi, dar îi concedie de îndată ce îi văzu expresia feţei. Mai arătase aşa doar o dată sau de două ori în viaţă, la moartea fratelui lui şi la moartea lui Alex. De obicei părea doar îndepărtată de el şi ruptă de realitate.

— Trebuie să-ţi spun ceva, şopti ea, neştiind cum să înceapă. Ştia doar că trebuie să-i spună.

— Mi-am imaginat, zise el. Arăta mai bine decât toţi bărbaţii pe care îi cunoscuse. Ochii albaştri imenşi şi părul încă blond îi dădeau un aer juvenil. Avea umerii laţi, mijlocul îngust şi picioarele lungi; acum şedea pe scaun şi le ţinea încrucişate. N-o mai tulbura însă. Îi cunoştea egoismul şi ştia cât de puţin însemna ea pentru el.

— Plec, îi spuse simplu. Asta era. Se terminase.

— Unde pleci? o întrebă uluit. Nici măcar nu înţelegea sensul vorbelor ei. Era dincolo de puterea lui de înţelegere şi de imaginaţie.

— Te părăsesc, îi traduse ea, de cum ne întoarcem la Washington. Nu mai pot. De-asta am plecat. Trebuia să mă gândesc. Acum ştiu. Ar fi vrut să simtă regret pentru ceea ce-i spunea acum, amândoi ştiau însă că nu regretă. Nici el nu părea să regrete, era doar uluit.

— Nu ţi-ai ales momentul cel mai potrivit, comentă el gânditor, fără să o întrebe de ce pleacă.

— Nu există un moment potrivit pentru aşa ceva. E ca atunci când te îmbolnăveşti; niciodată nu-ţi convine momentul. Se gândea la Alex, iar el o aprobă dând din cap. Ştia cât de greu fusese pentru ea. Dar trecuseră doi ani. Iar ea nu-şi revenise niciodată cu totul. Şi nici căsnicia lor.

— Există vreun motiv anume care te-a decis? Te supără ceva? Nici măcar n-o întrebă dacă e vorba despre un alt bărbat. O cunoştea prea bine şi simţea că e vorba de altceva. Era absolut convins că ştia totul despre ea.

— O mulţime de lucruri mă supără, Andy. Ştii asta. Se priviră lung şi niciunul n-ar fi negat faptul că deveniseră străini. Ea nu-l mai cunoştea. Nu mi-am dorit niciodată să fiu soţie de om politic. Ţi-am spus asta când ne-am căsătorit.

— Nu e vina mea, Olivia. Lucrurile se schimbă. N-am ştiut că Tom va fi omorât. N-am prevăzut o mulţime de alte lucruri. Nici tu. Se întâmplă. Trebuie doar să te străduieşti să faci faţă.

— Am făcut. Ţi-am fost alături în campanii. Am făcut tot ce mi-ai cerut să fac, dar noi doi nu mai suntem soţ şi soţie,

ştii asta, Andy. Ai uitat de mine ani de zile. Nici măcar nu mai ştiu cine eşti.

— Îmi pare rău, zise el, şi părea sincer, deşi nu se oferi să schimbe ceva. Nu-mi poţi face asta acum. O privi insistent şi ea s-ar fi înspăimântat dacă ar fi ştiut la ce se gândeşte. Avea nevoie disperată de ea, n-o putea lăsa să plece acum. Trebuie să-ţi spun ceva. Săptămâna trecută am luat o hotărâre. Indiferent de hotărâre, Olivia ştia că nu are nimic de-a face cu ea. Am vrut să fi printre primii care află, Olivia. Printre primii, nu prima – iată istoria ultimilor ani ai căsniciei lor. Anul viitor voi candida pentru preşedinţie. Asta înseamnă totul pentru mine. Şi am nevoie de ajutorul tău ca să câştig.

Îl privea ţintă; dacă ar fi lovit-o cu o crosă de base-ball, n-ar fi durut-o mai tare. Nu că nu se aştepta. Ştia că e posibil, dar acum se adeverea, iar tonul cu care o spusese o adusese cu picioarele pe pământ şi nu ştia ce să facă.

— M-am gândit mult, ştiind ce crezi tu despre campaniile electorale. Totuşi, nu-i de colo să fi prima doamnă a ţării. O spuse cu un zâmbet de încurajare, dar ea nu-i întoarse zâmbetul. Arăta îngrozită. Să fie prima doamnă era ultimul lucru pe care şi-l dorea.

— Nu mă atrage câtuşi de puţin, zise ea tremurând.

— Mă atrage pe mine, recunoscu el. Îl atrăgea mai mult decât ea, mai mult decât orice căsătorie. N-am să reuşesc fără tine. Nu poţi să ajungi preşedinte dacă eşti despărţit, cu atât mai puţin divorţat. Nu-ţi spun o noutate.

Se pricepea şi ea la politică, crescuse lângă tatăl ei. O privi şi avu o idee. Trebuia să salveze ce se mai putea, deşi nu făcu niciun efort să o convingă că încă o mai iubeşte. Era prea inteligentă, îi dăduse suficiente argumente contrare. Mersese prea departe.

— Am o sugestie, îi spuse gânditor. Nu e o idee tocmai romantică, dar s-ar putea să ne convină amândurora. Am nevoie de tine. Practic vorbind, măcar pentru următorii cinci ani. Unul pentru campanie şi încă patru pentru primul meu mandat. După aceea, ori vom renegocia, ori ţara va trebui să se adapteze situaţiei noastre. Poate e timpul ca oamenii să înţeleagă că şi preşedintele nu e altceva decât un om. Uită-te la prinţul Charles şi prinţesa Di. A supravieţuit Anglia, o vom face şi noi. Se vedea deja preşedinte şi trebuia ca oamenii să i se adapteze, aşa cum o făcuse ea.

— Nu prea cred că ne putem compara, replică ea ironic, dar Andy nu o luă în seamă.

— Oricum, continuă el, ignorând-o, gândindu-se cum să facă propunerea mai tentantă, vorbim de cinci ani. Eşti foarte tânără, Olivia. Îţi poţi permite aşa ceva şi vei câştiga un

prestigiu cum n-ai avut niciodată. Oamenii nu vor mai avea pentru tine doar compătimire sau curiozitate, ci te vor adora. Eu şi băieţii mei vom reuşi asta. Îi venea să vomite ascultându-l, dar îl lăsă să continue. Voi depune pentru tine într-un cont separat cinci sute de mii de dolari anual. După cinci ani vei avea două milioane şi jumătate. Ridică o mână pentru a împiedica orice comentariu. Ştiu că nu poţi fi cumpărată, dar dacă ai de gând să trăieşti pe cont propriu după aceea, ar fi un bun început. Iar dacă vom mai avea un copil, şi îi zâmbi, îţi mai dau un milion. Am vorbit despre asta de curând şi cred că e o chestiune foarte importantă. Doar nu vrei ca oamenii să creadă că e ceva în neregulă cu noi sau că suntem amândoi homosexuali, ori că eşti obsedată de tragedie. Se spun şi aşa destule. Cred că e momentul să avem alt copil.

Oliviei nu-i venea să-şi creadă urechilor. *Am vorbit despre asta,* adică el şi oamenii lui au vorbit despre copil. Era mai mult decât dezgustător.

— De ce să nu închiriem un copil? întrebă rece. Nu trebuie să ştie nimeni. Îl luăm doar pentru campanie şi îl dăm înapoi la sfârşit. Ar fi mult mai uşor. Copiii sunt foarte murdari şi produc atâtea necazuri.

Nu-i plăcea deloc expresia din ochii ei.

— Asemenea comentarii nu-şi au locul, spuse încet, părând exact ceea ce era – un băiat bogat care a urmat cele mai bune şcoli, culminând cu Harvard. Se sprijinise întotdeauna pe banii familiei şi crezuse că poate obţine orice, fie cu bani, fie prin muncă asiduă. Era dispus să le pună pe amândouă la bătaie, dar nu de dragul ei. Şi să mai aibă un copil cu el nici nu putea intra în discuţie. Nu fusese niciodată lângă primul, nici măcar atunci când se îmbolnăvise de cancer. Poate şi de aceea suportase ea atât de greu moartea lui Alex, spre deosebire de Andy. El nu fusese niciodată atât de apropiat ca ea de copilul lor.

— Propunerea ta e revoltătoare. N-am auzit niciodată ceva mai dezgustător, replică furioasă. Vrei să-mi cumperi cinci ani din viaţă la un preţ considerabil şi vrei un copil pentru că ţi-ar mări şansele la alegeri. Mi se face rău dacă mai stau aici şi te ascult. Iar expresia de pe faţa ei spunea exact ce credea despre propunerea lui.

— Ţi-au plăcut întotdeauna copiii. Nu văd care-i problema.

— Nu-mi mai placi, Andy, şi ăsta e un motiv. Cum poţi să fi atât de insensibil? Ce s-a întâmplat cu tine? Lacrimile îi ardeau ochii, dar refuza să plângă pentru el. Nu merita. Îmi plac copiii. Încă îmi plac. Dar n-am să fac un copil pentru a

sluji o campanie electorală, cu un om care nu mă iubeşte. Ce vrei, să recurgem la însămânţare artificială? Erau luni de când nu făcuseră dragoste şi nici nu dorea. Iar el nu avea timp şi avea alte resurse pe care le exploata regulat.

— Cred că exagerezi, spuse el, dar părea jenat de ceea ce spusese. Era ceva adevărat în obiecţiile ei şi până şi el ştia. Dar nu putea să dea înapoi. Era prea important să o câştige de partea lui. Îl prevenise pe directorul lui de campanie că va refuza să mai aibă un copil. Fusese teribil de ataşată de primul, distrusă la moartea lui şi bănuia că nu va mai dori niciodată să aibă altul. De frică să nu-l piardă. E-n regulă. Aş vrea totuşi să te gândeşti. Să zicem, un milion pe an. Asta înseamnă cinci milioane în cinci ani şi încă două dacă ai un copil. Vorbea serios, iar ea nu putea decât să râdă.

— Crezi că aş accepta pentru două milioane pe an, plus încă trei dacă aş avea un copil? Cât face asta… Se prefăcu interesată: Să vedem… şase, dacă am gemeni, nouă, dacă am tripleţi. Aş putea să iau Pergonal… poate am să fac patru… Se întoarse spre el cu o privire rănită. Cum de crezuse în acest om? Cum se putuse înşela într-o asemenea măsură? Ascultându-l acum, se întreba dacă fusese vreodată omenos, deşi în adâncul sufletului ei nu se îndoia că fusese altă persoană, nu cea pe care o asculta acum. Dacă am să fac aşa ceva pentru tine, şi mă îndoiesc că am s-o fac, va fi dintr-o loialitate greşit înţeleasă faţă de tine, şi nu din lăcomie, din dorinţa de a mă îmbogăţi pe socoteala ta. Ştiu cât de mult îţi doreşti asta. Ar fi ultimul ei dar pentru el, după care l-ar putea părăsi fără să se simtă vinovată.

— E tot ce-ţi cer, Olivia, spuse el palid. Şi ştiu pe dată că era sincer.

— Am să mă gândesc, şopti ea. Nu mai ştia ce să facă. De dimineaţă era convinsă că până la sfârşitul săptămânii se va întoarce în La Favière, iar acum era pe cale să devină prima doamnă. Era un coşmar. Dar se simţea datoare faţă de el. Era încă soţul ei şi tatăl copilului ei şi putea să-l ajute să obţină ceea ce-şi dorea mai mult în viaţă. Era un dar de nepreţuit pentru oricine. Şi ştia că n-are nicio şansă fără ea.

— Aş vrea să-mi anunţ candidatura peste două zile. Ne întoarcem mâine la Washington.

— Frumos din partea ta că-mi spui asta acum.

— Dacă ai fi stat prin preajmă, probabil că ai fi fost la curent cu planurile noastre, ripostă direct, privind-o atent şi întrebându-se ce va decide. O cunoştea prea bine ca să ştie că nu-i putea forţa mâna. Ar fi putut apela la tatăl ei, dar nu avea garanţia că i-ar fi de folos.

Olivia a petrecut o noapte lungă şi epuizantă la hotel, după care a simţit iarăşi nevoia să fie singură. Avea nevoie de timp de gândire, dar cei din serviciul de pază n-o scăpau din ochi. Şi mai mult decât orice, simţea nevoia să vorbească cu Peter. Voia să ştie ce ar gândi el despre toate acestea, dacă ar crede că îi datorează lui Andy acest ultim gest de loialitate sau i-ar spune că e nebună. Cinci ani i se păreau o veşnicie, cinci ani pe care îi va detesta, mai ales dacă vor câştiga alegerile.

De dimineaţă, la micul dejun, hotărârea ei era luată. Andy era nervos şi palid, terorizat nu de faptul că va fi părăsit, ci că ar putea să piardă alegerile.

— Presupun că aştepţi să spun ceva foarte filosofic, spuse ea în timp ce-şi luau cafeaua cu cornuri. Contrar obiceiului lui, venise neînsoţit la masă. Nu mai fuseseră singuri de ani de zile, decât noaptea, în pat, iar acum era a doua oară în două zile. O privea cu o expresie ciudată şi era sigur că ea va refuza. Dar noi suntem dincolo de filosofie, nu-i aşa? Mă tot întreb cum de am ajuns aici. Îmi stăruie în minte felul cum a fost la început. Cred că atunci mă iubeai şi n-am să înţeleg niciodată cu adevărat ce s-a întâmplat. Îmi amintesc evenimentele, le retrăiesc în minte, dar nu-mi dau seama care a fost momentul în care a început decăderea. Tu ai reuşit? îl întrebă cu tristeţe.

— Nu cred că are prea mare importanţă, răspunse el cu un aer resemnat. Ştia deja ce are să-i spună. N-o bănuise capabilă de gânduri de răzbunare. N-ar fi crezut că aventurile lui amoroase, tot ce făcuse, ar putea-o interesa. Acum înţelegea că se purtase prosteşte. Se întâmplă. A murit fratele meu. Tu nu ştii ce a însemnat asta pentru mine, deşi ai fost acolo. Dintr-odată, tot ce se aştepta de la el se aşteaptă acum de la mine. Şi am încetat să mai fiu eu însumi, am devenit el. Iar noi doi ne-am pierdut în confuzia aceea.

— Poate că ar fi trebuit să mă previi atunci.

Poate că n-ar fi trebuit să-l aibă pe Alex. Poate că ar fi fost mai bine să-l fi părăsit de la început. Dar pentru nimic în lume n-ar fi renunţat la cei doi ani de viaţă ai lui Alex. Asta n-o făcea să-şi dorească un alt copil. Privindu-l pe Andy, se hotărî să-i curme neliniştea. Nu putea să-l chinuie până când ar termina tot ce era de spus. Şi o făcu repede:

— Am hotărât să accept să rămân lângă tine pentru următorii cinci ani, pentru un milion pe an. Habar n-am ce-am să fac cu toţi aceşti bani, acte de caritate, un castel în Elveţia, un fond de cercetare în memoria lui Alex, nu contează, mă voi gândi mai târziu. Mi-ai oferit un milion pe an, accept. Dar am şi eu condiţiile mele. Vreau să-mi garantezi că, după cinci ani, reales sau nu, mă laşi să plec. Iar

dacă pierzi acum, uităm totul şi plec a doua zi după alegeri. Şi fără alte pretenţii. Voi poza, voi merge în campanie, dar între noi nu mai există nimic. Nimeni nu trebuie să ştie asta, dar vreau să fim bine înţeleşi. Vreau un dormitor separat, oriunde vom merge, şi nu poate fi vorba despre copii. Spusese tot ce avea de spus, direct, răspicat, clar şi repede. Mai puţin că se autocondamnase pentru cinci ani. Iar el era atât de uluit încât nici măcar nu se arăta mulţumit.

— Cum voi explica ideea cu dormitoarele separate? Părea şi îngrijorat, şi mulţumit în acelaşi timp. Obţinuse totul, în afară de copil – ideea directorului campaniei.

— Spune-le că am insomnii… sau coşmaruri.

Era o idee bună şi se gândea că vor mai plusa şi ei… că el are atât de mult de lucru… stresul preşedinţiei… ceva de genul ăsta.

— Ce părere ai de adopţie? Intra până în ultimele amănunte ale tranzacţiei, dar de data asta ea rămase fermă pe poziţie.

— Ei, asta-i! Nu am de gând să cumpăr copii pentru scopuri politice. N-aş face asta nimănui, cu atât mai puţin unui copil nevinovat. Copiii merită o viaţă mai bună, şi părinţi mai buni. Se gândea că într-o bună zi va dori un alt copil, eventual va adopta unul, dar nu cu el, şi nu ca parte din acest contract în care dragostea nu avea ce căuta. Şi vreau o înţelegere scrisă. Eşti avocat, poţi s-o faci tu însuţi, doar între noi doi, fără altcineva de faţă.

— E nevoie de martori, spuse el, arătând încă derutat. Acordul ei îl luase prin surprindere, după tot ce-i spusese în seara precedentă.

— Atunci găseşte pe cineva în care ai încredere, zise ea, dar nu era tocmai uşor. Oricine din anturajul lui l-ar fi vândut imediat.

— Nu ştiu ce să-ţi spun, declară el, încă uluit.

— A mai rămas ceva de spus, Andy?

Era, într-un fel, o cotitură în viaţa ei: el candida la preşedinţie, iar căsnicia lor luase sfârşit. Gândul o întrista, dar simţea că între ei nu a mai rămas nici tandreţe, nici măcar prietenie. Pentru ea vor fi cinci ani foarte lungi şi, spre binele ei, spera să nu câştige alegerile.

— De ce o faci? o întrebă cu blândeţe, simţind pentru ea o recunoştinţă pe care nu o mai simţise pentru nimeni.

— Nu ştiu. Am sentimentul că ţi-o datorez. Nu mi se pare drept să deţin puterea de a-ţi da – sau a-ţi lua – ceva atât de important pentru tine. Tu nu mă lipseşti decât de libertate. Nu-mi doresc decât să scriu, dar asta poate să mai aştepte.

O privi cu interes şi, pentru prima dată, înţelese că nu ştia nimic despre ea.

— Mulţumesc, Olivia, spuse încet şi se ridică.

— Succes, iar el dădu din cap şi părăsi încăperea fără să-i mai arunce nici măcar o privire. O dată plecat, Olivia realiză că n-o mai sărutase de mult.

Capitolul 8

La aterizarea pe aeroportul Kennedy, limuzina îl aştepta pe Peter. O comandase din avion, iar Frank îl aştepta la birou. În fond, veştile nu erau atât de rele pe cât se aşteptase, dar nici bune nu erau. Iar pentru Frank totul avea să fie o noutate şi va fi nevoie de multe explicaţii. Înainte ca Peter să plece la Geneva – cu cinci zile în urmă –, totul mergea perfect.

Circulaţia de vineri seara se desfăşura mizerabil. Era iunie şi o oră de vârf. Traficul se înnoda permanent şi ajunse la Wilson-Donovan după ora şase, stresat şi epuizat. Petrecuse ore cercetând raportul lui Suchard şi pentru prima oară nu se gândise la Olivia. Nu se gândea decât la Frank, la Vicotec, la viitorul lor. Cel mai prost era că vor fi nevoiţi să anuleze audierile FDA, chestiune practică în fond, dar care îl va dezamăgi profund pe Frank.

Socrul lui îl aştepta sus, la etajul patruzeci şi cinci al clădirii Wilson-Donovan, în cel mai mare apartament, pe care îl ocupa de aproape treizeci de ani, de când firma se mutase aici. Secretara lui era afară. Îi oferi lui Peter ceva de băut, iar el acceptă un pahar de apă.

— Ai reuşit! Frank arăta distins şi jovial, într-un costum închis cu dungi fine şi cu părul lui alb. Cu coada ochiului, Peter observă o sticlă de şampanie ce se răcea într-o frapieră de argint. Şi de ce atâta secret? M-ai intrigat. Îşi strânseră mâinile, iar Peter îl întrebă cum se simte. Dar Frank Donovan arăta mai sănătos ca el. Avea şaptezeci de ani, însă era plin de vitalitate şi sănătate, preocupat de toate, exact ca acum. Aproape că-i ordonă lui Peter să-i spună ce se întâmplase la Paris.

— M-am întâlnit astăzi cu Suchard, spuse Peter aşezându-se, dorindu-şi acum să-l fi prevenit la telefon. Sticla de şampanie nedeschisă îl privea acuzator. Testele au durat o veşnicie, dar cred că a meritat. Se simţea ca un copil, îi tremurau genunchii şi şi-ar fi dorit să nu fie acolo.

— Ce înseamnă asta? Lumină verde, presupun, îşi scrută ginerele şi Peter îi susţinu privirea.

— Mă tem că nu. Una din componentele secundare a luat-o razna la primele testări, iar Suchard nu ne putea da acordul înainte de a se convinge dacă e vreo problemă sau s-a greşit procedura de testare.

— Şi unde e greşeala? Amândoi aveau acum un aer grav.

— Mă tem că la produsul nostru. Trebuie înlocuit un singur element. Când se va face asta, totul va fi gata. Dar acum, după părerea lui Suchard, Vicotec e ucigaş. Peter arăta

ca şi cum se aştepta la orice, dar Frank abia dacă dădu din cap neîncrezător. Se aşeză la loc pe scaun şi cântări cele spuse de Peter.

— E ridicol. Imposibil. Uită-te la cei de la Berlin şi Geneva. Fac aceste teste de luni de zile, şi totul a ieşit perfect.

— Dar nu şi la Paris. Nu putem face abstracţie de asta. Şi nu e vorba decât de un singur element, iar el crede că e destul de uşor de înlocuit.

— Cât de uşor? Frank îl ţintui cu privirea, dorind un răspuns clar.

— Dacă avem noroc, cercetările ar putea să dureze şase luni sau un an. Dacă nu, doi ani. Dar dacă dublăm echipele, cred că am putea fi gata până în următorul an calendaristic. Mai devreme nu cred. Pe drumul de întoarcere, calculase totul exact.

— E absurd. Peste trei luni vom cere aprobare pentru testările clinice. Nu avem timp mai mult şi nu vom cheltui timp mai mult! Şi tu trebuie să te îngrijeşti de asta. Dacă e nevoie, adu-l aici pe tâmpitul ăla de franţuz.

— Imposibil în trei luni. Spusele lui Frank îl îngroziră. Imposibil. Trebuie să retragem cererea pentru audierile FDA şi să le amânăm.

— Nu voi face una ca asta! strigă Frank. Vom părea ridicoli. E destul timp pentru a rezolva încurcăturile până atunci.

— Şi dacă nu terminăm, iar ei ne vor da aprobarea, vom ucide oameni. Ţi-am spus părerea lui Suchard, e periculos, Frank. Eu sunt cel care vrea cel mai mult să vadă medicamentul ăsta pe piaţă. Dar nu am de gând să sacrific oameni pentru asta.

— Ai timp de lucru trei luni înainte de audieri, şuieră Frank printre dinţi.

— Nu mă prezint la audieri cu un produs care este periculos, Frank. Înţelegi ce-ţi spun? Pentru prima oară, Peter ridică vocea. Dar era obosit după zborul prelungit şi după atâtea nopţi nedormite. Iar Frank se purta ca un nebun insistând să ceară autorizarea începerii testărilor clinice tocmai când Suchard spunea că Vicotec este periculos. Înţelegi?

Bătrânul clătină furios din cap.

— Nu, nu înţeleg. Ştii ce vreau de la tine. Trebuie s-o faci. N-am de gând să arunc cu banii în continuare. Acum sau niciodată. E clar?

— Foarte clar, replică Peter, regăsindu-şi controlul. În cazul acesta, niciodată, în chestiuni băneşti tu decizi, îi spuse

respectuos, dar Frank îi aruncă o privire furioasă.

— Îţi dau trei luni.

— Ţi-am spus că e insuficient.

— Nu-mi pasă ce crezi tu. Să fi gata pentru audierile din septembrie.

Peter ar fi vrut să-i spună că nu e în toate minţile, dar nu îndrăzni. Nu-l văzuse niciodată luând hotărâri riscante. Dar era de-a dreptul iraţional şi punea firma în pericol. Era ridicol, iar Peter nu putea decât să spere că îşi va reveni până dimineaţă. Ca şi el, Frank fusese foarte dezamăgit.

— Îmi pare rău pentru veştile rele, se scuză Peter, întrebându-se dacă Frank avea de gând să-i ceară să-l conducă la Greenwich cu maşina. Deşi călătoria ar fi fost lungă şi dezagreabilă, l-ar fi luat.

— Cred că Suchard e nebun, spuse Frank furios, îndreptându-se spre uşă şi deschizând-o, semn pentru Peter că era timpul să plece.

— Nici mie nu mi-a căzut bine, recunoscu el, dar măcar fusese rezonabil în comparaţie cu Frank, care părea să nu vadă implicaţiile pretenţiilor lui. Nu poţi să ceri prioritate pentru un medicament încă periculos dacă nu vrei să dai de bucluc. Nu putea pricepe de ce Frank nu înţelege atâta lucru.

— De-asta ai stat toată săptămâna la Paris? îl întrebă Frank, încă supărat pe el.

— Da. M-am gândit că va merge mai repede dacă ei ştiu că aştept rezultatele acolo.

— Poate că puteam să ne lipsim de testele lui.

Peter nu-şi putea crede urechilor.

— Cred că-ţi vei schimba părerea după ce te vei mai gândi o vreme şi vei analiza rezultatele. Îi înmână un teanc de hârtii din servietă.

— Trimite-le la analiză, şi îl dădu la o parte nerăbdător. N-am de gând să citesc gunoiul ăsta. Nu vor altceva decât să întârziem inutil. Ştiu eu ce vrea să facă Suchard. Parc-ar fi o babă speriată.

— E un om de ştiinţă de prima mână, replică Peter ferm, decis să nu piardă teren, dar întâlnirea cu Frank fusese un coşmar de la început până la sfârşit şi acum era nerăbdător să plece acasă, la Greenwich. Mai bine continuăm discuţia luni. Între timp poţi să te mai gândeşti.

— N-am la ce să mă gândesc. Nici nu am de gând să mai discut despre asta. Raportul lui Suchard e o dovadă de isterie, refuz să-l iau în consideraţie. Dacă tu îl crezi, n-ai decât. Ochii i se îngustară şi îl ameninţă cu degetul. Refuz să mai discut. Şi spune ambelor echipe să-şi ţină gura. Dacă zvonul se răspândeşte, ratăm audierile.

Peter se simţea în plin film suprarealist. Dacă Frank avea de gând să continue cu soiul ăsta de decizii, chiar că era timpul să se retragă. Nu aveau încotro: nu se puteau prezenta la FDA înainte ca Vicotec să fie gata. Şi nu vedea de ce Frank se opune. Iar acesta părea şi mai iritat când trecu la chestiunea următoare.

— În lipsa ta, am primit o notă din partea Congresului! strigă. Vor să apărem în faţa unui subcomitet în plen pentru a discuta preţul ridicat de pe piaţă al produselor farmaceutice. Altă tâmpenie a guvernului. Probabil că ar vrea să le împărţim gratis, la colţul străzii. Nu le ajunge că o facem în spitale şi în ţările din lumea a treia. Pentru numele lui Dumnezeu, e o industrie, nu o instituţie de binefacere. Şi să nu te gândeşti că vom cere pentru Vicotec o nimica toată. Nu sunt de acord.

La aceste cuvinte, lui Peter i se făcu părul măciucă. Rolul acestui medicament era să fie accesibil tuturor, celor din regiunile rurale sau izolate, celor care nu puteau să aibă acces la o îngrijire calificată, asemeni mamei şi surorii sale. A face din el un medicament de lux era contrariu scopului, iar Peter se simţi cuprins de panică.

— Cred că preţul este o chestiune foarte importantă în acest caz, spuse el calm.

— Aşa cred şi cei din Congres, lătră Frank. Nu numai pentru asta ne cheamă, dar trebuie să susţinem preţul ridicat dacă nu vrem să ne dea peste nas cu propriile noastre cuvinte când Vicotec va ieşi pe piaţă.

— Cred că trebuie să menţinem un plafon scăzut deocamdată, spuse Peter trist. Nu-i plăcea ce îi era dat să audă. Numai despre profit. Lucrau la un medicament miraculos, iar Wilson-Donovan va profita din plin.

— Am fost de acord. Te vei duce tu. M-am gândit să te duci în septembrie, când vor fi şi audierile. Tot eşti acolo.

— Poate că nu, spuse Peter ferm, decis să amâne discuţia. Era epuizat. Mergi la Greenwich? întrebă politicos, încercând să schimbe subiectul. Îl uluia însă încăpăţânarea lui Frank. Era dincolo de puterea lui de înţelegere.

— Iau masa în oraş, spuse Frank tăios. Ne vedem în weekend.

Peter era sigur că el şi Katie aranjaseră ceva despre care el va fi informat când va ajunge acasă. Nu-i putea ieşi din minte poziţia nebunească a lui Frank. Poate că era vârsta. Nicio persoană cu mintea întreagă nu şi-ar putea dori să apară înaintea FDA cerând autorizaţie pentru un produs periculos. Nu după cele spuse de Suchard. După Peter, nu era o chestiune de legalitate sau responsabilitate în faţa legii, ci de

responsabilitate morală. În caz că Vicotec ar fi scos pe piaţă şi ar omorî pe cineva, responsabili ar fi el şi Frank, fără îndoială. I-a trebuit o oră, cât a durat drumul, să-şi revină după discuţia cu Frank.

Acasă, Katie şi băieţii roiau prin bucătărie. Ea se ocupa cu un grătar în aer liber, iar Mike îi promisese sprijinul, deşi acum îşi aranja la telefon o întâlnire pentru seara, târziu. Paul era şi el ocupat cu altele. Peter o privi cu compasiune, îşi scoase haina şi îşi puse un şorţ. Pentru el era ora două dimineaţa, dar lipsise de acasă o săptămână şi se simţea vinovat.

Încins cu şorţul, dădu să-şi sărute soţia de bun găsit. Răceala ei îl surprinse şi se întrebă dacă nu cumva bănuia ceva. Instinctele feminine îl uimeau. N-o înşelase niciodată în optsprezece ani, iar acum, că o făcuse pentru prima dată, o bănuia că ştie. Băieţii dispărură aproape instantaneu, ocupaţi cu propriile lor planuri, iar ea se purtă rece tot timpul mesei. Numai după plecarea băieţilor i se adresă, şi ceea ce auzi îl duru.

— Tata mi-a spus că te-ai purtat urât cu el astăzi, îi spuse încet, aruncându-i priviri ucigătoare. Nu e drept. Ai lipsit toată săptămână, iar el şi-a pus toate speranţele în Vicotec, speranţe pe care tu i le-ai spulberat. Nu din cauza altei femei era supărată, ci din cauza tatălui ei. Îl apăra ca de obicei, fără măcar să ştie despre ce era vorba.

— Nu eu, ci Suchard, replică, simţindu-se secătuit. Nu putea lupta cu amândoi. Nu dormise mai deloc toată săptămână şi faptul că trebuia să-şi apere deciziile profesionale în faţa ei îl deranja profund. Laboratorul din Franţa a detectat o problemă foarte gravă, o eroare de concepţie care poate să fie mortală. Trebuie eliminată, adăugă calm, ca pe un fapt banal, dar ea continuă să-l privească cu suspiciune.

— Tata spune că nu vrei să mergi la audieri. Vocea ei era încărcată de reproşuri.

— Bineînţeles. Crezi că am să mă prezint în faţa FDA cu un produs imperfect pentru a cere autorizaţia de a-l vinde unor oameni neavizaţi? Nu fi ridicolă. Nu-mi dau seama de ce tatăl tău a avut o asemenea reacţie. Sper totuşi că se va răzgândi după ce va citi raportul.

— Tata spune că te porţi copilăreşte, că rapoartele sunt isterice şi că nu e cazul să intrăm în panică. Era insistentă şi Peter simţi cum i se contractă muşchii obrazului. Nu avea de gând să continue discuţia cu ea.

— Nu cred că e momentul să discutăm despre asta. Tatăl tău s-a supărat foarte tare, şi eu la fel. Şi tot ca el, nici eu n-

am vrut ca rezultatele să fie astea, însă nu e o soluţie să le negăm.

— Vorbeşti de parc-ar fi un prost, spuse ea furioasă şi, de data asta, Peter strigă la ea:

— Se poartă prosteşte, iar tu te porţi ca şi când i-ai fi mamă. Asta nu are nicio legătură cu noi doi. E vorba de afaceri şi de o decizie importantă care ar putea ameninţa vieţi omeneşti. Nu tu trebuie să o iei, sau măcar să o discuţi, şi nu cred că trebuie să te amesteci. Îl înfuria faptul că Frank îi telefonase ca să se plângă imediat după ce ieşise el din birou. Îşi aminti imediat de spusele Oliviei. Avea dreptate. Kate şi tatăl ei îi conduceau viaţa. Şi niciodată nu observase – şi asta îl enerva cel mai tare.

— Tata spune că nu vrei să apari nici în faţa Congresului pentru preţuri. Avea o voce rănită, iar Peter oftă neajutorat.

— N-am spus asta. Am spus doar că trebuie să menţinem un plafon scăzut pentru moment, dar nu m-am decis încă în privinţa Congresului. Nu sunt încă la curent cu asta. Ea era însă. Frank îi spusese totul. Şi, ca de obicei, ştia mai multe decât el.

— De ce eşti aşa de dificil? Kate continua să-l hărţuiască pe când el încerca să o ajute la spălat vasele. Şi era atât de obosit încât se clătina şi abia mai vedea.

— Nu e treaba ta, Kate. Lasă-l pe tatăl tău să conducă Wilson-Donovan. Ştie el ce face. N-ar fi trebuit să se plângă fiică-si. Peter era livid.

— Exact asta încercam să-ţi spun, replică ea cu un aer victorios. Nici măcar nu se arătase bucuroasă să-l vadă. Nu voia decât să-şi apere tatăl. Nu părea să o intereseze oboseala lui, propria lui dezamăgire datorată lui Vicotec. Nu se gândea decât la taică-său. Totul îi apărea acum cu o claritate mai mare ca niciodată, iar expresia din ochii ei îl durea. Lasă-l pe tata să decidă. Dacă el spune că te poţi prezenta înaintea FDA, n-ai niciun motiv să nu o faci. Şi dacă ţine să te prezinţi în faţa Congresului, de ce să nu te duci? Ascultând-o, simţea nevoia să ţipe.

— Nu prezenţa mea în Congres e problema. Iar prezenţa înaintea FDA cu un produs potenţial periculos este curată sinucidere, şi pentru noi, pentru companie, şi pentru bolnavii care l-ar putea utiliza, nepreveniţi asupra potenţialelor complicaţii letale. Ştiind ce ştii acum, ai lua thalidomidă? Sigur că nu. Ai cere autorizaţie pentru el în faţa FDA? Sigur că nu. O dată prevenit, nu poţi ignora erorile ce s-au strecurat în conceperea acestor produse, Kate. Ar fi o nebunie, ca şi audierea prematură în faţa FDA. Poţi să dai peste cap întreaga industrie farmaceutică.

— Cred că tata are dreptate. Eşti un laş, îi spuse ea brusc.

— Nu-mi vine să cred, şopti el, privind-o neîncrezător. Ţi-a spus aşa ceva? Ea încuviinţă. Cred că e surmenat şi aş vrea ca tu să nu te mai amesteci. Am lipsit aproape două săptămâni şi nu vreau să mă cert cu tine din cauza tatălui tău.

— Atunci nu-l supăra. L-a deranjat foarte mult modul cum te-ai purtat astăzi cu el. Ai fost grosolan şi rău şi nerespectuos.

— Când nu voi şti cum să mă port, am să-ţi cer sfatul. Până atunci, cred că tatăl tău şi cu mine putem rezolva problema asta singuri. E destul de mare pentru a nu avea nevoie de apărarea ta.

— Ba poate că are nevoie. E aproape de două ori mai bătrân decât tine şi lipsa ta de respect are să-l ducă în mormânt. Aproape că izbucnise în lacrimi certându-l, iar el se aşeză şi îşi scoase cravata. Nu putea fi adevărat ceea ce auzea.

— Ai de gând să încetezi, pentru numele lui Dumnezeu? E ridicol. E major. Îşi poate purta singur de grijă, nu e nevoie să te lupţi pentru el. O să mă omori dacă nu încetezi. N-am închis ochii toată săptămână de grijă pentru testele laboratorului – bineînţeles, mai era şi Olivia, şi trei nopţi de stat de vorbă cu ea şi de condus spre şi de la La Favière. Toate acestea i se păreau atât de ireale încât nu mai credea că se întâmplaseră cu adevărat. Kate îl aduse la realitate cu delicateţea unei explozii nucleare.

— Nu ştiu de ce ai fost atât de crud cu el, spuse suflându-şi nasul, iar Peter o privi îndelung, întrebându-se dacă nu cumva şi ea, şi tatăl ei îşi pierduseră minţile. Era un medicament la mijloc, cu care aveau probleme. Nu era nimic personal. Refuzul lui de a merge cu Vicotec înaintea FDA nu însemna că se revoltă împotriva lui Frank sau că-i aduce vreun afront lui Katie. Erau nebuni? Întotdeauna fusese aşa? Sau situaţia se înrăutăţise brusc? Obosit cum era, îi venea greu să le pună pe toate cap la cap, iar lacrimile lui Katie fuseseră picătura finală. Se ridică şi o îmbrăţişă.

— N-am fost crud cu el, Katie, crede-mă. Poate că a avut o zi rea. Ca şi mine. Hai la culcare, te rog… Mor de oboseală. Sau poate pierderea Oliviei îl făcea să se simtă în halul ăsta? Nu-şi mai dădea seama.

În pat, Katie continuă să bodogănească despre cât de nedrept se purtase cu tatăl ei. Era atât de ridicol, încât încetă să-i mai răspundă şi în cinci minute adormi şi visă o tânără fată pe plajă. Râdea şi îl chema prin semne, iar el alerga spre ea gândind că e Olivia, dar apropiindu-se dădu peste o Katie

foarte supărată pe el. Ţipa la el şi, ascultând-o, o vedea pe Olivia îndepărtându-se.

La trezire se simţi din nou îngrozitor. Avea un sentiment apăsător de disperare şi se simţea ca şi cum ar fi fost bătut cu pietre. Nu-şi dădu seama de ce până când, văzând camera familiară, îşi aminti. Îşi aminti de o altă cameră, o altă zi şi o altă femeie. Greu de crezut că trecuseră numai două zile. Ar fi putut la fel de bine să fi fost o viaţă întreagă. Zăcea în pat cu gândul la ea când Katie intră şi îi spuse că după-amiază vor juca golf cu tatăl ei.

Olivia s-a dus, s-a dus şi visul. Se întorsese la realitate. Aceeaşi viaţă dintotdeauna, numai că o vedea acum într-o altă lumină.

Capitolul 9

Până la urmă, lucrurile şi-au reintrat în normal. Starea de spirit a lui Katie s-a îmbunătăţit şi a încetat să-şi mai considere tatăl un copil nedreptăţit care trebuie apărat. La câteva zile după întoarcerea lui Peter, şi ea şi tatăl ei îşi recăpătaseră buna dispoziţie. Iar Peter era întotdeauna încântat de prezenţa fiilor lui, cu toate că anul acesta îşi petreceau din ce în ce mai puţin timp cu părinţii. De acum Mike avea voie să conducă maşina şi Paul îl folosea pentru drumurile sale, ceea ce însemna că nu mai erau de găsit. Chiar şi Patrick era puţin disponibil. Se îndrăgostise de o fată din vecini şi cât nu dormea era la ea acasă.

— Ce se întâmplă anul ăsta? Parcă am fi leproşi, se plânse Peter într-o dimineaţă la micul dejun. Nu-i mai vedem deloc pe copii. Sunt tot timpul plecaţi. Credeam că o să stea cu noi în vacanţă, nu să iasă împreună cu prietenii. Se simţea părăsit. Îi plăcea să-şi petreacă timpul împreună cu copiii şi dezinteresul lor îl întrista cumva. Între ei era o camaraderie pe care n-o mai simţea alături de Katie.

— Ai să stai cu ei la Vineyard, răspunse ea liniştită. Era mai obişnuită cu acest du-te-vino decât el. Şi, în fond, nu-i lipseau chiar atât de mult. Peter fusese întotdeauna un tată grozav, încă de când erau mici.

— Trebuie să-mi fixez o întâlnire cu ei? La dracu', mai sunt cinci săptămâni până-n august. Iar eu voi sta acolo doar o lună. Glumea numai pe jumătate, iar ea izbucni în râs.

— Sunt băieţi mari, constată.

— Asta înseamnă că am fost concediat? Părea contrariat. La vârsta de paisprezece, şaisprezece şi optsprezece ani, băieţii nu prea mai aveau nevoie de părinţi.

— Mai mult sau mai puţin. Ai putea să joci golf cu tata în weekend-uri. Culmea era că ea îşi petrecea mai mult timp cu taică-său decât băieţii lor cu ei. Nu-i spuse asta, nici nu acceptă ideea că reacţia băieţilor era normală.

Relaţiile dintre el şi Frank erau încă destul de încordate. Chiar în săptămână aceea, Frank aprobase un buget enorm pentru cercetare, cu echipe cu efectivul dublat, care munceau zi şi noapte pentru Vicotec, dar încă nu anulase cererea către FDA, deşi Peter abia acceptase să apară în faţa Congresului pentru problema preţurilor, şi asta numai de dragul lui.

N-o făcea cu plăcere, dar nu merita să se mai opună şi era bine pentru companie să fie văzut acolo. Doar că nu-i plăcea să justifice preţurile mari pe care ei şi alţii din branşă le practicau, uneori exagerat. Dar, după spusele lui Frank,

afacerile sunt afaceri. Aveau în vedere oamenii bolnavi, dar şi profitul. Peter avea alte gânduri cu Vicotec, – spera să-l convingă pe Frank să se mulţumească cu cifre mai puţin astronomice. Mai ales că, cel puţin pentru început, competiţia era exclusă. Deocamdată însă, Frank refuza să discute problema. Nu voia decât promisiunea lui Peter că va merge la audierile din septembrie. Era obsedat. Indiferent de costuri, voia să scoată Vicotec pe piaţă cât mai repede posibil. Voia să între în istorie şi, bineînţeles, să câştige vreo câteva milioane.

Insista să creadă că aveau suficient timp pentru a îndrepta greşelile de concepţie până în septembrie. Peter încetase să se mai certe cu el pentru că ştia că, la nevoie, puteau renunţa la audieri mai târziu. Exista o mică şansă să fie gata până atunci, îndoielnică – după părerea lui Suchard.

— Vrei să-l chemăm pe Suchard aici? Am putea câştiga timp, sugeră el, dar ideea nu-i plăcu lui Frank. Când Peter îl căută la telefon, i se spuse că doctorul Suchard este în concediu. Vestea îl surprinse, nu i se părea momentul potrivit. Dar nimeni nu ştia unde îşi petrece vacanţa şi Peter nu reuşi să dea de el.

Lucrurile se calmară cu totul tocmai spre sfârşitul lui iunie, când se făcuse timpul ca Frank, Kate şi copiii să plece la Vineyard. Peter urma să-şi petreacă weekend-ul de 4 Iulie cu ei, apoi să se întoarcă în oraş. Avea de gând să locuiască în garsoniera firmei şi să-şi petreacă mai mult timp la birou. Se va duce la Vineyard numai pentru weekend. De luni până vineri va sta alături de cercetători, să-i ajute pe cât posibil, în plus, îi plăcea să stea în oraş. La Greenwich s-ar fi simţit singur, fără Kate şi fără copii. Dar aşa putea să lucreze mai mult.

La sfârşitul lui iunie însă îl mai preocupau şi altele. Cu două săptămâni înainte, Andy Thatcher îşi făcuse publică intenţia de a candida la preşedinţie. Peter observase prezenţa Oliviei alături de el la prima conferinţă de presă, ca şi la următoarele. Îşi promiseseră să nu se caute, astfel că îi era imposibil să afle amănunte de la ea. Era deconcertant pentru el să o vadă alături de Andy, cunoscându-i intenţia de a-l părăsi. Trebuia să-şi ţină însă promisiunea de a nu o căuta. Trase concluzia că a renunţat la proiectul de a se despărţi. Se întreba cu ce sentimente o făcea şi dacă nu cumva se lăsase manipulată de Andy. După ce o cunoscuse şi după ceea ce se petrecuse între ei, nu-i plăcea să îşi închipuie că o face din afecţiune. Cel mult din datorie. Nu voia să creadă că o face din dragoste.

După timpul scurt petrecut împreună în Franţa, era ciudat cum vieţile lor îşi reluaseră cursul obişnuit. Şi nu se putea

abţine să se întrebe dacă pentru ea se schimbase ceva, ca în cazul lui. La început a încercat cu disperare să creadă că nimic nu s-a schimbat. Dar lucruri care înainte nu-l deranjau deveniseră acum probleme majore. Dintr-odată, tot ce zicea sau făcea Kate era legat de tatăl ei. Şi la slujbă avea probleme. Cercetările pentru Vicotec nu aduseseră nimic nou. Iar Frank nu fusese niciodată atât de puţin rezonabil. Nici măcar băieţii nu mai aveau nevoie de el. Cel mai rău însă era că îşi simţea viaţa lipsită de bucurie, de mister, de plăcere. Nimic din ceea ce împărtăşise cu Olivia în Franţa. Şi cel mai dureros era faptul că nu avea pe nimeni cu care să stea de vorbă. Nu realizase niciodată cât de mult se îndepărtase de Katie, cât de ocupată era ea cu alte probleme, cu prietenii şi comitetele ei. Nu mai avea loc pentru el; singurul bărbat din viaţa ei era propriul ei tată.

Poate că devenise el prea sensibil sau neînţelegător, poate era prea obosit sau copleşit de problemele cu Vicotec, dar nu părea verosimil. Iar când ajunse lângă ei la Vineyard; de 4 Iulie, totul îl irita. Nu-şi mai găsea locul între prieteni, între el şi Kate nu mai exista nicio comunicare, iar băieţii erau şi aici de negăsit. Era ca şi cum, fără să bage de seamă, s-ar fi schimbat totul, ca şi cum viaţa lor împreună luase sfârşit. Cât de clar îi era acum totul! Se întreba dacă nu cumva el proceda în aşa fel doar pentru a ajunge la o explicaţie cu ea; inconştient, poate spre a se justifica pentru ceea ce se întâmplase în sudul Franţei între el şi Olivia. Ceea ce făcuse ar fi fost scuzabil într-o căsnicie epuizată, nu şi întruna încă viabilă.

Se pomeni căutând prin ziare fotografii ale Oliviei, iar pe 4 Iulie îl văzu pe Andy la televizor. Era într-o adunare la Cape Cod şi poza în faţa vasului lui enorm, ancorat la ţărm. N-o vedea pe Olivia, dar o bănuia pe aproape.

— Ce-i cu tine, te uiţi la televizor ziua-n amiaza mare? Katie îl găsi în dormitor şi, privind-o, nu putu să nu observe cât de bine arată încă. Purta un costum de baie albastru aprins şi brăţara de aur cu inimioară pe care i-o adusese de la Paris. Dar nici părul blond, nici figura ei obraznică nu aveau asupra lui puterea pe care o avea fiecare apariţie a Oliviei. Simţi din nou acel sentiment de vinovăţie, iar Kate remarcă cu uimire expresia lui îngrijorată.

— S-a întâmplat ceva? îl întrebă. Era o bună bucată de vreme de când lucrurile nu mergeau tocmai bine între ei. Era mai pretenţios şi mai iritabil decât de obicei. Şi asta de când se întorsese din Europa.

— Nu, nimic. Voiam doar să văd ştirile.

Întoarse privirea spre televizor cu o expresie vagă.

— De ce nu vii să înoţi? îl întrebă zâmbind. Fusese întotdeauna fericită aici. Era un loc plăcut, iar casa era uşor de întreţinut. Şi era tot timpul înconjurată de copii şi de prieteni. Se simţeau bine aici, deşi vara asta lucrurile stăteau puţin altfel. Peter era sub presiune datorită lui Vicotec, iar ea nu spera decât ca lucrurile să se îndrepte şi să fie totuşi aşa cum şi Peter şi tatăl ei îşi doreau atât de mult. Pentru moment însă, Peter părea nefericit şi distrat.

Cu două săptămâni înainte aflase ceva şocant. Pusese telefonul în furcă şi privise îndelung în gol fără să-i vină să creadă, înainte de a se urca în maşină pentru a discuta personal cu tatăl lui Katie, la Martha's Vineyard.

— L-ai concediat? De ce? Cum ai putut să faci asta? Frank Vineyard îl sacrificase pe purtătorul veştilor rele. Încă nu înţelegea că Paul-Louis îi salvase.

— E un prost. Parc-ar fi o babă care vede fantome pe întuneric. De ce să-l fi ţinut? Pentru prima oară în optsprezece ani, Peter începea să creadă că socrul lui e nebun.

— Este unul dintre cei mai mari savanţi ai Franţei, Frank, şi are patruzeci şi nouă de ani. L-am fi putut aduce aici pentru a grăbi lucrurile.

— Lucrurile merg bine. Am vorbit ieri cu echipa. Mi-au spus că vor fi gata de ziua muncii[3]. Până atunci, Vicotec nu va mai prezenta niciun pericol. Peter nu-l credea.

— Poţi să dovedeşti? Eşti sigur? Paul-Louis a spus că e nevoie de un an.

— Vezi? Nu ştie ce vorbeşte.

Dar Peter se speriase şi se folosi de registrele firmei pentru a-l găsi pe Paul-Louis şi îi telefonă în prima seară după ce ajunse la New York ca să-i spună că îi pare rău şi să-i vorbească despre Vicotec şi de progresele pe care le făcuseră.

— O să omorâţi pe cineva, spuse Paul-Louis cu puternicul său accent franţuzesc. Dar telefonul îl impresionase şi avusese întotdeauna o mare consideraţie pentru Peter. La început i se spusese că demisia lui se datora lui Peter, aflase însă apoi că decizia fusese a preşedintelui. Nu puteţi risca, insistă el, trebuie să treceţi prin toate testele, şi asta o să vă ia luni de zile, chiar şi aşa, cu efectivele dublate, şi lucrând zi şi noapte. Nu-i lăsa să facă aşa ceva.

— N-am să-i las. Îţi promit. Apreciez tot ce ai făcut pentru noi. Îmi pare rău pentru cele întâmplate. Şi era sincer.

— E-n regulă, spuse francezul, zâmbind filosofic. I se făcuse deja o altă ofertă, de la o importantă companie germană care avea o fabrică de produse farmaceutice în Franţa. Era însă nevoie de timp pentru a cântări oferta. Asta

făcea acum în Anglia. Înţeleg. Vă urez succes. Ar putea fi un medicament extraordinar.

Mai vorbiră o vreme, iar Paul-Louis promise să ţină legătura; în săptămână următoare Peter supraveghe rezultatele cu şi mai mare atenţie. Dacă Paul-Louis avea dreptate, mai era mult de lucru înainte ca Vicotec să primească lumină verde.

Pe la sfârşitul lui iulie păreau să facă progrese şi Peter plecă destul de încurajat la Martha's Vineyard. I se promiseseră rapoarte zilnice prin fax. Cu toate acestea, nu-şi găsea liniştea. Faxul îl lega ca un cordon ombilical de birou şi de echipa de cercetători.

— Nu te distrezi deloc anul ăsta, se plânse nevastă-sa, deşi nici ea nu se purta prea atent cu el. Trebuia să se vadă cu prietenii, să lucreze în grădină, să-şi petreacă o grămadă de timp la casa tatălui ei, să-l ajute să renoveze şi să se hotărască dacă să modernizeze sau nu bucătăria de vară. Îl ajuta să-şi distreze prietenii, organizase câteva petreceri pentru el la care participase şi Peter. Dar şi de asta s-a plâns Peter. S-a plâns că nu stă niciodată lângă el şi că, ori de câte ori o vede, se grăbeşte spre tatăl ei.

— Ce e cu tine? Înainte nu erai gelos pe tata. Parc-aş fi obiectul unei dispute între voi doi, zise ea agasată. Peter fusese întotdeauna înţelegător, iar acum se plângea continuu în privinţa tatălui ei. Şi nici acesta nu era mai bun, încă furios din cauza poziţiei lui Peter faţă de Vicotec.

Anul acela se instalase o anume stare de tensiune între cei doi, iar pe la mijlocul lui august Peter era gata să se întoarcă în oraş, folosind munca drept pretext. Îi ajunsese. Nu ştia sigur ce anume: poate că el era vinovat; în plus, câteva certuri cu copiii, relaţiile cu Kate ceva mai încordate ca de obicei. Mai mult, se săturase până peste cap să ia cina la Frank acasă. Şi, culmea, vremea era mizerabilă – furtună timp de o săptămână, plus ameninţarea unui uragan dinspre Bermude. În cea de-a treia zi, i-a trimis pe toţi la cinematograf, a întărit storurile şi a ancorat mobilierul de pe terasă. Ceva mai târziu lua masa în faţa televizorului, privind un meci, iar în pauză trecu pe ştiri pentru informaţii despre uraganul Angus. Îl surprinse să vadă o fotografie a unui vas enorm, apoi o fotografie a senatorului Thatcher şi o frază prinsă la mijlocul ei: „… tragedia de azi-noapte. Trupurile nu au fost încă găsite. Senatorul nu a făcut niciun comentariu".

— Dumnezeule! exclamă Peter şi se ridică lăsând sandvişul pe masa din spatele său. Trebuia să afle ce se întâmplase cu ea. Murise sau era în viaţă, era trupul ei cel pe

care-l căutau? Era pe punctul să izbucnească în lacrimi şi începu frenetic să schimbe canalele.

— Bună, tată. Cine e la bătaie? întrebă Mike în trecere prin cameră. Peter nu realizase că s-au întors de la film şi arăta ca o stafie.

— Nu ştiu… nici cât e scorul… nu ştiu… n-are importanţă… După ce Mike ieşi din cameră, se întoarse spre televizor şi începu să caute, fără rezultat mai întâi. Apoi găsi, pe Channel 2, şi de data asta aproape de la început. Îi prinsese în apele înşelătoare de lângă Gloucester pe vasul enorm al lui Andy. În ciuda mărimii şi stabilităţii deosebite, s-au lovit de stânci şi vasul s-a scufundat în mai puţin de zece minute. La bord erau cam o duzină de oameni. Vasul era computerizat şi Thatcher îl manevra singur, ajutat doar de un marinar şi de nişte prieteni. Deocamdată, câţiva pasageri lipseau, dar senatorul supravieţuise. La bord mai erau soţia sa şi fratele acesteia, congresmanul de Boston, Edwin Douglas. Din nefericire, soţia congresmanului şi amândoi copiii acestora fuseseră aruncaţi peste bord. Corpul ei fusese găsit de dimineaţă, nu şi ale copiilor. Olivia Thatcher Douglas, soţia senatorului, mai mult moartă decât vie, se afla la spitalul Addison Gilbert în stare critică. Fusese salvată noaptea târziu de patrula de coastă. O găsiseră în stare de inconştienţă, adusă la ţărm de vesta de salvare.

— Doamne… Dumnezeule… Olivia. Îi era atât de frică de ocean. Se abţinea cu greu să nu plece spre ea. Dar cum ar putea să explice una ca asta? Ce-ar spune presa? Un om de afaceri necunoscut a apărut azi la spital, ţinând neapărat să o vadă pe doamna Thatcher; a fost împiedicat. A fost pus în cămaşa de forţă şi trimis acasă la nevastă ca să-şi vină-n fire… Nu ştia cum ar putea ajunge la ea ca să o vadă fără să-şi creeze probleme amândurora. Se aşeză şi, uitându-se la televizor, realiză că deocamdată, cât se afla în stare critică, nu putea găsi nicio soluţie. Pe un alt canal se spunea că nu-şi recăpătase cunoştinţa şi că se afla în stare de comă; derulară apoi setul obişnuit de fotografii, oprindu-se asupra fiecărei tragedii a vieţii ei, exact ca la Paris. Se aflau reporteri şi în jurul casei părinţilor ei din Boston; fixară apoi chipul înnebunit de durere al fratelui ei ieşind din spital după pierderea soţiei şi a copiilor. Vederea lui era dureroasă şi Peter simţi cum lacrimile i se rostogolesc pe obraji.

— S-a întâmplat ceva, tată? Mike se întorsese şi-şi privea îngrijorat tatăl.

— Nu, sunt… Eu sunt bine… tocmai li s-a întâmplat ceva unor prieteni. E groaznic. Furtuna a scufundat la Cape Cod noaptea trecută vasul senatorului Thatcher. Se pare că s-au

pierdut câţiva oameni şi alţi câţiva au fost răniţi…Iar ea se află încă în comă. Cum de i se putuse întâmplă aşa ceva? Şi dacă ar fi murit? Inimaginabil.

— Îi cunoşti? îl întrebă Katie surprinsă, trecând prin cameră spre bucătărie. Scria ceva despre accident şi în ziarul de dimineaţă.

— I-am cunoscut la Paris, răspunse el, grijuliu să nu spună mai mult, să nu se trădeze prin voce sau mai rău, prin lacrimi.

— Se spune că ea e foarte ciudată. Şi că el va candida la preşedinţie, adăugă Katie prin uşa bucătăriei, dar Peter nu răspunse. Urcase în dormitor în linişte şi încerca să sune la spital.

Nu află nimic de la surorile de la Addison Gilbert. Spusese că e un prieten apropiat al familiei şi nu aflase nimic în plus faţă de ceea ce auzise la televizor. Era în comă încă de când fusese găsită. Cât ar putea să dureze una ca asta? se întreba dacă creierul îi va fi afectat, dacă are să moară, dacă are să o mai vadă vreodată. Gândindu-se astfel, simţea iarăşi nevoia imperioasă de a fi lângă ea. Nu putea face altceva decât să stea întins pe pat şi să-şi amintească.

— Te-ai liniştit? Katie urcase să caute ceva şi rămase surprinsă găsindu-l întins pe pat. Erau zile întregi de când se purta straniu, de fapt aşa se purtase toată vara. Ca şi propriul său tată, de altfel. Din punctul ei de vedere, Vicotec avusese o influenţă nefastă asupra amândurora şi o îngrijora faptul că se hotărâseră să meargă mai departe. Nu merita preţul pe care îl plătea fiecare dintre ei. Îl privi pe Peter şi văzu că avea ochii umezi. O intrigă. Te simţi bine? îl întrebă din nou, îngrijorată. Îi puse mâna pe frunte, dar nu avea febră.

— Mă simt bine, spuse el, simţindu-se iarăşi vinovat faţă de ea, dar gândul la Olivia îl împiedica să se comporte normal. Chiar dacă nu o mai văzuse de atunci, simţea că lumea va fi altfel fără figura ei blândă, fără ochii ei care îl duceau cu gândul la catifeaua cafenie. Ar fi vrut să meargă acum la ea şi să-i deschidă şi să o mai sărute o dată. Ar fi vrut să fie lângă ea. Şi când îl văzu din nou pe Andy la televizor, îi veni să-l strângă de gât pentru că nu se află lângă ea. Vorbea despre cele întâmplase, cum îi luase furtuna prin surprindere, cât de trist era că nu putuseră salva copiii. Şi făcea cumva ca, fără să o spună, în ciuda pierderilor de vieţi şi a pericolului în care se găsea soţia lui, să se erijeze în erou.

În seara aceea, Peter a fost şi mai tăcut ca de obicei. Uraganul anunţat trecuse. Apoi sună la spital. Nu se schimbase nimic. Pentru el şi pentru familia Douglas, ce aştepta la spital, a fost un weekend de coşmar. Duminică seara, târziu, după ce Katie s-a dus la culcare, a mai sunat o

dată. Era a patra zi şi simţi că i se moaie genunchii când sora pronunţă cuvintele pentru care se rugase să-i fie dat să le audă.

— Şi-a revenit, spuse sora, iar el simţi cum lacrimile i se opresc în gât. Se va face bine, îl asigură ea blând, iar el închise şi începu să plângă cu capul în mâini. Era singur acum, îşi permitea să plângă în voie. Nu putuse să se gândească la nimic altceva în ultimele două zile. Nu fusese în stare nici măcar să-i lase un mesaj, îi trimisese doar gândurile bune şi rugăciunile sale. O surprinsese pe Katie duminică dimineaţa, când s-a dus la biserică.

— Nu ştiu ce are, îi spusese tatălui ei seara, la telefon. Pot să jur că e vorba de tâmpenia aia de Vicotec. Îl urăsc. Îl îmbolnăveşte, iar pe mine mă înnebuneşte.

— O să-i treacă, replicase taică-său. O dată pe piaţă, vom fi cu toţii mai fericiţi.

Dar Katie nu era chiar atât de sigură. Disputele lor în această problemă deveniseră prea dureroase.

În dimineaţa următoare, Peter sună din nou la spital, dar nu i se permise să vorbească cu ea. În continuare folosea nume false; de data aceasta spuse că este un văr din Boston. Nu putea să-i trimită vreun mesaj, fie şi codificat, pentru că nu ştia cine l-ar putea intercepta. Dar ea era în viaţă şi se simţea bine. În câteva zile avea să se întoarcă acasă şi Andy Thatcher spusese într-o conferinţă de presă cât fuseseră de norocoşi. A doua zi urma să plece pe Coasta de Vest. Era în campanie electorală, iar ea se afla în afară de orice pericol.

S-a întors la timp pentru funeraliile soţiei şi copiilor lui Edwin. Peter privea uluit imaginile de la televizor şi se simţi uşurat să observe că Olivia lipseşte. O cunoştea îndeajuns ca să ştie că n-ar fi putut suporta aşa ceva. I-ar fi amintit de propriul copil. Dar părinţii ei se aflau acolo, şi Edwin lângă ei, vizibil marcat, şi bineînţeles – Andy, ţinându-l pe după umeri pe fratele Oliviei. Erau toţi acolo, o familie de politicieni profesionişti, urmăriţi discret de la distanţă de toate posturile de televiziune şi de toate ziarele cu putinţă.

Olivia a urmărit totul la televizor şi a plâns. A insistat să privească, în ciuda sfaturilor surorilor. Era familia ei, şi ea nu putea fi lângă ei, dar mai târziu, când l-a văzut pe Andy într-un interviu în care vorbea despre curajul lor, al tuturor, şi despre eroismul lui personal, a simţit nevoia să-l omoare.

Şi nici măcar nu s-a sinchisit să o sune să-i spună cum s-a comportat Edwin. A telefonat acasă şi tatăl ei părea beat şi i-a spus că mama e sub sedative. Familia trecea prin momente extrem de grele şi Olivia ar fi preferat să fi murit ea în locul lor. Copiii erau atât de mici, iar cumnata ei era din nou

însărcinată. Şi, oricum, Olivia nu credea că mai are pentru ce trăi. Trăia o viaţă goală, era marioneta unui egoist. Nu i-ar fi păsat nimănui dacă oricare dintre ei s-ar fi prăpădit, cu excepţia părinţilor. Se gândi apoi la Peter, la clipele petrecute împreună şi îşi dori să existe un mijloc să-l vadă. Dar, ca şi alţi oameni pe care îi iubise, Peter făcea acum parte din trecut şi în niciun fel nu-i putea rezerva un loc în prezentul sau viitorul ei.

Zăcea în pat plângând după ce închisese televizorul, gândindu-se cât de deşartă e viaţa. Nepoţeii ei muriseră, mama lor, propriul ei copil a… Tom, fratele lui Andy. Numai oameni buni. Era imposibil să înţelegi de ce.

— Cum vă simţiţi, doamnă Thatcher? întrebă una dintre surori cu blândeţe. Părea atât de nefericită şi singură, acum, că toţi erau la Boston pentru funeralii. Sora era îngrijorată din cauza ei şi, deodată, îşi aminti. E cineva care vă caută la fiecare câteva ore. Un bărbat. Spune că e un vechi prieten. Apoi zâmbi: Şi azi dimineaţă a spus că e un văr. Dar sunt sigură că e tot el. Nu-şi spune niciodată numele, dar pare foarte îngrijorat pentru dumneavoastră.

Olivia ştiu că e vorba de Peter fără să stea pe gânduri. Cine altcineva ar putea să sune şi de ce n-ar spune cine e? El trebuia să fie şi ridică spre sora de lângă ea ochii plini de tristeţe.

— Pot să vorbesc cu el data viitoare? Arăta ca un copil bătut. Fragmente din vasul avariat o loviseră şi era plină de vânătăi. Fusese o tragedie teribilă şi niciodată nu avea să se mai apropie de ocean.

— Am să încerc să vă fac legătura dacă mai sună, o asigură sora şi se îndepărtă.

Dar în dimineaţa următoare, când Peter sună, Olivia dormea. Iar apoi fu de serviciu o altă soră.

Olivia zăcea în pat cu gândul la el, la Vicotec. Nu avea cum să primească veşti despre el şi conveniseră să nu se caute când s-au despărţit. Era greu însă. Mai ales aici, la spital. Avea atâtea lucruri la care să se gândească, atâtea lucruri din viaţa ei pe care le ura. Îi promisese lui Andy să stea alături de el, dar îi trebuia toată forţa pe care o avea pentru a-şi ţine promisiunea. Şi dintr-odată nu se mai putea gândi decât la viaţă, la cât de scurtă, de imprevizibilă era şi cât de preţioasă. Îşi vânduse sufletul pentru următorii cinci ani, ani ce i se păreau acum o eternitate. Mai avea doar o speranţă, ca el să piardă alegerile, altfel nu va supravieţui. Şi nevasta unui preşedinte nu putea să dispară pur şi simplu. Pentru cinci ani de acum înainte, va trebui să joace cum i se cântă.

Petrecu încă patru zile la reanimare până când plămânii ei au funcţionat corect, şi apoi au mutat-o într-o altă cameră, iar Andy a venit cu avionul din Virginia să o vadă. Cum ajunse, spitalul se umplu de reporteri, plus o echipă de televiziune; câţiva se strecurară până la ea. Dispăru imediat sub cearşafuri şi o soră îi obligă să părăsească etajul, dar presa era atrasă de Andy ca rechinii de sânge şi Olivia era vânatul cel mic. Iar Andy avusese o idee grozavă: aranjase o conferinţă de presă pentru ea la spital, a doua zi de dimineaţă, la ieşirea din camera ei. Îi trimitea un coafor şi un machior. Aranjase totul, putea să vorbească presei dintr-un cărucior cu rotile. În timp ce-i dădea explicaţiile necesare, Olivia simţea cum îi creşte pulsul şi i se întoarce stomacul pe dos.

— Nu sunt încă în stare. Îi amintea de moartea lui Alex, când presa o vânase continuu. Poate că acum vor vrea să ştie dacă şi-a văzut nepoţii sau cumnata murind sau cum se simte acum, când ei au murit şi ea supravieţuieşte. Şi cum ar putea să explice aşa ceva? Simţea că se sufocă numai gândindu-se la toate astea, şi nu făcea altceva decât să clatine din cap şi să spună: Nu pot, Andy… îmi pare rău… După care se întoarse cu spatele spre el, întrebându-se dacă Peter a mai sunat. Nu o mai văzuse pe sora aceea de când plecase de la reanimare şi nimeni nu-i spunea nimic. Şi nu putea să întrebe de el – un bărbat fără nume care suna de câteva zile. Nu trebuia să atragă atenţia asupra ei.

— Ascultă, Olivia, trebuie să vorbeşti cu presa, altfel vor crede că ascundem ceva. Ai stat patru zile în comă. Doar nu vrei să creadă oamenii că eşti nebună. Îi vorbea ca şi cum ar fi fost şi nu-i ieşea din cap conversaţia dureroasă pe care o avusese de dimineaţă cu fratele ei. Era într-o stare deplorabilă şi îşi imagina ce simte, amintindu-şi prin ce trecuse ea însăşi când murise Alex. Numai că el îşi pierduse întreaga familie; iar acum Andy voia să vorbească presei dintr-un scaun cu rotile.

— Nu-mi pasă ce cred, n-am de gând s-o fac, ripostă ferm.

— Trebuie, strigă el, am făcut un contract!

— Îmi faci greaţă, răspunse ea şi îi întoarse iar spatele. A doua zi refuză să-i primească. Nu i-a primit nici pe coafor, nici pe machior şi a refuzat să iasă din cameră în scaunul cu rotile. Reporterii s-au considerat jigniţi, iar Andy a ţinut o conferinţă de presă în hol, fără ea. Le-a explicat că era traumatizată şi că se simţea vinovată că trăieşte, ca şi el, deşi era greu să ţi-l închipui pe Andy Thatcher suferind de ceva în afară de dorinţa arzătoare de a ajunge cu orice preţ la Casa Albă. Şi pentru că nu putea să piardă o asemenea ocazie, a doua zi lăsă chiar el trei reporteri să între în camera ei. Când

a dat cu ochii de ei, Olivia s-a speriat şi a început să plângă, astfel că o soră şi doi infirmieri i-au dat afară cu forţa. Au apucat însă să-i facă o jumătate de duzină de fotografii înainte de a ieşi din cameră şi s-au regrupat în hol ca să discute cu Andy. Când acesta s-a întors, după ce reporterii au părăsit spitalul, Olivia s-a ridicat din pat, agitându-se ameninţător.

— Cum ai putut să-mi faci una ca asta? Edwin tocmai şi-a pierdut întreaga familie, iar eu nici măcar nu am ieşit din spital.

Plângea şi îl lovea cu pumnii în piept, cu sentimentul că a fost violată. Andy trebuia însă să le arate că trăieşte şi e sănătoasă, că nu a înnebunit, aşa cum bănuiau din moment ce părea să se ascundă. Ea încerca doar să-şi păstreze demnitatea, dar Andy nu se sinchisea de atât de puţin. Nu-şi apăra decât interesele politice.

Peter a văzut fotografiile cu ea târziu, la ştirile de seară, şi era cu inima alături de ea. Aşa cum zăcea în pat plângând, arăta fragilă şi speriată. Avea în ochi o expresie de fiinţă abandonată care îi sfâşie inima. Purta o cămaşă de noapte de spital şi în amândouă mâinile tuburi intravenoase, iar unul dintre reporteri spuse că încă mai suferea de pneumonie. Era o imagine dramatică, care atrăgea compasiune, adică exact ce dorea soţul ei. După ce închise televizorul, nu se mai putu gândi la altceva.

Olivia îl surprinse pe Andy când i se făcu externarea la sfârşitul săptămânii prin refuzul de a merge acasă cu el. Vorbise deja cu maică-sa. Urma să se ducă la părinţi. Aveau nevoie de ea şi se ducea acasă, la Boston.

— E ridicol, Olivia, se plânse Andy când îi spuse la telefon ce avea de gând să facă. Nu mai eşti un copil, trebuie să vii cu mine în Virginia.

— De ce? îl întrebă ea direct. Ca să mă trezesc în fiecare dimineaţă cu reporterii în cameră? Familia mea a trecut prin nişte clipe groaznice, trebuie să fiu lângă ei. Nu-l învinuia pentru accident. Furtuna nu se stârnise cu voia lui, dar tot ce se întâmplase de atunci încoace era lipsit de demnitate, de compasiune şi de cea mai elementară decenţă şi nu avea să-l ierte niciodată pentru asta. Profitase de toţi. Şi o mai făcu încă o dată, la plecarea din spital, când o întâmpină în hol o armată de reporteri. Numai Andy ştia că părăseşte spitalul, numai el putea să-i anunţe. Şi au venit şi acasă la părinţii ei, dar de data aceasta tatăl ei a pus piciorul în prag.

— Avem nevoie de intimitate, a spus el şi, în calitate de guvernator, a fost ascultat. A dat câteva interviuri, dar a explicat că nici soţia, nici fiica şi cu atât mai puţin fiul său nu

erau în stare să se adreseze presei pentru moment. Sunt sigur că mă înţelegeţi, încheiase elegant, acceptând să i se facă o fotografie. Nu avea altă explicaţie pentru prezenţa doamnei Thatcher la el acasă, în afară de faptul că ţinea să fie alături de mama şi fratele ei, care se afla şi el cu ei. Edwin Douglas nu era încă în stare să locuiască în propria casă.

— Între soţii Thatcher a intervenit cumva o răceală din cauza accidentului? îi strigă un reporter, şi întrebarea îl surprinse. O întrebase acelaşi lucru pe nevastă-sa în noaptea trecută, sperând ca ea să ştie ceva ce lui îi scăpa.

— Nu cred, se încruntă Janet Douglas, Olivia nu mi-a spus nimic, dar amândoi ştiau că sunt multe lucruri pe care le ţine pentru ea. Trecuse prin multe în ultimii ani şi îi plăcea să facă ce vrea.

Când auzise despre întrebare, Andy se plânsese şi-i ceruse să vină acasă imediat, ca să nu dea naştere la zvonuri.

— Am să vin acasă când mă voi simţi în stare să vin, răspunsese ea cu răceală.

— Şi când se va întâmplă asta? Urma să se întoarcă în California peste două săptămâni şi voia să o ia cu el.

Se gândise să-l urmeze în Virginia peste câteva zile, dar insistenţele lui îi sporiră dorinţa de a mai întârzia; după o săptămână, mama ei încercă să o facă să vorbească.

— Ce se întâmplă? o întrebă cu delicateţe pe când Olivia se afla în dormitorul mamei sale. Aceasta îşi revenea după una din migrenele ei obişnuite cu ajutorul unei pungi cu gheaţă. Totul e în regulă între tine şi Andy?

— Depinde de ce numeşti tu *în regulă,* răspunse Olivia. Nu e mai rău decât de obicei. Andy e doar stresat că nu-i las pe reporteri să mă calce în picioare şi că nu vreau să retrăiesc accidentul pentru micul ecran. Dă-i o zi sau două, mamă, şi o să aranjeze el lucrurile.

— Politica schimbă oamenii, spuse mama ei cu înţelepciunea celui trecut prin aşa ceva. O ştia mai bine ca oricine, ştia cât de mult îi costase. Chiar şi mastectomia[4] pe care o suferise de curând fusese anunţată la televiziune, însoţită de diagrame, plus un interviu cu medicul ei. Era însă soţia guvernatorului, nu trebuia să o surprindă. Toată viaţa ei de adult fusese în atenţia publicului şi o costase enorm. Iar acum, fiica ei plătea şi ea. Costă scump fie să câştigi, fie să pierzi alegerile.

Olivia o privi în tăcere şi se întrebă ce ar spune mama ei dacă i-ar destăinui adevărul. Se gândea de câteva zile, pentru că acum ştia ce are de făcut.

— Am de gând să-l părăsesc, mamă. Nu mai pot. Am încercat să plec în iunie, dar îşi doreşte atât de tare să fie

preşedinte, încât am acceptat să îl susţin în campanie şi să rămân cu el patru ani în caz de victorie. Îşi privi mama cu o expresie de nefericire în ochi. Ceea ce făcea părea şi mai urât acum, că o spunea. Mă plăteşte cu un milion pe an pentru asta. Şi ce e mai trist e că nici măcar nu-mi pasă. Am făcut-o pentru că l-am iubit. Dar încep să cred că niciodată nu l-am iubit cu adevărat, nici măcar la început. Acum ştiu că n-am să pot s-o fac. Nu-i datora asta nimănui, nici măcar lui Andy.

— Atunci las-o baltă, spuse Janet Douglas direct. Chiar şi un milion pe an e prea puţin. Chiar şi zece. Pentru nicio sumă nu merită să-ţi distrugi viaţa. Pleacă acum, cât mai poţi, Olivia. Eu ar fi trebuit să o fac cu ani în urmă. Acum e prea târziu. Am început să beau, mi-am distrus sănătatea şi căsnicia, nu mai pot face nimic altceva. Am vrut să plec, dar ar fi suferit întreaga familie şi viaţa voastră, a tuturor, ar fi fost un calvar. Olivia, dacă tu nu doreşti asta cu disperare, pleacă acum, cât încă se poate. Te rog, draga mea. Şi ochii i se umplură de lacrimi pe când îi strângea mâna fiicei sale. Te rog. Indiferent de ce va spune tatăl tău, sunt cu totul de partea ta. O privi apoi cu şi mai multă seriozitate. Una era să abandonezi politica, alta să abandonezi o căsnicie care ar merita încă salvată. Şi el? Ce-ai de gând cu Andy?

— S-a terminat de mult, mamă.

Janet aprobă din nou. Nu era prea surprinsă.

— Aşa mi s-a părut şi mie. Dar nu eram sigură. Apoi zâmbi uşor. Tatăl tău o să creadă că l-am minţit ieri. M-a întrebat dacă s-a întâmplat ceva între voi doi şi i-am spus că nu. Dar atunci nu eram sigură.

— Mulţumesc, mamă, spuse Olivia îmbrăţişând-o. Te iubesc. Mama îi făcuse cadoul cel mai de preţ – binecuvântarea ei.

— Şi eu te iubesc, scumpa mea, îi spuse ţinând-o strâns în braţe. Să faci ceea ce trebuie să faci, fără să te gândeşti la ce are să spună tatăl tău. O să fie bine. El şi Andy or să strige o vreme, dar are să le treacă. Iar Andy e tânăr. Se poate recăsători şi va încerca data viitoare. Nu te lăsa intimidată, Olivia. Ceea ce-i dorea cu adevărat fiicei sale era libertatea.

— Nu vreau să mă întorc, mamă. Niciodată. Trebuia să fi plecat cu ani în urmă… înainte ca Alex să se nască, sau măcar după ce a murit.

— Eşti tânără, ai să-ţi faci o viaţă a ta, îi spuse ea visătoare. Ea nu avusese parte de asta. Renunţase la propria-i viaţă, la carieră, la prieteni, la vise. Ultima picătură de energie o pusese în slujba carierei politice a bărbatului ei. Pentru fata ei dorea altceva. Ce-ai de gând să faci?

— Vreau să scriu. Zâmbi timid, iar mama ei râse.

— Şi cercul s-a închis, nu-i aşa? Fă-o atunci şi nu lăsa pe nimeni să te împiedice.

Au continuat să vorbească toată după-amiaza şi au mâncat împreună în bucătărie. Olivia a fost tentată să-i povestească despre Peter, dar a renunţat. A spus doar că se gândeşte să se întoarcă în Franţa, în satul de pescari pe care-l îndrăgea atât de mult. Era locul ideal pentru scris, pentru a te ascunde, dar mama ei o preveni:

— Nu te poţi ascunde o viaţă.

— De ce nu? şi zâmbi trist. Nu-i rămânea altceva decât să dispară, de data asta oficial. Dar nu mai voia să aibă de-a face cu presa şi cu publicul.

În seara aceea, fratele ei li s-a alăturat la cină. Era profund îndurerat, dar o dată sau de două ori îl făcu să râdă; el continua să se ţină la curent prin fax şi telefon cu ceea ce se întâmplă la Washington. Oliviei nu-i venea să creadă că se putea gândi la aşa ceva, dar îi semăna tatălui lor chiar şi în faţa unei nenorociri atât de mari. Era evident la fel de implicat ca tatăl şi ca soţul ei. Noaptea târziu îl sună pe Andy să-i spună că a luat o decizie foarte importantă.

— Nu mă mai întorc, spuse simplu.

— Iar începi? De data asta părea agasat. Ai uitat de contractul nostru?

— Nu scrie nicăieri în contract că sunt obligată să stau cu tine. Spune doar că, *dacă o fac,* mă vei plăti cu un milion pe an. Tocmai ţi-am economisit o groază de bani.

— Nu poţi face asta! ripostă el, mai furios ca întotdeauna. I se aşeza dintr-odată de-a curmezişul planurilor lui.

— Ba da, Andy. Pot. Şi am să o fac. Mâine dimineaţă plec. În Europa.

Pleca de fapt peste câteva zile, dar voia să fie sigură că a înţeles că totul s-a terminat. A doua zi s-a arătat în Boston şi, aşa cum prevăzuse mama, tatăl i s-a alăturat lui Andy. Dar avea treizeci şi patru de ani, era o femeie matură şi ştia ce face. Nimic n-ar fi putut-o determina să dea înapoi.

— Îţi dai seama la ce dai cu piciorul? îi strigă taică-său din partea cealaltă a camerei, sub privirile recunoscătoare ale lui Andy. Parcă era la proces.

— Da, spuse ea, privindu-i în faţă, inimă zdrobită şi minciuni! Am avut suficient până acum şi cred că mă voi descurca şi fără. Şi, era să uit, exploatare.

— Nu face pe deşteapta, replică taică-său dezgustat, ca un politician de şcoală veche, fără politeţea lui Andy. E o viaţă minunată, o mare ocazie, o ştii prea bine.

— Poate pentru tine, spuse ea, privindu-l cu o tristeţe nedisimulată. Pentru noi, ceilalţi, e o viaţă plină de

dezamăgiri şi de singurătate, de promisiuni călcate. Vreau o viaţă adevărată, alături de un om adevărat, sau singură, dacă altfel nu se poate. Nici măcar nu mă interesează. Vreau doar să uit de politică, nici să nu mai aud de ea. Aruncă o privire spre maică-sa şi văzu că zâmbea.

— Eşti o proastă! urlă tatăl ei, iar seara, la plecare, Andy îi promise pe un ton veninos că avea să plătească pentru ce i-a făcut. Şi s-a ţinut de cuvânt. Trei zile mai târziu, când pleca în Franţa, în ziarele din Boston izbucnise scandalul. Se spunea că după tragicul accident în care îşi pierduseră viaţa trei membri ai familiei, Olivia rămăsese cu traume serioase şi se internase iarăşi într-un spital de boli nervoase. Se spunea că soţul ei era foarte îngrijorat pentru ea şi, deşi nu se menţiona explicit, se subînţelegea că va fi vorba despre o despărţire datorată stării ei psihice. Din articol răzbătea o mare simpatie pentru Andy, împovărat cu grija pentru o nebună. Îşi acoperea frumos urmele. Fiind nebună, putea să o părăsească. Unu zero pentru Andy… sau doi zero… sau zece zero? O învinsese el sau pur şi simplu profitase ea de un moment de neatenţie din partea lui şi fugise, reuşind să-şi salveze viaţa? Nu ştia prea bine.

Peter a auzit povestea şi a bănuit că e mâna lui Andy. Nu o recunoştea pe Olivia în toate cele întâmplate. Dar nu putea să verifice fiindcă nu cunoştea numele spitalului. Nu putea să afle adevărul şi asta îl înnebunea.

Câteva zile după discuţia cu Andy, într-o după amiază de joi, mama ei a condus-o la aeroport. Era un august târziu, Peter şi familia lui se aflau încă la Vineyard. Janet Douglas îşi instală fiica în avion şi nu plecă până la decolare. Voia să se asigure că pleacă. În opinia ei, Olivia scăpase din ghearele unei sorţi mai urâte decât moartea. Se simţi ea însăşi eliberată văzând avionul luându-şi zborul spre Paris.

— Noroc, Olivia, şopti, sperând ca multă vreme să nu se întoarcă în State. O aştepta aici mult prea multă durere, prea multe amintiri, rădăcini. Era fericită să o ştie înapoi în Franţa. Când avionul nu s-a mai văzut, Janet făcu semn gărzilor de corp şi ieşi încet din aeroport. Olivia era acum în siguranţă.

Capitolul 10

Pe măsură ce luna august se scurgea şi faxurile şi telefoanele în legătură cu Vicotec se înmulţeau, tensiunea dintre Peter şi socrul lui părea să crească. În weekend-ul de ziua muncii, aproape că devenise vizibilă, o simţiseră până şi băieţii.

— Ce se întâmplă între tata şi bunicul? întrebă Paul sâmbătă după-masă, iar Kate se încruntă când îi răspunse.

— Tatăl tău are probleme, spuse încet, dar băiatul putu să-şi dea seama că aruncă vina pe taică-său pentru tensiunea dintre ei.

— S-au certat? Era destul de mare pentru a înţelege, iar mama lui era de obicei sinceră cu el, cu toate că certuri nu prea avuseseră loc în familia lor. Remarcase doar că din când în când tatăl şi bunicul lui aveau câte o divergenţă de opinii.

— Este vorba de un nou produs, simplifică ea, deşi ştia că lucrurile nu erau nici pe departe atât de simple. Îi ceruse în repetate rânduri lui Peter să ia lucrurile mai uşor. Tatăl ei lucrase toată vara şi nu era tocmai indicat la vârsta lui, deşi chiar şi ea admitea că arată mai bine ca niciodată. La şaptezeci de ani, juca tenis timp de o oră în fiecare zi şi înota în fiecare dimineaţă o milă.

— Aha. Paul era mulţumit cu explicaţia. Atunci nu-i cine ştie ce. Dăduse la o parte necazul de multe milioane pricinuit de Vicotec cu o uşurinţă specifică celor de şaisprezece ani.

În seara aceea sărbătoreau cu toţii sfârşitul verii printr-o petrecere. Aveau să fie de faţă toţi prietenii şi peste două zile vor pleca. Patrick şi Paul se vor întoarce la şcoală, iar Mike la Princeton. Luni vor fi cu toţii înapoi la Greenwich.

Kate avea multe de făcut, trebuia să închidă ambele case, şi a lor, şi a tatălui ei. Împacheta nişte haine când Peter intră şi o privi. Vara asta nu avusese timp pentru el. Dubla lovitură dată de eşecul cu Vicotec şi renunţarea la Olivia aproape imediat ce a descoperit-o i-au provocat o stare din care nu reuşise să iasă nici măcar acum, la sfârşitul lui august. Mai sigur, grijile pentru Vicotec îl aduseseră în stare de depresie, iar presiunea la care l-a supus Frank, ca şi amestecul lui Kate în treburile lui nu aveau cum să-l ajute. Kate era prea implicată între ei şi prea preocupată să-şi apere tatăl. Fără îndoială că şi ceea ce i se întâmplase în Franţa contase. N-a dorit-o. Venise hotărât să continue lucrurile de unde le-a lăsat, dar n-a fost cu putinţă. Era ca atunci când deschizi o fereastră spre o privelişte, ca apoi să o închizi la loc. Continua să privească în neştire peretele gol, amintindu-şi,

chiar dacă sumar, ceea ce văzuse. Ceea ce văzuse împreună cu Olivia era de neuitat şi, deşi nu asta îşi dorise, viaţa lui se schimbase pentru totdeauna. Nu voia să strice nimic şi nu avea să ajungă nicăieri. Nu o contactase niciodată, cu o singură excepţie, după accident, când se afla la reanimare. Dar nici nu putea s-o uite. Iar accidentul îl îngrozise; ştiind că fusese cât pe-aci să moară; i se părea o nedreptate îngrozitoare. Dar de ce ea şi nu el? De ce să fie ea cea pedepsită?

— Îmi pare rău pentru vara asta jalnică, spuse Peter trist aşezându-se pe pat, în timp ce Katie punea un teanc de pulovere într-o cutie cu naftalină.

— N-a fost chiar atât de rea, răspunse blând, aruncându-i o privire peste umăr, cocoţată pe o scară de interior.

— Pentru mine a fost, recunoscu el. Se simţise groaznic toată vara. Am avut atâtea pe cap, simplifică el în chip de explicaţie, iar Kate îi zâmbi, ca apoi să redevină serioasă.

— Şi pentru tata. Nici pentru el n-a fost uşor. Ea nu se gândea decât la Vicotec. Peter se gândea în plus la femeia extraordinară pe care o întâlnise la Paris. Olivia îi făcuse întoarcerea la Kate aproape imposibilă. Kate era atât de independentă şi atât de rece, atât de capabilă să se descurce şi fără el. Nu mai făceau aproape nimic împreună, în afară de vizite seara la prieteni şi partide de tenis cu tatăl ei. El voia mai mult. Avea patruzeci şi patru de ani şi voia dragoste. Voia să comunice cu ea, voia confort şi prietenie, voia plăcere. Voia să o strângă în braţe şi să-i simtă carnea lipită de a lui. Ar fi vrut ca ea să-l dorească. Dar o cunoştea de douăzeci şi patru de ani şi între ei nu mai rămăsese prea multă dragoste. Era înţelegere, respect, plus o serie de interese comune, dar nu-l mai răscolea apropierea ei, iar când se întâmplă totuşi, ea avea de dat telefoane, de mers la întâlniri cu prieteni sau cu tatăl ei. Păreau să piardă orice ocazie de a face dragoste, de a fi singuri, măcar pentru a râde sau a sta de vorbă. Olivia îi arătase exact ce-i lipseşte. Şi adevărul e că ceea ce se întâmplase între el şi Olivia nu se întâmplase niciodată între el şi Kate. Olivia avea ceva atât de tulburător încât i se tăia răsuflarea. Viaţa alături de Katie era ca o promenadă. Cu Olivia, parcă ar fi mers la bal cu prinţesa din poveste. Era o comparaţie tâmpită, dar izbucni în râs la acest gând; apoi o văzu pe Katie privindu-l cu atenţie.

— De ce râzi? Tocmai spuneam cât de greu i-a fost tatei. N-auzise niciun cuvânt, doar visase la Olivia Thatcher.

— Astea sunt riscurile meseriei noastre, spuse Peter distrat. Este o povară uriaşă şi o mare responsabilitate şi nimeni n-a afirmat că e o treabă uşoară. Îl plictisea cu tatăl ei. Dar nu la

asta mă gândeam acum. Ce-ar fi ca noi doi să mergem undeva, împreună? Avem nevoie de asta. Martha's Vineyard nu se dovedise vacanţa din vremurile bune. Am putea merge în Italia sau în altă parte. În Caraibe sau în Hawaii. Ar fi cu totul altceva şi i-ar face plăcere să fie singur cu ea; o asemenea călătorie le-ar putea revitaliza căsnicia.

— Acum? În septembrie? Am o groază de treburi, ca şi tine de altfel. Trebuie să trimit băieţii la şcoală, iar pe Mike trebuie să-l ducem la Princeton în weekend-ul viitor. Îl privea ca pe un nebun, dar el insistă. După atâţia ani, trebuia măcar să încerce să rămână împreună.

— Atunci după ce trimitem copiii la şcoală. N-am spus azi, poate în săptămânile următoare. Ce părere ai? O privea plin de speranţă pe când cobora de pe scară şi îşi dorea să simtă pentru ea ceva mai mult decât simţea. Din păcate, nu simţea. Poate o călătorie în Caraibe ar ajuta.

— Trebuie să te prezinţi la audierile FDA în septembrie. Nu e necesar să te pregăteşti pentru asta?

Nu-i spuse că, indiferent de părerea tatălui său, nu are nici cea mai mică intenţie să se prezinte, şi nici să-i permită tatălui ei să o facă. Nu puteau miza pe speranţa slabă că totul se va rezolva înainte ca Vicotec să ajungă pe piaţă.

— Asta e problema mea, replică. Spune-mi doar când poţi să mergi, ca să aranjez lucrurile. Nu avea în program decât audierea în faţa Congresului asupra problemei preţurilor, cu care fusese de acord. Dar ar fi putut să-şi amâne prezenţa acolo. Era mai mult o chestiune de politeţe şi prestigiu decât una de viaţă şi de moarte. Pentru el, căsnicia lor era de departe mult mai importantă.

— Luna aceasta am o mulţime de întruniri, răspunse ea în doi peri şi deschise un alt sertar plin cu pulovere. Şi privind-o cum roboteşte, se întrebă dintr-o dată ce voia de fapt să spună.

— Ai prefera să nu mergi? Era bine s-o ştie. Poate că şi pe ea o deranja ceva. Apoi, deodată, un gând îl lovi ca un trăsnet. Oare avea şi ea un amant? Era îndrăgostită de altcineva? Îl evita oare? La urma urmei, i se putea întâmplă şi ei, deşi lui nu-i trecuse niciodată prin cap, şi se simţi prost gândindu-se că şi ea putea fi la fel de vulnerabilă ca şi el. Era atrăgătoare încă, şi tânără, şi erau destui bărbaţi în jurul ei. Dar Peter nu ştia cum să o întrebe, întotdeauna fusese destul de rece şi cumva oficială, nu putea să o întrebe dacă nu cumva are un amant. În schimb, o privi cum mai arunca nişte pastile de naftalină în altă cutie cu pulovere. Ai vreun motiv anume pentru care nu vrei să mergi cu mine? o întrebă pe cât

de neutru cu putinţă, iar ea îl privi în cele din urmă şi-i dădu un răspuns care îl enervă:

— Nu mi se pare cinstit faţă de tata. E îngrijorat pentru Vicotec. Are o grămadă de probleme pe cap. Ar fi o dovadă de egoism din partea noastră să zăcem undeva pe o plajă la soare, iar el să stea la birou şi să-şi facă griji. Peter se străduia să-şi ascundă enervarea. Se săturase să-şi facă griji pentru Frank. Făcea asta de optsprezece ani.

— Poate că e momentul să fim egoişti, insistă Peter. Nu te îngrijorează faptul că suntem căsătoriţi de optsprezece ani şi nu prea avem grijă de noi, de nevoile noastre, de căsnicia noastră? Încerca să-i transmită ceva fără să-i trezească suspiciunea.

— Ce vrei să spui? Că te-ai plictisit de mine şi că ai nevoie să mă vezi pe vreo plajă, aiurea, pentru a-ţi trezi interesul? Se întoarse şi îl privi.

Pentru moment, nu ştiu ce să-i răspundă. Era mai aproape de adevăr decât ar fi îndrăznit vreodată să-i spună în faţă.

— Spuneam doar că mi-ar plăcea să scăpăm de tatăl tău, de copii, de robot, de întrunirile tale, chiar şi de Vicotec. Chiar şi aici ne hăituieşte faxul, pe mine cel puţin, parc-aş fi la birou cu plajă cu tot. Nu vreau decât să merg cu tine undeva, fără distracţii, doar să stăm de vorbă, să ne amintim de vremea când eram îndrăgostiţi nebuneşte sau când ne-am căsătorit.

Îi zâmbi. Începuse să înţeleagă.

— Cred că faci o criză tipică vârstei a doua. Şi cred că ai emoţii pentru audierile FDA şi vrei să fugi de ele folosindu-mă drept pretext. Las-o baltă, tinere. O să fie bine. Se va termina totul într-o bună zi, iar noi toţi vom fi mândri de tine. Îi vorbea zâmbind, iar el simţi că îi stă inima în loc. Nu înţelesese nimic, nici măcar că voia de la ea ceva ce i se cuvenea şi nu primea, sau că nu avea intenţia să se prezinte la audieri. Nu avea de gând să se prezinte decât în faţa Congresului pentru preţuri.

— N-are nicio legătură cu FDA, replică el ferm, încercând să pară calm şi refuzând să discute subiectul cu ea. Îi ajunsese tatăl ei. E vorba despre noi, Kate. Nu despre audierile FDA. Dar unul dintre băieţi îi întrerupse. Mike voia cheile de la maşină, iar Patrick era jos cu nişte băieţi şi voia să ştie dacă mai sunt pe undeva ascunse nişte pizza congelate, pentru că mureau de foame.

— Tocmai mă pregăteam să merg la cumpărături, le strigă Kate şi ocazia se pierdu. Se întoarse spre soţul ei înainte de a părăsi dormitorul. Nu-ţi face griji, totul o să fie bine. Şi plecă, iar el rămase timp îndelungat pe pat, simţindu-se golit. Măcar

încercase. Slabă consolare însă – nu ajunsese nicăieri. Habar n-avea despre ce îi vorbise, n-o interesau decât taică-său şi audierile.

La petrecere, Frank reveni asupra subiectului. Parcă ar fi ascultat o placă stricată; Peter făcu eforturi să schimbe subiectul. Frank îl sfătuia să fie „băiat bun" şi „s-o lase mai moale" o vreme. Era sigur că echipa de cercetători va găsi toate hibele înainte ca Vicotec să ajungă pe piaţă şi că, în caz că dau înapoi acum, vor pierde prestigiul şi un avantaj important. După el, era ca şi când ar semnaliza întregii industrii farmaceutice că au probleme serioase cu noul produs.

— Ar putea să ne afecteze pentru ani de zile. Ştii ce implicaţii pot avea asemenea discuţii. Vicotec ar putea fi afectat pentru totdeauna.

— Trebuie să ne asumăm riscul, Frank, spuse Peter, cu un pahar în mână. Era o litanie pe care o învăţase pe de rost; amândoi rămâneau însă pe poziţii diametral opuse.

Cu prima ocazie, Peter se îndepărtă de el şi, puţin mai târziu, îl văzu discutând cu Kate. Ştia despre ce şi vederea lor îi făcu rău. Era evident că nu discutau despre vacanţa propusă de Peter şi era convins că planul lui va rămâne în stadiu de proiect. Nu-i mai vorbi despre asta. Şi în următoarele două zile au fost ocupaţi cu închiderea casei. Nu locuiseră niciodată acolo iarna; se vor întoarce abia la vară.

Pe drumul spre casă, băieţii vorbeau despre începerea şcolii. Paul aştepta cu nerăbdare să-şi regăsească prietenii la Andover, iar Patrick voia să viziteze Choate şi Groton. Iar Mike nu mai vorbea de altceva decât despre Princeton. Bunicul lui învăţase acolo şi toată viaţa auzise despre cluburile şi reuniunile de acolo.

— Păcat că n-ai fost şi tu acolo, tată. Ar fi fost grozav.

O diplomă la seral la Universitatea din Chicago nu prea aducea a Princeton!

— Sunt sigur că ar fi fost grozav, fiule, dar dacă aş fi fost acolo, n-aş fi întâlnit-o niciodată pe mama ta, spuse el, amintindu-şi de prima lor întâlnire la Universitatea din Michigan.

— E un punct de vedere, admise Mike zâmbind. Avea de gând să se înscrie la cluburile din care făcuse parte şi bunicul de îndată ce va avea voie. Trebuia să aştepte un an, dar între timp va intra în câteva frăţii. Plănuise totul şi planul mergea. Numai despre asta a vorbit tot lungul drum spre New York, făcându-l pe Peter să se simtă lăsat deoparte şi însingurat întrucâtva. Ciudat, vreme de optsprezece ani crezuse că e

unul de-al lor şi totuşi uneori se mai simţea străin chiar şi faţă de copiii lui, ca acum.

Şi pentru că ceilalţi nu-l băgau în seamă, gândurile lui se îndreptară spre Olivia. Îşi aminti de prima noapte în Montmartre şi de plimbările de pe plaja din La Favière. Fuseseră atâtea de spus, avea la ce să se gândească. Cu gândul la ea, aproape că se ciocni de o altă maşină şi toţi începură să ţipe, în timp ce el vira brusc pentru a evita coliziunea.

— Dumnezeule, tată, ce faci? Lui Mike nu-i venea să creadă ce se întâmplă.

— Scuze, spuse el şi încercă să se concentreze, dar Olivia îi dăruise ceva ce nimeni nu-i oferise vreodată. Îşi amintea că ea l-a făcut să înţeleagă că ceea ce realizase se datora sieşi, nu familiei Donovan, lucru greu de acceptat, mai ales pentru Peter. Vreme îndelungată i se păruse evident faptul că totul se datora lui Kate şi tatălui ei.

Gândul la Olivia îl făcu să se întrebe unde e ea acum şi dacă povestea cu spitalul era adevărată. I se părea stranie, suna ca una din acele poveşti prin care se acoperea un divorţ, ca o operaţie estetică. Şi oricare variantă ar fi neplăcută pentru ea. Se întrebă deodată dacă, în ciuda candidaturii lui Andy, nu îl părăsise cumva. Caz în care Andy era exact omul care să afirme despre ea că a înnebunit.

Două zile mai târziu, o carte poştală de la Olivia i-a confirmat teoria. A găsit-o la birou, pe masa lui de lucru, când s-a întors de la masă. Un desen cu o mică ambarcaţie de pescuit, timbrată La Favière.

Recunoscu scrisul ei mărunt şi îngrijit, iar textul era oarecum încifrat. „M-am întors aici. Scriu. În sfârşit. Nu mai fac *ceea ce trebuie.* Nu mai pot. Sper că eşti bine. Nu uita că tu ai făcut totul. Numai tu. Îţi trebuie mai mult curaj pentru asta decât pentru a fugi, ca mine. Sunt fericită însă. Ai grijă. Te iubesc". Semnată simplu: „0". Citind, înţelegea printre rânduri. Îşi amintea încă vocea stinsă cu care îi spusese că îl iubeşte. O va iubi în veci. O va purta în inima şi în amintirea lui pentru totdeauna.

Reciti cartea poştală. Se dovedise mai puternică decât o bănuise. Îţi trebuia mai mult curaj să pleci, decât să rămâi, ca în cazul lui. Se bucura să o ştie scăpată de viaţa pe care o dusese. Spera că îşi găsise acolo fericirea şi liniştea. Şi era sigur că, orice va scrie, va reuşi. Era atât de sigură pe ceea ce simţea, voia atât de tare să fie ea însăşi, să spună ceea ce gândea. Nu accepta situaţiile ambigue, trăia pentru adevăr, indiferent de preţ. Nu se ascundea şi nu falsifica nimic. Făcuse şi ea compromisuri şi recunoştea. Dar se terminase.

Acum era liberă, iar el o invidia; puse cartea poştală deoparte, sperând că nimeni altcineva nu o văzuse.

A doua zi a avut rezultatele finale, mai bune decât sperase, dar dezastruoase în vederea obţinerii autorizării testărilor clinice. Era acum specialist în interpretarea rezultatelor. Împreună cu Frank, planificase pentru vineri o întâlnire la care să le discute pe îndelete; se întâlniră în sala de conferinţe la ora două. Frank îl aştepta cu o expresie sumbră, anticipând poziţia lui Peter. N-au pierdut vremea cu discuţii inutile, au vorbit doar despre Mike. Peter şi Katie urmau să-l ducă a doua zi dimineaţă la Princeton, iar Frank era evident mândru de nepotul lui. Se întoarseră apoi spre subiectul important.

— Ştim amândoi despre ce e vorba, spuse privindu-l pe Peter în ochi. Şi ştiu că nu eşti de acord cu mine, continuă grijuliu. Tot trupul îi era încordat în aşteptare, ca o cobră gata să sară. Iar Peter se simţea în pericol şi se pregătea să-şi apere integritatea, a lui şi a companiei; dar Frank prevăzuse asta şi era pregătit să lovească tare dacă era nevoie. Părerea mea este că trebuie să ai încredere în mine. Am mai trecut prin aşa ceva. De cincizeci de ani fac asta şi trebuie să mă crezi când îţi spun că ştiu cum să procedez. Nu greşim dacă mergem acum la FDA. Până când produsul va fi lansat oficial pe piaţă, vom fi gata. N-aş risca dacă n-aş crede în succes.

— Şi dacă greşim? Dacă vom omorî pe cineva? E suficient o persoană… un bărbat, o femeie sau un copil… Ce vom face? Ce vom spune atunci? Cum vom trăi cu ideea? Cum să ne asumăm un asemenea risc?

Peter era vocea conştiinţei, dar Frank găsea că e vocea unui idiot şi îl acuza că se poartă ca o bătrână fără minte, ca „idiotul ăla de la Paris”.

— Suchard ştie toate astea, Frank. De-asta l-am angajat, să spună adevărul. Trebuie ascultat, chiar dacă nu ne convine. Fireşte, el nu mai contează, dar am deschis o cutie a Pandorei şi nu putem să ignorăm acest fapt. O ştii foarte bine.

— A ignora înseamnă zece milioane de dolari în plus pentru cercetare în două luni. Dar n-am obţinut nimic. Trebuie să admiţi, ne-a trimis la vânătoare de vrăjitoare. Nu există nicio hibă. Se vorbeşte despre un element care *ar putea* să reacţioneze sau *ar putea* să provoace o serie de reacţii neprevăzute, cu o şansă de unu la un milion, în cazul puţin probabil că totul e greşit. Pentru numele lui Dumnezeu, unde vezi tu problema? La dracu’, poţi să iei două aspirine şi să bei ceva ca apoi să te simţi rău. Unde-i problema aspirinei?

— Două aspirine şi-un pahar nu te omoară. Dacă nu avem grijă, Vicotec poate omorî.

— Dar noi *avem* grijă. Aici e problema. Fiecare medicament prezintă unele riscuri, anumite contraindicaţii şi efecte neplăcute. Dacă n-am accepta asta, ar trebui să ne închidem porţile şi să ne apucăm să vindem vată de zahăr. Dumnezeule, Peter, nu mă mai bate la cap cu prostiile astea, fi înţelegător. Vreau să te fac să înţelegi că o să fie cum spun eu. Voi merge eu la FDA, dacă aşa trebuie, dar aş vrea să înţelegi de ce. Vreau să ştii că eu cred sincer că Vicotec este sigur, îţi jur pe viaţa mea! termină el aproape strigând. Era agitat şi roşu la faţă, iar vocea lui urca din ce în ce mai mult şi deodată Peter observă că începe să tremure. Transpira, era cenuşiu la faţă şi se opri o clipă ca să bea o înghiţitură de apă.

— Te simţi bine? întrebă Peter şi îl privi atent. Nu merită să-ţi rişti viaţa pentru una ca asta. Nu asta discutăm. Trebuie testat clinic. Nu e altceva decât un produs, Frank, atâta tot. Ţin la el mai mult decât oricine altcineva, dar până la urmă poate să iasă sau nu, ori poate să iasă cu întârziere. Nimeni nu doreşte mai mult ca mine ca medicamentul să ajungă pe piaţă. Dar nu *cu orice preţ*, nu atâta vreme cât există un singur factor de risc. Undeva există o hibă şi noi o ştim, dar încă n-am găsit-o. Până atunci, nu putem lăsa pe nimeni să-l folosească. E simplu. Vorbise clar şi concis şi se calmase pe măsură ce Frank se agita din ce în ce mai tare.

— Nu, Peter, nu… nu e chiar atât de simplu! urlă Frank, înfuriat mai tare de calmul înnebunitor al ginerelui său. Patruzeci şi şapte de milioane de dolari în patru ani nu înseamnă o problemă *simplă,* oricum ai lua-o. Cât crezi tu că avem de gând să turnăm în afacerea asta, pentru numele lui Dumnezeu? Câţi bani crezi că avem? Acum era chiar afurisit, dar Peter refuză momeala.

— Suficienţi ca totul să iasă bine sau renunţăm la produs. Întotdeauna avem de ales.

— Avem pe dracu'. Frank sărise în picioare şi striga: îţi imaginezi că am de gând să arunc aproape cincizeci de milioane pe fereastră? Eşti nebun! Ai cui bani crezi că sunt? Ai tăi? Mai gândeşte-te, pentru că banii sunt ai mei, ai companiei, ai lui Kate. Nici măcar n-ai fi astăzi aici dacă nu te-aş fi cumpărat cu totul pentru fata mea.

Cuvintele lui îl loviră pe Peter ca o măciucă. Nu mai avea în minte decât spusele tatălui lui, de-acum optsprezece ani, când îl anunţase că are de gând să se însoare cu Kate: *N-ai să fi niciodată pentru ei altceva decât un angajat, fiule… să n-o faci.* Dar o făcuse şi iată rezultatul. Iată ce gândeau despre el după optsprezece ani!

Peter se ridicase şi el în picioare şi, dacă Frank Donovan ar fi fost mai tânăr, Peter l-ar fi lovit.

— N-am de gând să ascult mai departe, spuse Peter, tremurând din cauza efortului de a nu-l lovi, dar Frank nu renunţă. Îl apucă pe Peter de braţ şi continuă să strige:

— La dracu', ai să asculţi tot ce-ţi spun şi ai să faci tot ce vreau eu. Şi nu mai face mutra asta de sfânt, dracu' să te ia de ticălos. Ar fi putut să aibă pe oricine, dar te-a vrut pe tine, aşa că am făcut din tine ceea ce eşti astăzi ca să nu-i fie ruşine cu tine. Dar tu, tu nu eşti nimic, mă auzi, *nimic!* Porneşti nenorocitul ăsta de proiect, ne costă milioane, faci promisiuni, visezi cai verzi pe pereţi şi, cum vede un cusurgiu de franţuz strigoi în întuneric, dai înapoi şi scheauni ca un purcel dus la tăiere pe tot drumul către FDA. Ei bine, ascultă la mine. Mai bine te omor decât să dai înapoi!

Dar nu terminase de vorbit când îşi duse mâinile la piept şi începu să tuşească convulsiv. Se înroşi îngrozitor la faţă şi nu mai putu să respire. Îl apucă pe Peter de amândouă mâinile, iar acesta aproape că îl urmă în cădere. La început nu-i veni să creadă, apoi ştiu. Îl aşeză pe podea şi formă iute 911. Frank începuse deja să vomite şi continua să tuşească, iar Peter îngenunche lângă el, încercând să-i ferească faţa de propria-i vomă. Respira încă, deşi cu dificultate, şi aproape că îşi pierduse cunoştinţa, dar lui Peter încă îi mai răsunau în urechi vorbele bătrânului. Nu-l crezuse niciodată în stare de atâta ură, mai să-l omoare. Şi nu-i ieşea din cap, în timp ce-l susţinea, că nevasta lui avea să-l considere pe el vinovat în caz că ar muri. Nu ştia ce îi fusese dat să audă lui Peter, lucrurile de neiertat pe care i le strigase. Şi se gândea, în timp ce infirmierii tocmai ajunseseră, că, indiferent ce se va întâmpla, nu va uita şi nu va ierta niciodată. Pentru că nu erau insulte scăpate într-un acces de furie, erau arme nepermise, ţinute adânc ascunse ani de zile, pentru a putea fi folosite într-o bună zi. Erau arme ucigătoare, care-l răniseră adânc, şi nu putea să uite.

Infirmierii îl luară în primire pe Frank, aşa că Peter se ridică şi se dădu la o parte. Era murdar pe haine de vomă. Secretara lui Frank, în uşă, scotea ţipete isterice. Câţiva oameni se aflau în hol, iar unul dintre infirmieri îl privi pe Peter clătinând din cap. Socrul lui încetase să mai respire. Aproape jumătate de duzină de oameni îngenuncheară lângă Frank, încercând să-l facă să-şi revină, iar Peter, privindu-i, se întreba ce avea să-i spună lui Kate. Îşi pierduse speranţa când, deodată, inima începu să bată, fibrilaţiile încetară şi Frank respiră. Îi aruncă lui Peter o privire oarbă pe deasupra măştii de oxigen, dar nu spuse nimic, iar Peter îi atinse mâna în trecere. Îl duceau la ambulanţă. Peter îi spuse secretarei să-

l cheme pe medicul lui personal. Îl aşteptau la New York Hospital cu o echipă de cardiologi.

— Ne întâlnim acolo, spuse Peter infirmierilor şi se grăbi spre toaletă, să vadă ce se poate face cu haina şi pantalonii. Ţinea în dulap o cămaşă curată, dar restul era dezastruos. Inclusiv pantofii. Mai grav însă era faptul că Peter se simţea încă mânjit de mizeriile care i se spuseseră. Mai că îl doborâse răutatea cu care Frank îi aruncase totul în faţă.

Cinci minute mai târziu, Peter ieşi din toaletă cu altă cămaşă, cu pantofii şterşi, într-un pulover şi cu pantalonii curăţaţi pe cât putuse. Se duse în birou să o sune pe Katie. Din fericire, nu plecase încă. Peter nu ştia cum să-i spună.

— Katie… Eu… mă bucur că eşti acasă. Ea ar fi vrut să-l întrebe de ce, pentru că în ultimul timp se purtase ciudat, îl simţea îndepărtat şi nefericit. Se uitase mult la televizor cu câteva săptămâni în urmă, ca apoi să înceteze cu totul. Câteva zile fusese obsedat de CNN şi, ciudat, îşi manifestase dorinţa de a pleca în vacantă numai cu ea.

— S-a întâmplat ceva? Se uită la ceas. Mai avea încă de rezolvat câteva chestiuni în ceea ce privea plecarea lui Mike la Princeton, a doua zi dimineaţă, să cumpere un covor şi o cuvertură nouă de pat. Dintr-odată, tonul vocii lui o alertă.

— Da… Katie, e bine acum, e vorba de tatăl tău. Aproape că încetase să mai respire. A avut un atac de cord la birou. Nu i-a spus că pentru câteva secunde inima a încetat să-i bată. O să afle de la medici mai târziu. Tocmai l-au dus la spital şi eu plec într-acolo. Cred că ar trebui să vii şi tu cât de repede poţi. E destul de slăbit.

— Se simte bine? Părea să-i fi fugit pământul de sub picioare, iar Peter nu se abţinu să se întrebe dacă s-ar fi purtat la fel dacă ar fi fost el în locul lui Frank. Şi dacă Frank are dreptate? Dacă era doar o jucărie pe care o cumpăraseră şi pe care o plăteau?

— Cred că se face bine. Nu arăta prea grozav, dar băieţii de la 911 au fost nemaipomeniţi. Încă mai era un poliţist afară pentru a calma oamenii şi a lua informaţii de la secretara lui Frank, deşi nici măcar ea nu ştia exact ce se întâmplase. Aşteptau cu toţii să vorbească cu Peter, dar totul părea clar. Peter realiză că nevastă-sa plânge la telefon. Uşurel, iubito. Se simte bine. Cred că ar fi indicat să vii să-l vezi. Se întrebă dacă e în stare să conducă. Un accident pe drumul de la Greenwich nu era tocmai ce-şi dorea. Mike e acasă? Nu era. Ar fi putut să-şi aducă mama dacă ar fi fost acasă. Numai Paul mai avea permis, dar nu era destul de bun şofer pentru aşa un drum. Roagă-l pe unul dintre vecini să te aducă până aici.

— Pot să conduc, spuse ea, încă smiorcăindu-se. Ce s-a întâmplat? Ieri se simţea bine.

Da, desigur. Dar acum intervenise ceva.

— Are şaptezeci de ani, Kate, şi sunt multe lucruri care-l frământă.

Se opri din plâns, iar tonul i se aspri.

— V-aţi certat cumva? Ştia că se întâlniseră să discute despre audieri.

— Am discutat. Nu era numai atât. Frank îi strigase lucruri de neiertat, dar nu avea de gând să-i spună lui Katie. Ceea ce-i spusese tatăl ei era prea dureros ca să poată fi repetat, mai ales după ceea ce se întâmplase apoi. Şi dacă Frank murea, Peter nu avea de gând să-i spună lui Katie ce se întâmplase între ei.

— Probabil că aţi făcut mai mult decât să *discutaţi,* din moment ce a făcut un atac de cord, îl acuză ea, dar el nu avea timp de pierdut la telefon şi i-o spuse.

— Cred că trebuie să vii aici. Putem vorbi despre toate astea mai târziu. Frank este acum la reanimare, răspunse sec, iar ea reîncepu să plângă. Peter nu voia să o ştie la volan. Acum plec, să văd ce se întâmplă. Te sun în maşină în caz că intervine ceva. Ai grijă să păstrezi linia liberă.

— Bineînţeles, replică tăios, suflându-şi nasul. Ai grijă să nu spui ceva care să-l supere.

Dar, douăzeci de minute mai târziu, când Peter ajunse la spital, Frank era departe de a fi în stare să asculte pe cineva. Trebuise mai întâi să dea o declaraţie poliţiei, să semneze formularele lăsate de infirmieri şi abia apoi reuşi să se înscrie în coloana nesfârşită de maşini ce mergea spre East River. Când ajunse acolo, Frank era sub sedative. Fusese ţinut sub supraveghere permanentă, iar faţa lui, din roşie, devenise lividă. Avea părul în dezordine şi urme uscate de vomă pe bărbie, iar pieptul dezgolit acoperit cu fire şi senzori. Era conectat la vreo jumătate de duzină de aparate şi părea extrem de bolnav şi mult mai bătrân decât înainte cu o oră. Iar doctorul îi spuse fără menajamente că Frank era departe de a fi în afară de orice pericol. Atacul de cord fusese foarte grav şi exista încă pericolul să aibă iarăşi fibrilaţii. Următoarele douăzeci şi patru de ore aveau să fie hotărâtoare. Privindu-l, nu era greu să-i dai dreptate doctorului. Era mai greu să crezi că două ore mai devreme, când Peter intrase la el în birou, arăta tânăr şi sănătos.

Peter o aşteptă pe Kate în holul de la parter şi încercă să o prevină înainte de a-l vedea. Era în blugi şi în tricou, cu părul în dezordine, şi avea o privire speriată când urcă în ascensor împreună cu soţul ei.

— Cum se simte? întrebă ea pentru a cincea oară de când venise. Era în culmea agitaţiei şi mai neatentă ca niciodată.

— Ai să vezi. Linişteşte-te. Cred că arată ceva mai rău decât cum se simte.

Aparatele la care era conectat erau înspăimântătoare şi semăna mai degrabă cu un cadavru pe care se lucrează decât cu un bolnav. Dar Katie nu era pregătită pentru ceea ce i se înfăţişă la prima vedere, începu imediat să suspine încetişor şi îi trebui un mare efort să nu plângă în momentul în care îi strânse mâna. Frank deschise ochii şi o recunoscu, apoi se cufundă în somn sub efectul sedativelor. Ca primă condiţie de supravieţuire i se prescrisese odihnă completă pentru următoarele câteva zile.

— Dumnezeule! exclamă ea şi aproape leşină în braţele lui Peter la ieşirea din cameră. Trebui să se aşeze imediat pe un scaun şi o soră îi aduse un pahar cu apă. Nu-mi vine să cred. Continuă să plângă o jumătate de oră, timp în care Peter rămase lângă ea. Într-un târziu, medicul veni să le vorbească şi aprecie şansele de supravieţuire la cincizeci la sută.

Kate avu încă o criză de isterie şi îşi petrecu restul zilei pe scaun în hol, încercând să-l vadă la fiecare jumătate de oră. De cele mai multe ori era inconştient. Spre seară, Peter se strădui să o convingă să meargă la masă, dar îl refuză categoric. Declară că va dormi în sala de aşteptare atât cât va fi nevoie şi că nu va părăsi spitalul nicio clipă.

— Dar trebuie, Kate, îi spuse Peter cu blândeţe. Nu-l ajuţi dacă te îmbolnăveşti şi tu. N-are ce să se întâmple dacă pleci o oră, două. Poţi să mergi să te odihneşti şi, în caz de nevoie, or să te cheme.

— Îţi pierzi vremea, îl repezi cu încăpăţânarea unui copil care n-are de gând să se clintească. Rămân lângă el. Voi dormi aici la noapte şi până când va fi în afară de orice pericol. În fond, Peter nici nu se aştepta la altceva de la ea.

— Ar trebui să mă duc acasă să văd ce fac băieţii, spuse el îngândurat, iar ea încuviinţă. Numai la copii nu-i era gândul. Mă duc să văd ce fac, apoi mă întorc, plănui el. Crezi că poţi rămâne singură până vin înapoi? o întrebă, dar ea abia dacă îl vedea.

Privea pe fereastră, deja cu gândul în altă parte. Nu-şi putea imagina lumea fără tatăl ei. În primii douăzeci de ani din viaţa ei, însemnase totul pentru ea. Şi pentru următorii douăzeci rămăsese unul dintre cei mai importanţi oameni din viaţa ei. Peter credea că pentru ea Frank era un obiect de cult, o pasiune stranie, aproape o obsesie şi, deşi nu i-o spusese niciodată, bănuia că-l iubeşte mai mult decât îşi iubea copiii.

— O să se facă bine, îi şopti, dar o lăsă plângând neîncrezătoare, ştiind că nu putea să facă mai mult pentru ea.

Peter conducea spre casă pe cât de repede îi permitea aglomeraţia de vineri seara. Din fericire, toţi trei erau acasă şi le spuse cu delicateţe ce se întâmplase cu bunicul lor. Îi încurajă cum putu şi se mărgini să răspundă evaziv la întrebarea lui Mike despre ce se petrecuse. Le spuse doar că se întâmplase în timpul unei întâlniri de afaceri. Mike voia să meargă să-şi vadă bunicul, dar Peter îl convinse că e mai bine să aştepte. Când Frank se va simţi mai bine, ar putea să vină de la Princeton să-l vadă.

— Ce facem mâine, tată? întrebă Mike. A doua zi trebuiau să-l ducă la Princeton şi totul era pregătit în afara câtorva amănunte de mică importanţă.

— Am să te conduc eu mâine dimineaţă. Cred că mama doreşte să rămână lângă bunicul.

Peter le oferi o cină uşoară la restaurant şi pe la ora nouă se îndreptă spre oraş şi o sună pe Katie. Spunea că nu intervenise nicio schimbare, deşi arăta ceva mai rău acum, lucru de aşteptat – pretindea sora.

Peter se întoarse la spital la ora zece şi rămase lângă ea până la miezul nopţii, când se întoarse la băieţi. Dimineaţă, la ora opt, îl încărcă pe Mike cu bagaje cu tot şi până la prânz îl instală într-o cameră cu încă doi băieţi. Îl îmbrăţişă şi se îndreptă spre New York, să-i vadă pe Katie şi pe Frank. La ora două, când ajunse, fu surprins de ceea ce văzu. Frank şedea aşezat pe pat, slăbit şi obosit, încă palid, dar pieptănat şi purtând o pijama curată, iar Katie îl hrănea cu lingura ca pe un copil. Era o ameliorare impresionantă.

— Bravo, spuse el intrând, ţi-ai revenit spectaculos. Frank zâmbi. Peter era încă precaut. Nu putea să uite cele spuse, nici tonul folosit. Cu toate acestea, îi părea bine că supravieţuise. Frumoasă pijama! Părea să fie altul decât cel ce zăcuse pe podeaua biroului, înecat în propria-i vomă, numai cu o zi înainte. Kate zâmbea radios; ea nu avea amintiri urâte cu care să se lupte.

— Am trimis după ea la Berdorf, spuse Kate mulţumită. Sora mi-a spus că îl vor muta pe tata într-un salon separat dacă starea lui continuă să se îmbunătăţească. Kate însăşi părea extenuată, dar nu se sinchisea. Dacă asta l-ar fi ajutat, i-ar fi dat tatălui ei toată puterea şi tot sângele ei.

— Astea da veşti, spuse Peter, povestindu-le şi el despre instalarea lui Mike la Princeton. Frank era încântat, şi puţin mai târziu Kate îl ajută să se întindă ca să tragă un pui de somn, timp în care ea şi Peter ieşiră în hol. Îşi pierdu imediat

vioiciunea cu care îl hrănea pe taică-său, astfel că Peter înţelese că s-a întâmplat ceva.

— Tata mi-a povestit ce s-a întâmplat ieri, spuse ea cu subînţeles.

— Ce vrei să spui? Era obosit şi nu avea niciun chef de asemenea discuţii. Îi venea greu să creadă că socrul lui recunoscuse că se purtase execrabil sau că ar fi repetat ceea îi afirmase despre Peter. Nu-şi amintea să-şi fi cerut vreodată scuze sau să recunoască o greşeală, fie şi flagrantă.

— Ştii foarte bine ce vreau să spun, răspunse privindu-l scrutător, întrebându-se cât de bine îl cunoaşte. Mi-a spus că l-ai ameninţat în legătură cu audierile, că ai fost violent.

— A spus el *asta?* Îi venea greu să creadă.

— Mi-a spus că nu te-a auzit niciodată vorbind cuiva astfel, că ai refuzat să-i asculţi argumentele. Că a fost prea mult pentru el şi… şi apoi… începu să plângă şi pentru moment nu mai reuşi să continue, dar îl privi acuzându-l din ochi. Aproape că l-ai omorât. Ai fi reuşit dacă el n-ar fi fost atât de puternic… şi atât de decent… Îşi feri privirea, dar Peter auzi foarte clar cuvintele următoare: Nu cred că am să te pot ierta vreodată.

— Suntem amândoi în aceeaşi situaţie, replică el cu furie nedisimulată. Te sfătuiesc să-l întrebi ce mi-a spus înainte de atac. Ceva despre cum m-a cumpărat pentru tine cu ani în urmă şi cum ar prefera să mă vadă mort decât să nu mă duc la afurisitele alea de audieri. Se uită la ea, iar Kate văzu în ochii lui ceva ce nu mai văzuse niciodată; apoi Peter se întoarse iute şi păşi în ascensor sub privirile ei. Nu-şi manifestă intenţia de a-l urma, dar pentru el nu mai conta. Nu mai putea fi vorba despre vreo datorie neonorată faţă de soţia lui.

Capitolul 11

Frank şi-a revenit surprinzător de repede după atacul de cord şi după două săptămâni a fost trimis acasă; Kate s-a dus să locuiască împreună cu el. Lui Peter îi convenea de minune pentru că amândoi aveau nevoie de timp de gândire pentru a decide ce a mai rămas din ceea ce simţiseră unul pentru celălalt. Kate nu şi-a cerut scuze pentru cele spuse la spital şi nici el nu a mai reluat subiectul. Dar nu uitase nimic. Şi, bineînţeles, nici Frank nu mai pomeni despre cumpărarea lui Peter, ceea ce îl făcea pe acesta să se întrebe dacă măcar îşi mai aduce aminte să fi rostit cuvintele respective.

Se purta cordial cu socrul lui, îl vizita regulat, şi din politeţe, dar şi ca să o vadă pe Kate; relaţia dintre ei suferise însă o răcire evidentă. Kate păstra şi ea distanţa faţă de Peter. Oricum, era prea ocupată cu taică-său ca să-i acorde măcar lui Patrick ceva mai multă atenţie. Peter era cel care-i purta de grijă, îi pregătea masa în fiecare seară. Băieţii mai mari erau la şcoală, iar de la Mike avuseseră veşti în câteva rânduri: era nebun după Princeton.

Frank a atacat iar subiectul audierilor exact la două săptămâni după atacul de cord. Erau încă înscrişi în programul FDA şi mai rămâneau câteva zile până la audieri. Dacă nu aveau de gând să ceară prioritate de la FDA, trebuia măcar să-şi anunţe absenţa.

— Ei bine? întrebă Frank lăsându-se pe pernele aşezate de Kate. Era proaspăt ras şi tuns. Arăta ca într-o reclamă pentru pijamale şi lenjerie scumpă, nu ca un om tocmai scăpat din ghearele morţii. Peter încercă totuşi să nu-l supere. Cum stăm? Cum merge treaba? Amândoi ştiau însă care era de fapt întrebarea.

— Nu vreau să discutăm despre asta. Kate era în bucătărie, îi pregătea masa, iar Peter nu voia să se certe cu el, pentru ca mai apoi să aibă de-a face cu amândoi. Aşa cum îl sfătuiseră medicii, Vicotec era deocamdată un subiect tabu.

— Trebuie să discutăm, se încăpăţână Frank. Mai sunt doar câteva zile până la audieri. N-am uitat. Nici Peter nu uitase ce-i spusese atunci în birou. Dar Frank nu pomeni nimic despre asta, uitându-se la ginerele lui. Avea o misiune acum. Era evident de unde moştenise Kate încăpăţânarea şi perseverenţa. Ieri am sunat la birou şi departamentul de cercetare nu a găsit nicio eroare.

— Doar una, obiectă Peter.

— Un test de mică importanţă, pe cobai, în condiţii excepţionale. Ştiu. Irelevant altminteri, pentru că asemenea

condiţii nu pot fi întâlnite la oameni.

— E adevărat, recunoscu Peter, rugându-se să nu se întoarcă Kate. Dar tehnic vorbind, din punctul de vedere al FDA, asta ne descalifică. Încă mai cred că nu trebuie să ne prezentăm la audieri. Mai mult, nu reuşiseră să repete testele făcute în Franţa, cele mai importante. Trebuie să verificăm materialul lui Suchard. Acolo e problema. Restul nu a fost decât rutină. Trebuie să mergem pe urmele lui.

— Vom face asta înainte ca Vicotec să fie utilizat clinic, iar FDA nu trebuie să ştie toate astea. Tehnic vorbind, am făcut toate testele cerute. Avem exact ce ni se cere. Ar trebui să te mulţumeşti cu atât.

— Ar trebui. Dar Suchard a pus o problemă şi am minţi dacă am ascunde acest lucru.

— Îţi dau cuvântul meu, spuse Frank, fără să-l audă, că dacă ceva… cea mai mică problemă apare la testele următoare, renunţ. Nu sunt nebun. Nu vreau să fiu târât într-un proces de o sută de milioane de dolari. Nu încerc să omor pe nimeni, dar nici nu vreau să fim distruşi. Avem tot ce ne trebuie. Hai să încercăm. Dacă îţi dau cuvântul meu că vom continua toate testele de laborator, chiar dacă obţinem aprobarea pentru începerea testelor clinice, ai să mergi la audieri?… Te rog…

Era prematur şi periculos. O dată obţinută această aprobare, nu avea încredere că socrul lui s-ar putea abţine de la efectuarea lor. Nu avea nicio importanţă faptul că testele clinice însemnau doze infime de Vicotec administrate unui mic număr de pacienţi. Pentru Peter era important să nu pună în pericol viaţa nici a unui singur om. Fuseseră avertizaţi că utilizarea medicamentului implică multe riscuri, iar el nu voia să neglijeze acest avertisment. Alte companii trecuseră prin experienţe groaznice şi cunoştea poveştile unor produse deja ambalate şi încărcate în camioane, aşteptând numai aprobarea FDA ca să iasă pe piaţă. Peter se temea ca nu cumva socrul lui să aibă un asemenea gând, în ciuda pericolului potenţial. Dacă Frank nu era rezonabil, se creau posibilităţi de abuz practic nelimitate. Abuz, adică pierderi nejustificate de vieţi omeneşti. Peter nu putea fi de acord cu aşa ceva.

— Nu pot să mă prezint în faţa comisiei, răspunse el trist.

— O faci ca să te răzbuni… pentru ce ţi-am spus… pentru numele lui Dumnezeu, ştii bine că n-am vrut să spun asta. Îşi amintea deci. O spusese numai din cruzime sau pentru că o credea sincer? Peter n-avea cum să ştie, dar nu putea să uite. Oricum, nu voia să se răzbune.

— N-are nicio legătură cu asta. E o chestiune de etică.

— Rahat! Ce vrei de fapt? Mită? Garanţii? Ai cuvântul meu. Ce altceva mai vrei?

— Timp. E doar o chestiune de timp, răspunse Peter obosit. Donovanii îl extenuaseră în ultimele două săptămâni, şi nu numai.

— E o chestiune de bani. Şi de mândrie. Şi reputaţie. Îţi dai seama cât vom pierde dacă dăm înapoi acum? S-ar putea ca şi celelalte produse să fie afectate. Se învârteau în cerc la nesfârşit, fără ca vreunul să fie de acord cu poziţia celuilalt. Kate intră cu prânzul lui Frank şi, după expresia fermă a fiecăruia, bănui că discutaseră subiecte interzise.

— Sper că nu vorbiţi despre afaceri? îi întrebă şi amândoi negară clătinând din cap, dar Peter avea o expresie vinovată şi îl încolţi un moment mai târziu: Am impresia că vrei să reuşeşti, îi spuse ea, vorbind parcă cifrat.

— Să reuşesc ce?

— Ce ai mai încercat. Susţinea încă ideea că Peter încercase să-l omoare, şi nimeni nu i-o putea scoate din cap. Într-un fel, îi eşti dator cu aceste audieri. Nimeni nu va avea de suferit. În ceea ce-l priveşte, e doar o chestiune de imagine. S-a zbătut atât şi nu vrea să admită că nu e gata. Nu va folosi un medicament dacă e periculos. Doar ştii asta. Nu-i tâmpit, nici nebun. Dar e bolnav şi bătrân şi are dreptul să nu-şi piardă prestigiul în faţa întregii ţări. Ai putea să faci atâta lucru, dacă-ţi pasă câtuşi de puţin, îi spuse ea acuzator: Nici nu ţi se cere prea mult, într-un fel. Doar dacă nu-ţi pasă deloc de el. Mi-a mărturisit că ţi-a spus nişte lucruri urâte atunci pentru că era supărat. Sunt sigură că n-a vrut. Eşti oare destul de matur ca să ierţi? Sau vrei să-l faci să plătească refuzându-i singurul lucru pe care ţi-l cere? Oricum te vei prezenta în faţa Congresului; poţi face acelaşi lucru, în acelaşi timp, şi în faţa FDA. Îi datorezi măcar atât după ce i-ai făcut. Acum nu poate să se ducă el. Eşti singurul care poate s-o facă. Îl făcea să se simtă ca un ticălos şi era decisă să-l considere vinovat pentru atacul de inimă al tatălui ei. De asemenea, îşi băgase în cap că el vrea să se răzbune pentru cele spuse de Frank. Aşa răstălmăcit, totul cădea în trivial.

— Nu e asta, Kate. E mult mai complicat. E vorba de integritate şi etică. Ar trebui să privească dincolo de salvarea unei imagini. Ce s-ar alege din această imagine dacă s-ar afla că ne-am prezentat prematur la audieri? N-am mai prezenta nicio încredere şi am putea pierde totul.

Mai mult, el însuşi ar fi distrus. I-ar fi violate toate convingerile.

— Ţi-a spus că va renunţa dacă va fi nevoie. Îţi cere doar o perioadă de graţie şi o apariţie în faţa FDA. Părea atât de

puţin în gura ei; era mult mai convingătoare decât tatăl ei. Suna ca şi când trebuia să accepte pentru că nu-i putea refuza un serviciu atât de mic. Şi avu cumva grijă să se amestece şi pe sine, ca şi când aşa ar fi dovedit că o iubeşte încă. Îţi cere doar un compromis. Atât. Eşti încă prea necopt pentru asta? Fă-o pentru el… doar de data asta. Parcă era Jeanne d'Arc agitându-şi steagul, iar Peter o privi şi avu senzaţia inexplicabilă că a adormit. Parcă îşi visa propria-i viaţă. Peter? Ridicase ochii spre el, dintr-odată seducătoare cum nu fusese niciodată, înzestrată cu înţelepciune şi calităţi ieşite din comun, şi nu avu nici măcar puterea să-i răspundă, necum să o refuze. Fără să vrea, dădu din cap a încuviinţare. Iar ea înţelese. Câştigase.

Capitolul 12

Noaptea dinainte de plecarea la Washington a fost un coşmar pentru Peter. I se părea neverosimil că acceptase să facă aşa ceva pentru ei. Dar Kate îi fusese evident recunoscătoare pentru acordul lui, iar Frank îl copleşea cu efuziuni de căldură şi preţuire. Peter se simţea de parc-ar fi fost transportat pe o planetă ireală, avea inima împietrită şi creierul fără greutate. Nu mai ştia ce face.

Gândea, dar după modelul lui Frank. Vicotec era aproape gata şi eventualele probleme vor fi rezolvate înainte de a i se da drumul pe piaţă. Dar din punct de vedere moral şi legal, greşeau. Acum nu mai avea însă încotro. Promisese. Mai rămânea problema propriei conştiinţe sau va renunţa treptat la principii. O dată făcut primul pas, le va călca în continuare şi pe celelalte? Era interesant de văzut şi, dacă n-ar fi fost în joc viaţa lui, ar fi urmărit procesul cu curiozitate. Aşa însă, nu putea mânca, nu putea dormi. În câteva zile pierduse mult în greutate şi arăta rău. Secretara îl întrebase cu o zi înainte de plecarea la Washington dacă era bolnav şi de-abia dacă avusese puterea să nege şi să spună că e doar ocupat. Frank era decis să stea încă o lună acasă şi totul rămăsese pe umerii lui. În plus, de dimineaţă urma să apară şi în faţa Congresului, şi în faţa FDA.

În după-amiaza aceea era la birou şi studia ultimele rezultate. Era bine, în afara unui mic amănunt ce se lega perfect cu ceea ce susţinea Suchard. Peter nu se deranja să-i comunice lui Frank, cunoştea refrenul: „Nu-ţi face griji. Du-te la audieri şi vom rezolva după aceea”. Oricum, Peter luă raportul acasă şi-l reciti toată noaptea. La două dimineaţa era încă îngrijorat. Kate dormea lângă el. Plecase de la tatăl ei şi urma să-l însoţească la New York. Îi cumpărase un costum nou. Erau amândoi, ea şi taică-său, foarte mulţumiţi şi extrem de bine dispuşi de când Peter acceptase să meargă la Washington. El considera în continuare că făcuse un pact cu diavolul, dar ea îl acuza de exagerare. Încerca să-l convingă că era doar nervos pentru că trebuia să apară în faţa Congresului.

La patru dimineaţa se uita pe fereastră şi era preocupat de acelaşi raport. Ar fi vrut să stea de vorbă cu cineva care să înţeleagă. Pe cercetătorii germani şi elveţieni nu-i cunoştea personal, iar cu înlocuitorul lui Suchard nu se afla în raporturi foarte bune. Frank îl angajase pentru că era un om de paie, iar modul lui de exprimare era atât de ştiinţific încât pentru Peter era ca şi când i-ar fi vorbit în japoneză. Apoi îi veni o idee şi

începu să răsfoiască agenda de pe masă. La Paris era zece dimineaţa şi mai mult ca sigur era acolo. Telefonul sună de două ori înainte să audă vocea familiară.

— Alo? Era Paul-Louis. Peter îl căutase la noua companie pentru care lucra.

— Bună, Paul-Louis. Vocea lui Peter era a unui om obosit, a unui om care n-a dormit toată noaptea. Îl sunase pe Paul-Louis în speranţa că l-ar putea ajuta să se împace măcar cu decizia luată. Benedict Arnold la telefon.

— *Qui? Allo?* Cine e la telefon? întrebă derutat, iar Peter zâmbi.

— Un trădător care a fost împuşcat de mult. *Salut,* Paul-Louis, sunt Peter Haskell.

— Ah… *d'accord.* Înţelese imediat. Ai s-o faci, aşadar? Te-au obligat? O simţise de la primele cuvinte.

— Aş vrea să pot spune că am fost obligat, răspunse el generos, deşi într-un fel îl obligaseră. M-am oferit voluntar, mai mult sau mai puţin, din mai multe motive. Acum trei săptămâni, Frank a avut un atac de inimă. Asta a schimbat puţin lucrurile.

— Înţeleg, spuse el grav. Ce pot să fac pentru tine? Lucra pentru o firmă rivală, dar ţinea cu adevărat la Peter. Vrei ceva anume?

— Iertare, cred, deşi nu o merit. Tocmai am primit noile rapoarte şi dacă înţeleg eu bine, rezultatele sunt bune. Am înlocuit două componente şi toată lumea crede că problemele au fost rezolvate. Există însă câteva chestiuni pe care nu le înţeleg, poate reuşeşti tu să mi le explici. Nu am pe nimeni altcineva cu care să pot discuta cinstit. Vreau să ştiu dacă Vicotec este în stare să omoare pe cineva. Vreau să ştiu dacă tu crezi că este încă periculos sau dacă suntem pe calea cea bună. Ai timp?

Nu avea, dar ţinea să-l ajute pe Peter. Îi dădu indicaţii secretarei şi se întoarse la telefon.

— Trimite-mi totul prin fax acum. Urmă o tăcere îndelungată, până când citi raportul. Timp de o oră întoarseră problema pe toate părţile, urmă un alt răstimp de tăcere, pentru ca Paul-Louis să poată trage o concluzie. Ia-o ca pe o părere personală. E normal în acest stadiu. Merge bine. Este un produs minunat, care va mări şansele noastre în lupta cu cancerul. Dar e nevoie ca nişte chestiuni suplimentare să fie evaluate. Asta nu pot să fac eu acum. Nimic nu e sigur în viaţă. Nu obţii nimic gratis şi fără risc. Problema e să fi dispus să plăteşti. Era foarte franţuzească filosofia lui, dar Peter înţelese.

— Problema noastră este cât de mare este riscul.

— Înţeleg. E bine ce-aţi făcut până acum. Sunteţi pe drumul cel bun… Tăcu şi se auzi cum îşi aprinde ţigara. Toţi cercetătorii pe care-i cunoscuse Peter în Europa erau fumători.

— Dar am ajuns la capăt? îl întrebă Peter ezitând, aşteptând răspunsul aproape cu frică.

— Nu… încă nu… în curând, poate, dacă veţi continua în această direcţie. Dar mai aveţi. După părerea mea, mai ales în mâini neprofesioniste, Vicotec este încă periculos. Adică exact în mâinile pentru care fusese gândit. Urma să fie folosit acasă, chiar de oamenii obişnuiţi. Fără să fie nevoie să meargă la spital, fără să apeleze la medic.

— Ce spui despre audieri?

— Când au loc?

Peter îşi privi ceasul. Era cinci dimineaţa.

— Peste nouă ore. La două după-masă. Plec peste două ore. Avea un avion la opt şi la unsprezece trebuia să fie la Congres.

— Nu te invidiez, prietene. Nu prea ştiu ce să spun. Să fiu sincer, ar trebui să le spui că ar putea să fie un medicament minunat, dar că nu e încă gata.

— Nu te prezinţi în faţa FDA ca să spui aşa ceva. Te duci ca să ceri aprobare pentru testele clinice pe baza testelor de laborator. Frank îl vrea cât mai repede pe piaţă.

Îl auzi pe Suchard fluierând.

— Mă sperii. De ce se grăbeşte aşa de tare?

— Vrea să se retragă în ianuarie. Şi vrea să-l aibă înainte. Cadoul lui făcut omenirii. Şi mie. O bombă cu ceas, de fapt.

— Aşa şi este, Peter. Trebuie să fi conştient de asta.

— Sunt. Dar nimeni nu vrea să mă asculte. Afirmă că va retrage produsul până la sfârşitul anului în caz că nu va fi gata pentru testele clinice. În acelaşi timp, insistă să mă duc la Washington. E o poveste lungă. Avea de-a face cu egoismul unui bătrân şi cu un risc ce se calcula în milioane de dolari. Şi calculele lui Frank erau greşite. Era o mişcare periculoasă, care putea distruge întreaga companie, şi Frank refuza să vadă astfel lucrurile. Straniu era că lui Peter i se părea evident. Frank se încăpăţâna până la absurd. Poate că devenise senil sau poate că îl îmbătase puterea. Nu putea şti.

Îi mulţumi lui Paul-Louis şi după ce acesta îi ură succes şi închise. Peter se ridică să-şi facă o cafea. Încă mai putea da înapoi. Sau ar putea să-şi dea demisia după audieri, dar asta nu i-ar ajuta cu nimic pe cei pe care încercase să-i protejeze. Nu avea încredere în Frank. Ceva îi spunea că Frank va risca. Erau prea mulţi bani în joc, iar vieţile omeneşti nu aveau prea mare importanţă pentru el. Tentaţia era prea mare.

O clipă mal târziu, Kate îl auzi agitându-se şi veni în bucătărie înainte ca alarma ceasului să sune. Îl găsi la a doua ceaşcă de cafea, ţinându-şi capul în palme. Nu-l mai văzuse niciodată aşa, aproape că arăta mai rău ca tatăl ei după atacul de cord.

— De ce eşti aşa de îngrijorat? întrebă şi îi puse mâna pe umăr. Nu putea să-i explice, n-ar fi înţeles, nici măcar n-ar fi vrut să înţeleagă. O să treacă. Parcă vorbea de o durere de dinţi şi nu de agresiunea asupra celor mai profunde convingeri ale lui. Integritatea lui, morala şi principiile lui erau în pericol, iar ea nici măcar nu bănuia. O privea peste masă şi arăta ca întotdeauna, frumoasă şi rece în cămaşa de noapte roz.

— Nu am niciun motiv să o fac, Kate. Nu pentru că aşa e bine sau pentru că suntem gata, ci pentru tine şi pentru tatăl tău. Mă simt ca un asasin plătit.

— E dezgustător ce spui, replică ea agasată. Cum poţi să faci o asemenea comparaţie? O faci pentru că aşa e bine şi pentru că i-o datorezi tatei.

Aşezat pe scaunul din bucătărie, o privea şi se întreba ce le mai rezervă viitorul. După toate cele întâmplate în ultimul timp, nu mare lucru. Şi acum ştia ce simţise Olivia când afirma că se vânduse lui Andy. O viaţă clădită pe minciuni şi false pretenţii. Şi pe şantaj, în cazul lui.

— Ce tot spuneţi voi doi că vă datorez, în fond? întrebă el calm. Taică-tău pare să creadă că îi datorez o grămadă de lucruri. După ştiinţa mea, a fost un schimb cinstit, am muncit din greu pentru companie şi am fost plătit pentru asta. Cât despre noi doi, am avut o căsnicie reală, sau cel puţin aşa am crezut. În ultimul timp însă, ideea de *datorie* vă obsedează. De ce credeţi amândoi că sunt *dator* să mă prezint la audieri?

— Pentru că, şi vorbi atent ca şi când ar fi păşit pe teren minat, compania a fost bună cu tine vreme de douăzeci de ani şi astfel ţi-ai dovedi recunoştinţa, susţinând un produs care ne-ar putea aduce miliarde.

— Despre asta e vorba? Despre bani? Se vânduse pentru miliarde. Măcar se vânduse scump, se gândi el tresărind.

— E şi asta. Nu mai face pe inocentul, Peter. Ai şi tu partea ta. Şi nu uita copiii. Arăta foarte rece şi foarte calculată, o femeie aspră. Nu era vorba numai despre taică-său, mai erau şi banii.

— Ciudat. Mi-a trecut prin cap gândul nebunesc că vrem să facem bine, să salvăm vieţi omeneşti, Asta am crezut că fac în ultimii patru ani. Şi n-aş minţi nici măcar pentru asemenea ţel. Iar *pentru bani,* cu atât mai puţin.

— Dai înapoi acum? îl întrebă îngrozită. Să fi putut, ar fi mers ea însăşi la audieri. Dar ea nu făcea parte din companie, iar tatăl ei era mult prea bolnav, aşa că totul depindea de Peter. În locul tău m-aş gândi bine înainte să dau înapoi, îi spuse ridicându-se în picioare. Mi se pare corect să te previn că, dacă ne dezamăgeşti acum, s-a zis cu viitorul tău la Wilson-Donovan.

— Şi căsătoria noastră? plusă el, ştiind că se joacă cu focul.

— Rămâne de văzut, dar o voi considera cea mai mare trădare, şi Peter înţelese că vorbeşte serios. Curios, însă, se simţi mult mai bine. Kate era autoritară şi foarte sigură pe ea, aşa cum fusese întotdeauna, fără ca el să-şi dea seama.

— E bine că ştiu ce gândeşti, Kate, şi ochii lor se întâlniră pe deasupra mesei de bucătărie. Înainte ca ea să poată răspunde, Patrick intră pentru micul dejun.

— Ce faceţi aici cu noaptea-n cap? întrebă el somnoros.

— Mama ta şi cu mine mergem la Washington astăzi.

— A, uitaserăm. Merge şi bunicul? Patrick căscă şi-şi turnă un pahar cu lapte.

— Nu, medicul spune că e prea devreme, explică Peter.

Frank sună câteva momente mai târziu spre a-i mai da lui Peter unele instrucţiuni pentru ce trebuia să spună în Congres, deşi în ultimele zile i-o mai spusese de o sută de ori.

— Nu uita că nu vom renunţa la baremul nostru, mai ales în cazul lui Vicotec, sublinie Frank sever.

Kate îl privi cu atenţie când se întoarse la masă.

— Totul e în regulă? El încuviinţă, iar ea îi zâmbi. Se îmbrăcară apoi şi, jumătate de oră mai târziu, erau în drum spre aeroport.

Peter părea stăpânit de un calm nefiresc şi nu prea vorbi cu Kate. O speriase puţin, dar o puse pe seama nervozităţii lui excesive. Se temuse că ar putea să dea înapoi, însă acum se liniştise: Peter ducea întotdeauna la bun sfârşit ceea ce începea.

Zborul a durat puţin, Peter îşi petrecu timpul răsfoindu-şi hârtiile, insistând asupra acelora pe care le semnalase Suchard de dimineaţă.

Kate l-a sunat pe tatăl ei din avion să-i spună că totul se desfăşoară conform planului. La Washington îi aştepta o limuzină. Peter se calmă o dată ajuns la Congres. Ştia în mare ce are de spus şi nu-şi făcea griji. Doi asistenţi l-au condus în sala de conferinţe, unde i s-a oferit o cafea, iar lui Kate i se oferi un loc la galerie, de unde îşi putea urmări soţul, îi ură succes şi-i strânse mâna, dar nu se opri să-l sărute. A fost condus în sala de audieri şi un moment a rămas uluit. Deşi

pregătit pentru asta, era totuşi o experienţă extraordinară să apară în faţa acestor oameni care conduceau ţara şi să-şi spună părerea. Se afla pentru a doua oară aici, dar prima dată doar îl secondase pe Frank. De data asta era cu totul altceva.

A fost condus apoi la un fel de masă a martorilor şi a jurat. Membrii comitetului de evaluare erau în faţa lui. După ce şi-a spus numele, precum şi numele companiei, întrebările au început să curgă.

I s-a cerut părerea despre preţurile exorbitante ale anumitor medicamente. Încercă să le justifice cu argumente pe înţelesul unor nespecialişti, argumente în care nici el nu prea credea. Adevărul este că se făceau averi pe socoteala oamenilor, lucru pe care membrii Congresului îl ştiau. Wilson-Donovan avea şi ea partea ei de vină, deşi preţurile practicate şi profiturile lor nu erau atât de bătătoare la ochi ca ale altora.

I s-au mai pus întrebări cu privire la asigurări sociale şi, în final, reprezentanta statului Idaho îi spuse că a auzit de noul produs pentru care urma să apară în faţa FDA şi îi ceru să relateze câte ceva despre acest lucru.

Peter explică pe scurt, fără să între în detalii tehnice şi fără să divulge ceea ce era secret, că aveau să revoluţioneze chimioterapia, făcând-o accesibilă neprofesioniştilor. Mama va putea să administreze medicamentul copilului, soţul – soţiei. Oamenii obişnuiţi vor putea să se trateze singuri, ei şi familiile lor.

— Şi *oamenii obişnuiţi*, cum îi numiţi, îşi vor putea permite acest medicament? Asta e problema, întrebă un alt congresman, iar Peter încuviinţă.

— Sperăm. Unul dintre scopurile noastre este să ţinem preţul cât mai jos posibil şi să-l facem accesibil tuturor celor care au nevoie de el. Vorbise hotărât şi câţiva îl aprobară dând din cap. Fusese un martor convingător şi înţelegător. I-au mulţumit, după care dădu mâna cu membrii comitetului şi fiecare îi ură succes pentru noul produs. Peter părăsi mulţumit încăperea şi fu condus înapoi în sala de conferinţe. O clipă mai târziu, Kate era lângă el.

— De ce ai spus asta? Spre deosebire de acei necunoscuţi, ea nu-l felicită, ci îl privi dezaprobator. Parcă ar fi fost Frank. Ştii că nu asta e imaginea pe care o vrea tata pentru Vicotec. Va fi un medicament scump. Trebuie să fie, dacă vrem să ne recuperăm banii investiţi şi să obţinem profitul pe care îl meritäm.

— Să nu mai discutăm, replică Peter în timp ce-şi lua servieta. Mulţumi asistentului şi părăsi clădirea urmat de Kate. Nu mai avea ce să-i spună. N-ar fi înţeles. Vedea banii

câştigaţi din medicamentele vândute, dar nu vedea sufletul învestit, înţelegea cuvintele, nu şi sensul lor. Trecuse cu bine una dintre probe, dar acum urma piatra de încercare. Mai avea ceva mai mult de o oră la dispoziţie.

Peter respinse propunerea ei de a merge undeva să ia masa; îl urmărea ceea ce spusese imediat după audierea de la Congres. În opinia ei, Peter dăduse greş, nu urmase linia firmei de a menţine preţuri cât mai ridicate, pentru profituri cât mai mari, spre marea satisfacţie a lui Frank. Era mulţumit cu ceea ce făcuse şi avea să lupte din greu în următoarele luni pentru a menţine preţul jos pentru Vicotec. Frank nici măcar nu bănuia cât de neîndurător avea să fie.

Până la urmă se mulţumiră cu sandvişuri mâncate în maşină şi cafea în pahare de hârtie. Kate găsi că Peter e nervos când maşina opri la sediul FDA, în Rockville, Fishers Lane, statul Maryland. Le-a trebuit o jumătate de oră să ajungă aici din Capitol Hill. Peter constată că imobilul unde urmau să se petreacă lucruri atât de importante nu era tocmai arătos. Se gândea la ceea ce avea să se întâmple, la promisiunea făcută lui Frank şi Kate. Nu-i venea uşor să se ţină de cuvânt, mai ales acum. Spera din tot sufletul ca şi Frank să-şi ţină promisiunea.

La intrare simţi cum i se umezesc palmele şi nu reuşi să fie atent la auditoriu. Kate îşi ocupă locul în sală fără să-i spună un cuvânt. De fapt, şi uitase de ea. Avea multe de făcut, idealuri de sacrificat, principii de călcat în picioare. Şi totuşi, mai era o şansă să salveze vieţi, măcar să le prelungească. Se zbătea încă într-o dilemă teribilă.

Aici nu a fost nevoie să depună jurământul, deşi adevărul era cu mult mai important. Privind în jur, simţi că se desprinde de realitate. Măcar ştia ce are de făcut. Şi curând totul se va termina. Spera ca trădarea pe care o punea la cale, trădarea oamenilor pe care visase să-i ajute, nu va dura mai mult de câteva minute.

Aştepta ca membrii comitetului să-i pună întrebări şi mâinile îi tremurau. Era cea mai îngrozitoare experienţă din viaţa lui; înfăţişarea în faţa Congresului nu suferea comparaţie. Îşi spunea însă că nu trebuie decât să aştepte să se termine. Nu avea voie să se gândească la nimeni, nici la Kate, la Frank sau Suchard, şi nici la raportul pe care-l citise. Trebuia să se ridice şi să vorbească despre Vicotec.

Şi deodată se gândi la Kate şi la tot ce sacrificase pentru ea şi pentru tatăl ei. Le dăruise integritatea şi curajul lui. Nu *datora* atât nimănui, nici măcar lor.

Încercă încă o dată să şi-o alunge din minte şi să-şi adune gândurile. Simţi că i se învârte capul când preşedintele

comisiei începu să-i pună întrebări cu privire la amănunte foarte specifice şi tehnice. Explicaţiile lui fură clare şi concise – produsul pentru care cerea prioritate avea să schimbe viaţa unui mare număr dintre americanii bolnavi de cancer. Printre membrii comisiei se stârni o oarecare agitaţie, se foşneau hârtii şi se ridicau priviri interesate. În esenţă, spuse aceleaşi lucruri ca în şedinţa Congresului, cu deosebirea că avea în faţă specialişti pentru care, pentru a fi convingător, trebuia să detalieze toate aspectele tehnice ale proiectului. Când i se puse ultima întrebare, realiză cu uimire că vorbea de o oră.

— Sunteţi sigur, domnule Haskell, că Vicotec e gata pentru a fi testat clinic, chiar şi în doze mici, pe un număr limitat de subiecţi care cunosc riscul la care se expun? Credeţi sincer că îi cunoaşteţi toate proprietăţile şi toate riscurile pe care le implică? Ne daţi cuvântul dumneavoastră, domnule?

Auzi întrebarea, avea în faţă chipul celui care o pusese şi ştia ce trebuie să răspundă. Pentru a da acest răspuns venise aici. Un singur cuvânt, asigurarea că Vicotec era exact ceea ce spusese că e, că credea ceea ce spusese. Trebuia doar să le promită, ca apărători ai sănătăţii Americii, că Vicotec nu era un pericol. Privea în jur şi se gândea la cei din sală, la soţii şi soţiile lor, mamele şi copiii lor, la cei mulţi la care va ajunge Vicotec. Nu putea să facă asta. Nici pentru Frank, nici pentru Kate, pentru nimeni. Nici măcar pentru el. Şi pentru prima oară nu mai avea îndoieli – n-ar fi trebuit să vină. Indiferent de preţul gestului său, indiferent de ceea ce aveau să-i ia sau să-i facă Donovanii, nu putea să-l facă. Nu putea să-i mintă pe aceşti oameni, nici despre Vicotec, nici despre nimic altceva. N-ar fi fost el însuşi. Şi ştia ce face refuzând. Ştia cu absolută certitudine că pierdea tot ce însemna viaţa lui de până atunci: slujba, soţia, poate chiar băieţii, sau poate nu – cu puţin noroc. Erau mari acum, ar fi putut să-şi înţeleagă tatăl. Dacă ei nu vor accepta sau nu vor înţelege că merită să plăteşti pentru a-ţi păstra integritatea, va fi tot vina lui. Era pregătit acum să plătească oricât pentru a fi corect până la capăt.

— Nu, domnule, nu pot, spuse Peter ferm. Încă nu pot să vă dau cuvântul. Sper să fiu în stare cât de curând. Cred că lucrăm la unul dintre cele mai bune produse farmaceutice care s-au produs vreodată şi unul dintre cele mai necesare în tratamentul cancerului. Dar nu cred că am eliminat toate riscurile.

— Înseamnă că nu vă aşteptaţi să primiţi permisiunea pentru începerea testărilor clinice, domnule Haskell? îl întrebă derutat preşedintele, în vreme ce printre membrii

comisiei se stârnise o uşoară rumoare, fiecare întrebându-se ce căuta Peter acolo. Audierile FDA nu erau folosite pentru a recomanda produse în fază de cercetare. Îi admirau onestitatea, deşi nimeni nu i-o pusese la îndoială. Un singur om se sufoca de furie. Şi încă unul acasă, când va fi pus la curent.

— Doriţi să vă programăm pentru o altă zi, domnule Haskell? Ar fi mai bine decât să pierdem timpul acum. Aveau o agendă plină, Peter fusese primul pe o listă lungă.

— Ar fi perfect. Peste şase luni. Şi aşa era cam devreme, dar spusele lui Paul-Louis îl încurajaseră.

— Vă mulţumim pentru prezenţă. Şi cu asta se terminase.

Ieşi din sală cu picioarele tremurând, dar cu spatele drept şi capul sus. Îi rămăsese decenţa. O văzu pe Katie aşteptându-l şi se îndreptă spre ea. Nu se aştepta să fie iertat. Avea lacrimi pe obraji, lacrimi de mânie sau dezamăgire, sau poate amândouă, dar nu încercă să o consoleze.

— Îmi pare rău, Kate. N-am făcut-o dinadins. Când v-am promis, nu ştiam cum e să fi acolo, în faţa atâtor oameni şi să minţi. N-am putut altfel.

— Nici nu ţi-am cerut-o, minţi ea. N-am vrut decât să nu-l trădezi pe tata. Îl privi cu tristeţe. Se terminase. Pentru amândoi. Nu mai voia să facă compromisuri pentru ea. Îţi dai seama ce-ai făcut?

— Îmi închipui. Reuşise să fie suficient de explicită de dimineaţă, în bucătărie. Şi nu voia să dea înapoi. Ciudat, dar poate că asta voise. Libertatea.

— Eşti un om cinstit, comentă ea măsurându-l din ochi. Şi suna ca o acuzaţie. Dar nu foarte inteligent.

O aprobă din cap, iar ea se întoarse şi se îndepărtă fără să-i mai arunce măcar o privire. Nici el nu o urmă. Se terminase de mult, dar abia acum o aflau. Poate că nici măcar nu fusese căsătorită cu el, ci cu propriul ei tată.

Avea la ce să se gândească părăsind sediul FDA. Kate se urcase în maşină şi dispăruse, lăsându-l să se descurce în Maryland, la o jumătate de oră de Washington. Dar nu-i păsa. Deloc. Era una dintre cele mai frumoase zile din viaţa lui, se simţea în stare să zboare. Trecuse testul. „Ne daţi cuvântul dumneavoastră…” Nu. Încă nu-i venea să creadă că făcuse asta şi nu ştia cum de nu-i pare rău pentru Kate. Îşi pierduse nevasta, slujba, căminul. De dimineaţă, în calitate de preşedinte al unei companii internaţionale, apăruse în faţa Congresului, după amiază în faţa FDA, iar acum nu mai avea nimic, era singur şi fără slujbă. Dar îi rămăseseră integritatea şi conştiinţa faptului că nu se lăsase cumpărat.

Zâmbea în sinea lui privind cerul de septembrie, când auzi o voce în spatele lui. O voce stranie şi familiară în acelaşi timp, o voce care părea să vină din alt timp şi din alt loc. Se întoarse uluit şi chiar în spatele lui se afla Olivia.

— Ce-i cu tine aici? o întrebă, abia stăpânindu-se să nu o îmbrăţişeze. Te ştiam în Franţa, scriind. O sorbea din priviri. Purta pantaloni negri, o bluză neagră şi o jachetă roşie aruncată neglijent pe umeri. Arăta ca într-o reclamă a unui produs foarte franţuzesc şi amintirea celor cinci zile petrecute cu ea îl copleşi. Era mai frumoasă parcă şi abia acum realiză cât de mult îi dusese dorul.

— Era bine acolo, spuse ea zâmbindu-i larg. Părea mândră de el, dar nu răspunsese la întrebare. Venise să-l sprijine, chiar aşa, neştiută. Citise despre audieri în *Herald Tribune,* în Europa. Fără să ştie de ce, ştiuse că trebuie să fie de faţă. Îşi amintise de problemele pe care le avea cu Vicotec şi voia să-i stea alături. Fratele ei îi spusese unde vor avea loc audierile şi aranjase să poată asista. Era bucuroasă că îşi urmase instinctele. De la Edwin aflase şi despre audierile din Congres şi de dimineaţă îl văzuse şi acolo. Fusese în sală, stând liniştită lângă Edwin. Deşi l-a mirat interesul ei subit pentru industria farmaceutică, fratele ei nu i-a pus nicio întrebare.

— Eşti mai curajos decât crezi, îi aminti Olivia, iar Peter o trase spre el, mirat că supravieţuise celor trei luni şi jumătate de despărţire. Nu mai suporta ideea de a sta departe de ea nici măcar o clipă.

— Nu, tu eşti curajoasă, replică el cu admiraţie. Ea renunţase la tot. Şi deodată înţelese că şi el făcuse exact acelaşi lucru. Renunţase la soţie, la slujbă, la tot, pentru a-şi păstra neatinse credinţele. Erau amândoi liberi. Cu un preţ uriaş, de acord, dar o meritau amândoi. Ce faci astăzi? o întrebă. Aveau de ales: Washington Monument… Lincoln Memorial… o plimbare pe malul Potomac-ului… o cameră oarecare de hotel… sau să stea pur şi simplu şi să o privească o veşnicie… sau cu avionul înapoi la Paris.

— Nimic, zâmbi ea. Am venit să te văd. Nu se aştepta să aibă ocazia să-i vorbească, voia doar să-l vadă de la distantă. Mă întorc mâine dimineaţă.

Părinţii ei nu ştiau că e în America, doar Edwin, care promisese să tacă. Sperase doar să-l vadă puţin, cinci sau zece minute, chiar fără ca el să ştie.

— Pot să-ţi ofer o ceaşcă de cafea? o întrebă şi zâmbiră amândoi amintindu-şi de Place de la Concorde, de prima noapte în Montmartre, apoi păşiră spre libertate ţinându-se de mână.

Sfârşit

---

[1] Fotografi specializaţi în hărţuirea persoanelor importante sau celebre, pentru a le surprinde în momente delicate (n.t.).

[2] Armata republicană irlandeză.

[3] În S.U.A., prima luni din septembrie (n.t.).

[4] Extirpare a glandelor mamare (n.t.).

Table of Contents

Capitolul I	4
Capitolul 2	26
Capitolul 3	34
Capitolul 4	51
Capitolul 5	59
Capitolul 6	73
Capitolul 7	78
Capitolul 8	89
Capitolul 9	97
Capitolul 10	112
Capitolul 11	126
Capitolul 12	130